

VIOREL CACOVEANU

cu moartea între patru ochi

Editura Dacia

COPERTA DE IOAN HORVAT BUGNARIU

**VIOREL
CACOVEANU**

**CU MOARTEA
ÎNTRE PATRU OCHI**

**EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA 1977**

I

— Îți repet, spuse colonelul, agitînd pixul în aer, s-ar putea să fie vorba de o afacere! Și încă de una murdară! Zic, s-ar putea.

— O afacere care va să zică — repetă mecanic căpitanul Dragomir, negăsindu-și locul pe scaun, răsucindu-se, căutînd parcă ceva.

— Ce-i cu dumneata? se miră colonelul. Ce cauți, ce-ți lipsește?!

Căpitanul ridică privirea, apoi umerii, oftă abia stăpînindu-și un zîmbet și explică reținut:

— M-am obișnuit, în așa măsură, ca atunci, cînd mi se spun lucruri deosebite, grave, să beau o cafea, încît acum îmi simt lipsa. Asta nu înseamnă că și vreau o cafea!

Colonelul bătu din palme ușurat, ca și cum ar fi rezolvat o problemă complicată, străbătu încăperea gînditor, deschise ușa și ceru secretarei:

— Două cafele, te rog.

— Nu trebuia, zău așa... De ce atîta deranj, se scuză malițios căpitanul, deși abia aștepta cafeaua. Știți, eu... în ce privește...

— Știu, știu, Dragomire! Ce m-aș face eu fără tine?

— Poate ar merge lucrurile mult mai bine, glumi căpitanul.

— Poate! Poate n-ar merge nici așa. Dragomir băiatule, ia spune tu, cînd ai de gînd să te însori? Ce aștepti?

— Și dumneavoastră începeți, tovarășe colonel?! Toată lumea mă terorizează cu întrebarea asta, stupidă pentru vîrsta mea. N-am nici 40 de ani... Îi împlinesc abia peste o săptămînă! De ce să mă grăbesc? Graba e periculoasă. Și într-un fel, sînt înșurat. Cu munca!

Colonelul rîse și se așeză la birou. Apoi, adăugă dojenitor:

— Nu e de glumă, zău! Îmbătrînești! Iar pe urmă, știi cum e... Culegi!

— A, mă pricep la cules. Asta-mi place cel mai mult. Am un talent grozav. În toamnă, la porumb, i-am uimit pe toți!

— Mă rog, mă rog, numai să nu ne mai uimești și cu... culesul ăst'lalt!

— Mai glumesc și eu, tovarășe colonel. Trebuie să mai rîdem, să ne descrețim frunțile, altfel, îmbătrînim prea devreme, ne sclerozăm. Eu mă și tem de oamenii care nu rîd, care nu au simțul umorului și al ironiei. Pe ăștia îi evit, îi ocolesc...

Secretara intră cu o tavă pe care fumegau două ceșcuțe cu cafea. Aroma plăcută, reconfortantă, inundă încăperea. Se auzi apoi foșnetul ciorapilor de mătase ai secretarei. Căpitanul furișă o privire grăbită în urma femeii, mai mult din instinct, decît din curiozitate sau interes.

— Acum, putem vorbi, începu colonelul, căci avem asigurate cele mai optime condiții, cum zice o frază la modă. S-ar părea, deci că se încearcă o mică afacere. Nici eu nu cred, dar avem datoria să verificăm totul.

Din păcate, nu știu aproape nimic. Un italian, un oarecare Mario, s-a arătat interesat să cumpere „narcotice”. A fost o simplă discuție într-un bar...

— Mario? Din ăștia sînt cu miile în Italia!?

— Așteaptă! Învață să ascuți oamenii și pe urmă să-i întrebi. Mario vine cu un March albastru, tip '73. De obicei, trage la hotel Metropol. Iată tot ce știu!

— Puțin! Chiar foarte puțin.

— Ca de obicei! În meseria noastră, întotdeauna plecăm de la un firicel, de la o fărîmă! Îți mai pare și azi curios acest lucru?

— Nu. Nu despre asta e vorba... Va fi foarte greu ceea ce va urma, foarte complicat, foarte...

— De acord, dar nu pot decît să te consolez.

— În concluzie, să-l supraveghem pe Mario!?

— Bineînțeles, dar cu foarte mare discreție. Nici un gest, nici o vorbă, nici un pas în plus, decît strictul necesar. Ți-am spus: infractorul are voie să greșească, noi nu avem!

— Firește, firește, bolborosea căpitanul nemulțumit, privind preocupat în ceașca de cafea. Alte amănunte?!

— E tot ceea ce știu. Cel puțin deocamdată.

— Nu vă supărați, de unde știți?!

— Nu știu, răspunse șiret colonelul, și nici nu văd de ce te-ar interesa?!

— Poate fi ceva util, ceva foarte util pentru mine!

— Te asigur că nu e. N-am să-ți spun nimic în plus.

— Aveți secrete față de mine în problema asta, a traficului cu...

— Poate!

— Și e normal?

— Poate că nu e normal. Dar e posibil și poate necesar!

— Mă rog... Informația vine de la un bărbat sau de la o femeie?

— Tu ce crezi, Dragomire?

— De la o femeie!

— Exact.

— Ați primit-o prin viu grai, în scris sau la telefon?

— La telefon.

— Asta nu e bine! Nu știm cine e persoana care a telefonat, n-avem urmare, n-avem cui ne adresa... De ce mă priviți așa?

— Îmi plăci, Dragomire. Ai fler, ești tenace, insiști, nu cruți nimic, nu renunți la nimic. Nici un alt lucrător n-ar fi insistat, nu mi-ar fi pus atâtea întrebări. Din când în când, te mai pun la încercare, vreau să văd dacă nu te formalizezi, dacă nu te blazezi... Dincolo de glumele noastre, te rog să-l ai în pază pe Mario, să te convingi ce gânduri are. Deocamdată, n-avem nimic cu el, noi ne apărăm doar, încercând să-l cunoaștem mai bine, să știm cu ce intenții, cu ce gânduri vine la noi. E clar?

— E clar, dar nu prea am înțeles mare lucru...

— La ora — și colonelul se uită la ceas — douăsprezece și cinci minute, Mario se afla la graniță. Aștepta vama.

— Vedeți ce informații prețioase aveți, sări de pe scaun ca ars căpitanul. Asta e altă viață. Abia acum s-au limpezit oarecum lucrurile.

— Către ora cinci, poate șase, va fi aici. S-ar putea să tragă și acum la Metropol. De obicei, stă acolo. Ce pot să-ți mai spun e că mașina lui are numărul RO 142152. Și nu uita: e albastră. Un March albastru de Roma.

— Am reținut. Mario e înalt, mic, gras, slab?

Colonelul ridică neputincios din umeri. Apoi spuse sec:

— O să-l vezi!

— Și dacă nu vine aici, dacă se duce în altă parte?!

— Scăpăm de o grijă. Pentru moment.

Căpitanul Dragomir își privi comandantul senin și calm, uitînd parcă tot ce discutaseră pînă în clipa aceea. Știa însă un lucru: întotdeauna șeful îi încredința misiuni dificile. Și mai știa ceva: întotdeauna, rămînea lângă el, îl ajuta, îi dădea sfaturi, îl încuraja și se consulta cu el. Întrebă politicos:

— Pot să plec?

— Cu dreptul! Aș vrea să știu, dacă e voie, cu ce începi?!

— Cu un somn.

— Cu ce? Cum? Stai te rog jos și explică-mi! Comandantul tău are dreptul și datoria să știe cum începi o acțiune.

— Merg acasă, dorm două ceasuri, apoi mă scol și mă apuc de lucru.

— Dormi la ora asta?

— Firește, de ce vă mirați?

— Poți să dormi?

— De ce nu! Diseară sau la noapte, s-ar putea să am mult de lucru. Mario poate are chef de o plimbare, de un bar și atunci?! Trebuie să am și eu. Totul mi se pare foarte simplu și foarte firesc.

— Așa e, vezi la asta nu m-am gîndit...

— Odată, Teașcă, antrenorul de fotbal, a spus o vorbă mare. Un șef i-a reproșat că meciul pe care-l văzuse cu o zi în urmă fusese foarte slab. Teașcă i-a răspuns: „Depinde de unde l-ați văzut! De unde am stat eu, s-a văzut un joc bun!“ Așa e și cu meseria, depinde de unde o vezi.

— Mi se pare că noi o vedem la fel!

— În ce mă privește, zîmbi căpitanul, a mea mi se pare mai frumoasă, mai liniștită. În orice caz, n-aș schimba-o cu a dumneavoastră!

— Nici să n-o schimbi. Principalul, în orice meserie, e s-o faci ca lumea. Nu știu de ce am impresia că vei avea de furcă în cauza asta... Și chiar dormi, poți să dormi în plină amiază?!

— Dorm oricînd și înainte și după cafea, și la prînz și seara. Uneori și-n ședințe dorm...

— Drepti, îl amenință amical colonelul. Bău din cafea, apoi întrebă: ți-e gata apartamentul? Nu te muți?

— E și... nu e! Peste o lună mă mut. Aș putea s-o fac și acum, dar îmi pun parchet în camere, așa că mai trebuie să aștept... Am mobilă, am tot...

— Uite așa se îmbogățesc unii: apartamentul-apartament, mașina-mașină, funcția-funcție...

— ...lipsește numai coana Joița, rîse Dragomir.

— Caut-o! Dacă îți găsești și o fată bună, pot ieși liniștit la pensie! Ei, să lăsăm glumele... Prin urmare, știi ce ai de făcut? Îl urmărești pe Mario și de îndată ce ai noutăți, mă anunți. Ar fi bine să-l iei și pe Palade cu tine... Ce zici?

— Știu eu... Ce să facă?!

— Să-l aștepte pe Mario, undeva în afara orașului, să-l urmărească. Dacă se oprește pe drum, înainte de a ajunge la hotel, dacă trage la un „cunoscut“?! Dacă sînt doi? Poate Mario nu e singur...

Căpitanul oftă și împinse îngrijorat ceșcuța de cafea. Tuși, își dresе glasul de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar tăcu.

— Palade îl urmărește prin oraș, reluă colonelul, tu îl iei în primire la hotel. E mai discret și mai sigur așa. Ce zici?

— Am înțeles, zise Dragomir, ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Șefii au întotdeauna dreptate, glumi el.

— Nu au chiar întotdeauna dreptate, zise ironic colonelul, dar au grijă să le-o dea subalternii! Noroc.

Rămas singur, colonelul se plimbă alene prin birou. Începuse să ningă lent, cu fulgi mari și leneși, ca în iernile copilăriei sale. Își mîngîie ostenit tîmplele cărunte și rămase multă vreme nemișcat în fața ferestrei.

II

Auzi prin somn soneria, se ridică brusc în capul oaselor și rămase moleșit, moțaind pe marginea patului. Abia cînd auzi din nou soneria, porni spre ușă, numai în pijama, cu fața umflată de somn sau mai degrabă de nesomn. Deschise, se întoarse indiferent și se așeză iar pe pat.

— Să trăiți tovarășe căpitan, e ora patru! raportă sec locotenentul Dumitru Palape. Era înalt, subțire, vesel, și-l prindea teribil uniforma militară.

Căpitanul se uită lung pe fereastră. Nu mai ninge. Își privi ceasul, apoi îl cercetă mirat pe tînărul său coleg, de parcă un anume lucru nu era la locul lui.

— De ce m-ați chemat la ora patru? întrebă locotenentul și se așeză pe un fotoliu lîngă ușă.

— Să mă scoli, zise Dragomir. Dormeam, puștiule. N-avea cine să mă trezească.

— Aveți ceas deșteptător, observă Palade, știind foarte bine cu cine are de-a face.

— Știi, sună, da'nu-l iau în serios. Dorm mai departe. Căpitanul schimbă brusc tonul și privirea:

— Uite ce e, Palade: avem ceva de lucru, nu cine știe ce, dar avem. Ascultă bine ce ai de făcut. Te duci acasă, te schimbi, îmbraci haine potrivite, nici prea elegante, nici prea jigărite, neapărat civile, te urci în mașină și peste o jumătate de oră să fii afară din oraș, într-o parcare, pe șoseaua ce duce spre Oradea. Aștepti acolo pînă cînd vine un March albastru, de Roma. Are numărul RO 142152. Ce ai de făcut? Urmărești mașina, vezi unde se duce, unde intră și ce face italianul. Aștept un italian, dar s-ar putea să fie și mai mulți. Eu stau la Metropol. Aștept acolo. De obicei, italianul nostru trage la hotel, la Metropol. Dacă se duce în altă parte, mă anunți. Ai priceput puștiule?!

— Am înțeles. Aș vrea să vă întreb ceva!?

— Spune, îi ceru căpitanul, care trecuse în camera de baie și începuse să-și săpunească barba.

— De ce-i supraveghem?

— Deocamdată, nu știu nici eu. S-ar zice că fac afaceri cu aur, valută... cam așa ceva. Dacă sîntem băieți deștepți, o să aflăm! Dacă nu... Executa-rea!

— Bine, și cît stau pe șosea?

— Pînă vine italianul sau pînă vin eu! Nu te miști de acolo! Unul din noi va veni cu siguranță.

— Să trăiți.

— Noroc. Și nu uita ce ți-am mai spus, îl necăji iar Dragomir: actor trebuia să te faci. Oricum, e mai plăcut să joci roluri de june prim, să te aplaude și să te caute femeile, decît să pîndești pe șosea sau pe străzi răufăcătorii.

— Mie îmi place enorm meseria asta, spuse Palade. Cred că am și talent. Și nu vă supărați, tovarășe căpitan: îmi rămîne timp și pentru femei! După meserie însă!

— Meserie grea, puștiule, mormăi Dragomir. Încă nu știi ce-ai ales. Ține minte un lucru: abia la bătrînețe o

să știm ce-am lăsat în urma noastră, dacă am avut sau nu talent! Hai, du-te, mă tem că se ia somnul...

Palade ieși. Dragomir își privea fruntea ridată în oglindă și se săpunea îngrijorat. Asemenea femeilor, doar în fața oglinzii înțelegea că a îmbătrânit. Se simțea singur și uitat. În apartament era frig și cam dezordine. Se gândi că ar fi bine să cheme femeia să facă puțină rînduială. Mai erau două săptămîni pînă la Anul Nou. „O să stau iar fără brad, fără un pom de iarnă, care să-mi ție de urît, să spună că e sărbătoare și la mine acasă...” Rămase prizonier gândurilor care-l frământau ori de cîte ori era singur. Înțelegea foarte bine că viața lui devenea din ce în ce mai complicată, mai grea, mai de nesuportat. Înțelegea foarte bine că avea nevoie de cineva, că era timpul să încheie cu viața de burlac. Se întreba însă, cu o brutală sinceritate, dacă nu greșea căsătorindu-se? Dacă nu greșea împărțind singurătatea lui cu altcineva pentru ca, astfel, să-i fie lui mai ușor?! „Oare în acest caz nu aș fi un egoist? M-am dezobișnuit atît de mult de viața de familie, încît cred că mi-ar veni teribil de greu s-o suport. Dar ea, nevastă-mea, cum m-ar suporta pe mine, cu problemele mele, cu necazurile și «plimbările» mele, cu secretele mele? Cum ar suporta absența mea? Absențele mele? Drepti!”

Se spală cu apă rece, încercînd să uite gândurile ce-l iritau, ce-l nelinișteau. Îmbracă o cămașă albă, un pullover pe gît, vișiniu închis, un fîș îmblănit, își pieptănă părul, mirat de firele argintii de pe tîmple, coborî în grabă scările și se urcă în mașina lui, o Dacia 1.100, parcată chiar în fața blocului. În zece minute, ajunsese la Metropol. Intră în holul hotelului și-l întreabă pe recepționar dacă așteaptă turiști străini. Recepționarul, un tip slab și în vîrstă, își puse ochelarii și preciză apatic:

— Aștept niște bulgari. Sînt anunțați pe la opt. Vîn cu autocarul.

— Altcineva?

— Nimeni, nimic... ridică încurcat din umeri bătrînelul, privind peste ochelarii ce-i alunecaseră, ca la o comandă, pe vîrful nasului. Doar bulgari...

Dragomir ieși pe terasă, privi parcare a aproape pustie la ora aceea, intra în braserie și-l zări pe Pericle la masă, ghemuit lîngă o cafea, dezlegînd cuvinte încrucișate. Se așeză lîngă el, explicîndu-i:

— Beau o cafea și plec. Aștepți pe cineva? Te deranjez?

— Stai liniștit, Sandule! Eu niciodată nu aștept pe nimeni. Eu întotdeauna sînt așteptat! Spune-mi „tată” popular, din cinci litere?!

— Tătuc, taică...

— Exact: taică! Excelent. Pericle scrise cu litere de tipar cuvîntul în careul pe care-l dezlega.

— O cafea, Camelia, ceru Dragomir. Se așezase în așa fel încît observa prin geam aproape întreaga parcare și intrarea la hotel. Aprinse o țigară amărît, terorizat de gîndul că va trebui iar să aștepte în neștire ore în șir. De aceea și alesese masa lui Pericle, să nu stea singur, să aibă cu cine schimba o vorbă.

— Ce-ți pasă ție, zise îngrijorat Pericle. Tu stai, te distrezi și mie nu-mi iese careul.

— Dacă vrei să mărturisească totul, eu pot să-l fac!? Ce zici?!

— Cum? Și Pericle, cocoșat și mic, încît abia se vedea după spătarul scaunului, rîse icnit și subțire, zguduindu-se tot, sfîrșind într-o tuse aprigă. Asta-i tutunul, arză-l focu! gemu el. Sînt un vicios definitiv. Nu pot lăsa fumatul, nu-l pot, domnule, nici în ruptul capului. Dă-mi o idee, ce să fac?

— Să fumezi pipă!

Pericle rîse și mai tare. Apoi, clătină din cap a supărare și zise:

— Și tu faci mișto de mine?

— Vorbesc serios. Dacă fumezi pipă, nu tragi în piept și faci economie și de bani și de sănătate.

— Eu arăt prost cu țigară, dar cocoșat și cu pipă?!

— Sper că nu te-ai supărat!? Eu am vorbit absolut serios. Uite, ia o țigară bună, și-i împinse pachetul de Kent, în timp ce Camelia aducea cafeaua.

— Și mie una, ceru Pericle.

— Încă una? se miră blonda.

— Încă! Treacă de la mine, spuse Pericle. Apoi, către Dragomir: E a treia azi.

— Cam cîte bei?

— Între șase și zece.

— De unde ai bani, Pericle? Din ce trăiești?

— Din meditații, din jocuri de cuvinte încrucișate pe care le public și din supliniri. Tot timpul suplinesc, îmi dau ăia de la inspectorat supliniri. Ba se îmbolnăvește un bărbat, ba rămîne gravidă o femeie... Ce să fac?!

— Iese ceva?

— Mi-ajunge. Sînt modest și fac efort puțin să economisesc calorile.

— De ce ți se spune Pericle?

— Prietenii! Au zis că-s marele cetățean al urbei, ca Pericle al Atenei. Într-o vreme, îmi spuneau Nakata. Sigheo Nakata!

— Numele ăsta de unde vine?

— Sigheo Nakata a fost un mare campion olimpic la lupte libere, categoria 52 kilograme. Ei bine, amicii au spus că eu sînt cel mai mare luptător, fiindcă pe

mine nu mă poate face nimeni tuș, adică să mă pună cu umerii lipiți de saltea.

Cele câteva perechi din braserie întoarseră ușor privirile spre masa unde cei doi râdeau în hohote. Dragomir se opri și urmări cu privirea o blondă cochetă, cu o blană de jder, ce trecea mândră și nepăsătoare prin braserie. Când îl observă pe Pericle, femeia schiță un zîmbet rece, obosit. Pericle o salută politicos săltîndu-se în scaun.

— Cine e dînsa? întrebă Dragomir. De unde o știi?

— Asta-i bună, Sandule, de unde o știu?! Poftim întrebare! Păi eu, toată vremea mi-o petrec în cafenele și cunosc aproape întreaga suflare care zace zi de zi în ele. Tipă bine, ai?!

— Ce învîrtește, cu ce se ocupă?

— Trăiește pe picior mare. Într-o vreme, Eva — așa o cheamă — se învîrtea printre străini. Cum apărea cîte unul cu o mașinuță, hop și dînsa. Acum, s-a retras din afaceri. Vine, bea o cafea, arborează o mutră spășită și pleacă. E teribil de misterioasă, cam tristă, cam dusă...

— Ce lucrează?

— E profesoară de pedagogie, dar e pe liber. De cîtiva ani! Pe chestie de — și Pericle spuse misterios, în șoaptă — de morală!

— Din ce trăiește?

— Nu știu, Sandule. Locuiește pe lîngă mine, într-un bloc lamă. Nu-mi explic cum de a primit casă... În ultima vreme, e mereu singură! Cel puțin singură o văd eu. Singură și elegantă.

— Asta înseamnă că nu e singură! Eleganța ei vine de undeva, iar singurătatea ei e dubioasă.

— Curat dubioasă, vorba lui nenea Iancu, pe care eu îl iubesc enorm și pentru care, culmea ironiei, am și

fost exmatriculat cu drept de reînscrisiere în aceeași clasă în toamna următoare. Asta a fost în '58, la liceu.

— Ce-ai putut spune chiar atât de rău despre nenea Iancu?

— Că e cel mai mare scriitor român în viață! Nu e Sandule, spune și tu?

— De ce să te supăr Pericle și să te contrazic? E mare.

— Da știi de ce? Și nenea Iancu a stat mult în berării, ca noi! Genial, nenea Iancu. Genial!

Dragomir căzu într-o muțenie desăvârșită. O muțenie care venea dintr-o nemulțumire, dintr-o tristețe. Stătea la o masă, îndruga sau asculta vrute și nevrute, căci asta îi era meseria. O meserie care i se părea absurdă în asemenea momente. Fuma amărît, absent, gîndindu-se la Eva. Îi rămăsese în minte pentru eleganța ei, pentru trupul ei bine clădit și mai ales pentru misterul ei. Pericle închise supărat revista Rebus și se ridică iute și decis, ca un om care a întîrziat. Dragomir îl conduse pînă pe terasă. Afară, era frig și întuneric.

— Unde te grăbești, Pericle? Mă lași singur?!

— Întotdeauna, la șase, sînt la Arizona. Acolo, beau o turcească și un coniac mic sau o vodcă. Noroc, Sandule.

*

Dragomir se întoarse zgribulit și se așeză la masă. Braseria era aproape plină. Și mai plină era de fumul țigărilor. Repeta în gînd: „March, albastru, RO 142152“.

— Bună, Sandule! Nu te-am văzut de-un car de ani. Nu mai dai nici un semn de viață?!

Dragomir ridică surprins privirea: era Melania. În vară, fuseseră nedespărțiți, la ștrand, în oraș, la filme. Îi făcuse curte, ba chiar se gîndea, cu o nelămurită teamă, la căsătorie. Mai tîrziu, cînd vara cobora în

amurg și se sfârșeau concediile, ei s-au văzut ceva mai rar, apoi deloc. O ajută să se dezbrace, îi atârnă pardesiul în cuierul pom și, contrar obiceiului său, Dragomir îi sărută mîna cu o emoție nemărturisită, și-o așează pe față în stînga lui.

— Aș fi vrut să stau acolo, protestă Melania.

— Nu, nu e bine acolo! Știi, mie îmi place să privesc pe fereastră.

— Acum n-ai voie, ești cu mine, mă privești pe mine, zîmbi fata.

— Și pe tine te privesc, dar și pe fereastră trebuie să mă uit. N-am încotro.

— Argument: meseria! Fata rîse.

— Exact. Rîzi degeaba, Melania. Așa e.

— Altfel, ce mai faci, cum o mai duci?

— Fac numai ceea ce îmi spun alții, glumi bărbatul, mîngîindu-i mîna mică, fină, cu degete lungi. Singură, aici?

— Te miră?

— Bineînțeles. Nu-ți stătea în fire...

— Din cauza ta am intrat. Am venit să te văd. Știam că ești aici, sfîrși fata, aranjîndu-și discret peruca. Purta o bluză mov, fustă neagră. Făcea gropițe în obraji cînd rîdea și avea o lumină caldă în priviri.

— De unde știai că sînt aici?

— Secret!

— Atunci îți spun eu: de la Pericle! Te-ai întîlnit cu el și după ce ți-a împărtășit secretul, te-a rugat să nu divulgi sursa!

— Ești polițist bun, se înveseli Melania. Așa a și fost.

— Meseria! Dragomir surîse cu înțelegere.

— M-ai înnebunit cu meseria. Stai toată ziua și toate serile, ba chiar și nopțile, în cofetării și restaurante și te ascunzi după „meserie” ca după un paravan.

— Mă cerți, Melania?

— Da! Întări fata. Se vedea limpede că bărbatul nu-i era indiferent. Aș bea un coniac sau o vodcă!?

— Și o cafea?

— La ora asta, nu! O vodcă mică sau un coniac mic. Dragomir se duse la bar, trăgînd cu ochiul afară, unde se vedea din ce în ce mai rău: se întuneca, iar lumina fluorescentă nu se aprinse în stradă. Comandă două coniacuri mici și apă minerală și se întoarse încet, cercetînd iar parcare din fața localului. O privi pe Melania într-un fel anume cînd se așeză la masă, încît fata întrebă surîzînd:

— De ce mă privești așa?

— Cum? Cum ți s-a părut că te privesc?

— Parcă... știu eu... cu regret!

— Poate!

— Regreți ceva?

— Tu nu regreți? Am impresia că amîndoi ne gîndim la același lucru, dar nu avem curajul să-i zicem pe nume!

— Exact. Uneori, regret, alteori, nu! Cu meseria ta, eu eram tot singură, acasă, tu tot pe drumuri, prin cofetării sau restaurante...

— Te luam cu mine, încercă să continue gluma Dragomir. Se priviră în tăcere, încurcați. Se porni brusc o combină electronică și o melodie asurzitoare inundă braseria. Un ospătar deșirat, pe jumătate adormit, pe jumătate topit de băutură, aduse coniacul; trînti tava pe masă și se îndepărtă plictisit, bălăbănindu-se printre mese.

— Melania, unde faci revelionul?

— Încă n-am aranjat nimic, nimic sigur. Tu?

— Eu... Ce ar fi să-l facem împreună?!

— Ai timp? întrebă fata, cu o voce în care se simțea o muștrare prietenească, izvorâtă din afecțiune și nu din răutate.

— Sper să am, zise Dragomir cu oarecare nesiguranță în glas. Observă o mașină în fața hotelului, se scuza politicos și ieși în grabă. Era un Alfa-Romeo cu doi francezi, un bărbat și o femeie. Mașina era un mic monstru: joasă, turtită, ca un bondar. Bărbatul se duse la recepție, în timp ce femeia își aranja părul în oglinda retrovizoare...

Cînd Dragomir se întoarse la masă, Melania îi reproșă cu un aer de copil supărat:

— Abia am venit și mă și lași singură?!

— Iartă-mă, Melania, n-am vrut, tu știi că eu... Te rog să mă scuzi... Am o meserie uneori cam ingrată. Mă gîndesc mult la ea, la mine, îmi pun întrebări, găsesc tot felul de răspunsuri... Uneori, mi-e și teamă să răspund! Să-mi răspund. Nu știu dacă tu mă poți pricepe, dacă mă poți înțelege, vorbea rar bărbatul, cu o oarecare nesiguranță sau îndoială, sucind și răsucind lent pachetul de țigări. Sînt torturat pur și simplu, din ce în ce mai des în ultima vreme, de o întrebare: de ce nu mă însor? Întrebarea asta vine așa ca un val spre țărm și-mi alungă liniștea... Știi Melania, e ușor să mă însor. Mă întreb însă dacă omul care va sta lîngă mine, lîngă împlinirile și neîmplinirile mele, lîngă nopțile mele de veghe, lîngă meseria mea, va rezista? Mă întreb dacă nu-i cer prea mult? Mă întreb dacă eu voi putea să-i răspund lui cu aceeași măsură, cu aceeași omenie? Toate astea mă cam pun pe gînduri, mă frămîntă, nu-mi dau pace...

— Nu exagerezi, oare, cu meseria ta?

— Cred că nu. Uite, stăm de vorbă ca doi prieteni buni, apropiați, dar eu urmăresc ceva, vrînd-nevrînd

gîndul meu fuge la ceea ce am de făcut, deși, o să ți se pară straniu, încă nu știu bine pe cine și de ce-l aștept. Vorbesc cu tine și în orice clipă e posibil să-mi cer scuze, să-mă ridic, să plec, să te las aici... Sau, o să pleci tu, am să te conduc pînă afară și am să rămîn. Deocamdată, păzesc aici ceva ce, momentan, nu există. Și nu știu sigur dacă va exista și nici pînă cînd voi sta aici. Pînă la miezul nopții, pînă la ziuă, pînă mîine la prînz? Pînă cînd?! În altă meserie, puteam să întrerup, să plec, să lipsesc un sfert de oră, aici însă... În aparență nu fac nimic, zac așa în neștire lîngă o cafea și mulți sînt tentați să mă invidieze că-mi merge atît de bine... Ce zici, Melania, tu ai putea accepta o asemenea situație, te-ai putea împăca cu ea? Nu ți s-ar părea insuportabilă?

Fata goli paharul, se strîmbă ușor, bău și din apa minerală și tăcu încurcată. Apoi, ca orice femeie rațională simplu:

— Doar n-o fi tot timpul așa?! Și continuă neconvinsă: știu eu... M-ai luat cam repede... Tu nu bei?!

— Nu! Sînt cu mașina!

— Atunci, de ce ai comandat?

— Să ai cu cine închina! Plăcerea e de partea mea.

— Invitația de revelion o iau de bună, spuse Melania, pregătindu-se de plecare. Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc, dar la opt și jumătate am întîlnire cu mama. Mă scuzi, Sandule?

— Nu e cazul, vorbi bărbatul cu regret în glas. Îmi pare rău că nu mai rămîi și mai rău îmi pare că nu pot să te conduc.

— Treci mîine pe la mine.

— De acord. Îmi fac oricum timp.

— Te aștept. Pa!

Dragomir se întoarse în braserie. Era obosit și înțepenit. De trei ceasuri stătea pe un scaun tare, incomod și aștepta zadarnic. Achită consumația, își îmbracă fișul și ieși. Se urcă în mașină. Era frig, volanul rece, geamurile aburite. Plecă. Palade îl aștepta, probabil sătul și el, pînă peste cap, de a păzi o șosea și de a căuta, de a pîndi o mașină care nu mai venea. Îl găsi într-o parcare, la cîtiva kilometri de oraș.

— E frig al dracului, șefule, se plînze tînărul locotenent. Și nu vine nenorocitul ăla.

— Mulțumesc, puștiule! Du-te acasă, bea un coniac, ești înghețat.

— Rămîneți?

Dragomir făcu semn cu capul și urcă în mașină. Palade plecă în viteză spre oraș. Apoi se făcu liniște. Dragomir privea prin parbriz șoseaua cufundată în noapte. Rar trecea cîte o mașină mică și mai rar cîte un camion. Se gîndi la Melania, la vara pe care o petrecuseră împreună, tulburat doar de mașinile care veneau spre oraș.

Abia după ora zece, apăru March-ul italienilor. Dragomir porni după ei. Conducea greu, era înghețat și amorțit de ședere. Așa cum se aștepta, italianul mergea în mare viteză, încît abia îl putea urmări. Și tot după cum se aștepta, March-ul parcă în fața hotelului Metropol. Coborîră însă doi bărbați; cel de la volan era înalt, bine clădit, brunet; celălalt, mai sfrijit, crăcănat, era îmbrăcat cu haine în toate culorile, ca un papagal: cămașă roșie, pulover verde, haină gri, pantaloni maro și avea părul scurt și creț. Italienii, tăcuți și pașnici, își luară cheile camerei și urcară fără vorbă în hotel. Dragomir trecu pe la recepție, apoi intră în braserie și ceru o sticlă cu Pepsi. Cîteva minute mai tîrziu, italienii reveniră în hol, apoi intrară în braserie. Se așezară

la o masă retrasă, dar mai târziu, nemulțumiți că ni-
meni nu-i întreba ce doresc, se mutară în restaurant.
Fură serviți cu vin roșu, mai mult ca sigur Murfatlar.
Urmăreau perechile care dansau pe ring, fumau și gustau
plictisiți din vinul roșu. Cel mic bătea cu degetele pe
masă ritmul melodiei și fuma. Celălalt se uita rece și
distant peste lumea din local. Mîncară în liniște și-l
ținură pe Dragomir acolo pînă la ora închiderii. Abia
atunci se ridicară de la masă și numai în haină, ieșiră
în stradă. Poate datorită frigului, poate simțindu-se mai
în siguranță, afară începură să vorbească tare, să rîdă.
Porniră în pas de promenadă, în sus, spre Teatrul Na-
țional. „Ăștia sînt curat nebuni“ — își spuse Dragomir,
urmărindu-i discret, prefăcîndu-se că așteaptă pe cineva.
Și spre norocul lui apăru Pericle, afumat binișor. Se
bucură și-l ținu de vorbă. Mergeau și ei în urma italie-
nilor spre Teatrul Național, tot oprindu-se ca și cum
ar fi discutat ceva teribil de interesant.

— Hai mai repede, mi-e frig, mor de frig, îl grăbea
Pericle.

— Pînă acum nu te-ai grăbit . . .

— Ce, acolo era frig? Era cald și bine.

— Se vede, ai laut ceva calorii!

— Da și tot mi-e frig, clănțani Pericle, topăind pe
asfalt.

Italianii trecură pe partea opusă. Se întorceau zgri-
buliți spre hotel. Se opriră cînd întîlniră două femei și
încercară, fără succes, să intre în vorbă cu ele.

— Ce faci la ora asta? Și treaz și fără somn, nici frig
nu ți-e? Ce fel de om ești?

— Mi-e frig, Pericle, da' merită: aerul ăsta îți dă
sănătate.

— Mie, nu! Mie îmi dă o răceală! Am băut un vin de
Jidvei nemaipomenit, mamă ce vin, ce aromă, ce buchet. . .

Italianii ajunseră lângă mașină. Cel mai înalt puse mîna pe ușa. Dragomir se opri. Avu senzația că o întind cu mașina. Vîrî mîna în buzunar și căută cheia, gata să alerge după ei. Abia atunci, Pericle observă că, de fapt, Dragomir îi urmărea pe cei doi italieni. Se uită mai bine, ridică mîna și vru să strige ceva, în clipa în care, Dragomir îl apucă strîns de braț și-i șopti să tacă. Pericle se întoarse cu spatele spre italieni și rîse:

— Am prins melodia. Pe ăștia îi supraveghezi. Nu știam de ce mă ți-i în frig în miez de noapte. Greu, da' mă prind, recunoști și tu, Sandule!?

— Fugi mă, Pericle, nu mă fă să rîd. Eu nu te țin, poți pleca...

— Dacă vrei, îți spun și cum îl cheamă pe ăla mai barosan.

— Cum? întrebă Dragomir, în timp ce italienii intrară în hotel.

— Mario! Pe ăla mic, fărîma aia de om, rîdea cu sete Pericle, nu-l cunosc. Cu Mario am băut un coniac, am conversat în italiană, mi-a vîndut un pix acum o lună. Ce mai vrei să știi?

— Nimic, răspunse mulțumit Dragomir. Urcă scările și-i văzu pe italieni intrînd în ascensor.

— E unu și-un sfert, se plînsese Pericle. Vino, vreau să-ți împărtășesc o hotărîre pe care am luat-o în seara asta. M-am consultat și cu alții și am ajuns la concluzia că e bun sfatul tău. Mă duci acasă?

Stăteau de vorbă în parcare din fața hotelului.

— Auzi, Sandule, zise Pericle, scărpinîndu-se după ureche, vrînd parcă să intuiască gîndurile ofițerului, ce ar fi să mă învîrt pe lângă Mario, mîine? Așa din curiozitate. Poate are ceva de vînzare... Nu știu cum să-ți spun, dar mie nu-mi place.

— De ce?

— Ziceai că nu vrei să mai știi nimic!?

— Mă mir de ce nu-ți place, insistă oarecum indiferent căpitanul.

— Ți-am spus că a mai fost pe aici, a vrut să-mi vîndă aur, dar l-am refuzat. Știi, cocoșa mea nu suportă zidurile reci, rîse încet și misterios Pericle. A fraierit niște studenți Mario ăsta...

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Acum trei-patru luni... să vedem... în august. Zicea că e în drum spre mare, da' era plin de ciorapi, de umbreluțe de damă, de supraelastic...

— Avea nevoie omul de bani pentru mare, continuă Dragomir, cam fără poftă, discuția.

— E bișnițar, spuse Pericle enervat.

— Nu te pripî, s-ar putea să greșești. Ce probe ai? Cu ce demonstrezi ceea ce susții?!

— N-am nici o probă, dar e! Și dacă mă enervez, mă pun pe lucru și-ți demonstrez!

— Lasă, zîmbi șters Dragomir, sînt alții care au obligația asta.

— Una și cu una fac două, eu plec. Ce fac mîine, mă ocup de el?

— Nu. Dar...

— ...dar?! Ce e asta?

— Dacă vezi sau afli totuși ceva suspect în legătură cu el spune-mi.

— Cu o condiție: mă duci acasă că mor de frig!

— Ia un taxi, Pericle. Nu te supăra, n-am ce face. Aș prefera și eu să mă duc acasă, dar nu pot.

— Bine, zise Pericle și porni în pas alergător spre stația de taxiuri.

— Ce hotărîre ziceai că ai luat în seara asta?

Pericle se opri brusc, se întoarse și ridică mîna dreaptă, parcă în semn de atenție:

— De mîine, fumez pipă!

*

Căpitanul se plimbă pe trotuarul pustiu, făcînd de mai multe ori drumul de la hotel pînă în bulevard. Noaptea era rece și senină. Un cer de sticlă, cu stele mici și palide, veghea somnul orașului. Din cînd în cînd, niște cheflii întîrziați începeau să urle mereu același vers dintr-un cîntec de petrecere: „Foaie verde de cicoare...” În camera italienilor, lumina se stinse. Zgribulit, căpitanul intră în holul hotelului și se așează într-un fotoliu mare, din pluș albastru, decolorat. Era cald și plăcut în hol. Hotărî să aștepte încă un sfert de oră și abia apoi să plece. Pendula de la recepție arăta unu și patruzeci de minute. O moleșeală dulce îl cuprindea treptat. În hotel, era liniște; se auzeau în răstimpuri doar mese sau scuane împinse în restaurant, unde ospătarii făceau ordine. Picotea în fotoliu, cînd auzi o voce cunoscută:

— Salve, bătrîne. Ce faci? Dormi aici?

— Noroc, Tase.

Era Tănase Cucu, avocat cunoscut în urbe, fost coleg de facultate cu Dragomir. Avea o față obosită, ochi încercănați, un ușor început de chelie și o burtă cam rebelă, în ciuda aerului lui studiat, maiestuos și grav. Se așează în fotoliul alăturat, picior peste picior, gata parcă să susțină o pledoarie. Întrebă, abia înăbușindu-și un căscat:

— La ora asta, aici?

— De ce nu? Tu?!

— Jucam un remi și am rămas fără țigări. Am dat o fugă să fac rost de ceva țigări bune... Fără ele, jocul n-are nici un farmec, nici un rost. Tu?

— Stau, ridică din umeri posomorît, căpitanul.

— Fiecare cu meseria lui. Eu, pe a ta, n-aş face-o pentru nimic în lume. Zău așa. Crede-mă!

Dragomir se mulțumi să surîdă trist. Avocatul continuă:

— De ce nu vrei să intri în avocatură? E o meserie ideală. Ai bani, ai glorie, ai timp liber cît vrei, nu te bat șefii la cap, nu-ți pierzi nopțile... Doar așa, la o piatră sau la un poker!?

— Trebuie să facă și munca asta cineva.

— S-o facă alții, nu tu. Ca avocat, duci o viață teribil de frumoasă.

— Mă amestec în toate gunoaiele, promit marea și sarea... pîndesc clienții...

— Pardon! Nu te obligă nimeni. Îți alegi cauzele care-ți convin. Și pe urmă, să nu pierzi din vedere un lucru: pentru orice — ești plătit!

— În cazul ăsta, mă făceam popă. Cîștigam și mai bine și aveam timp liber și mai mult ca orice avocat.

Rîseră. Avocatul își desfăcu nodul cravatei, continuîndu-și pledoaria:

— Nu te obligă nimeni, dar eu, ca fost coleg și prieten, te sfătuiesc să treci în barou. Îți dau în scris că n-o să regreti... Uite, în timp ce eu, cu amicii, facem un remi pe cinste, tu stai și pazești. De fapt, ce urmărești? Pe cine?

— Încă nu știu exact. Bănuiesc doar.

— Ei, vezi? Merită atîta osteneală, merită să alergi ziua, noaptea?... Spune Sandule, merită?

Un chelner, numai în cămașă, cu mînele suflecate, se apropie cu cinci pachete de Papastratos. „Poftiți domnu' avocat“. Îi întinse țigările și vru să-i dea și restul. „Hai, hai, ușteală, mînzule! Știi foarte bine că Tănase Cucu nu ia niciodată restul. Partea lui e între-

gul!“ „Să trăiți și la mai mare“, se înclină slugarnic chelnerul și se retrase cu spatele.

— ...cum ziceam, reluă Cucu, nu merită efortul...

— Ce să fac, Tase? Îmi place meseria asta.

— Bine mă ... cît câștigi tu pe lună?! Cît?

— N-o fac pentru bani.

— Perfect. Știe cineva ce cazuri grele ai rezolvat, ce idei geniale ai avut? Câți din oraș te cunosc? Ce glorie ai?

— Nu mă interesează gloria.

— Dar ce te interesează, maestre? Ce crezi că faci atît de grozav?

— Apăr lumea asta, a orașului nostru, de răufăcători, de nelegiuiți. Dacă n-ar face-o nimeni, ce s-ar întîmpla?

Urmară cîteva clipe de tăcere. Pendula de la recepție bătu apoi ora două. În picioare, cu țigările într-o mînă, avocatul își privea cu compătimire nedisimulată colegul. Încercă să-l tachineze:

— E bine ca în meserie, omul să aibă satisfacții. Altfel devine un refulat.

— Evident. Eu am destule satisfacții.

— Ce plăcut e să arestezi un om!

— Greșești, Tase, zise neașteptat de calm Dragomir. Pe om nu-l arestezi niciodată, numai pe infractor. Iar cînd îl arestez pe infractor, mă doare că a ajuns acolo, dar simt o mulțumire că atîția oameni cinstiți sînt la adăpost, sînt feriți de faptele, de activitatea lui dăunătoare.

— Mă rog, mă rog, să acceptăm că așa stau lucrurile, deși ar mai fi de discutat. E tîrziu și mă așteaptă amicii. În orice caz, n-am vrut să te conving, ți-am dat doar un sfat.

— Mulțumesc! Primesc sfaturi cît de multe. Chiar și după miezul nopții.

Ieșiră din hotel. Era frig. Căpitanul privi în fugă spre camera italienilor. Fereastra era cufundată în întuneric. Avocatul se opri lângă un Mercedes alb, 220 S, model 1974.

— Din câte pîri ai făcut mașina asta?

— Din una singură. Am apărut un neamț, care a accidentat mortal un biciclist beat și fără lumină. Neamțul mi-a trimis mașina asta. Ce zici, merită să fii avocat?

— Pentru mine nu.

— Pentru mine da! Avocatul se urcă la volan și lăsă geamul jos. Întrebă mîndru: Îți place? Marfă lux! N-ai probleme. Apeși doar pedala!

— Auzi, Tase, tu ar trebui să apreciezi cel mai mult meșeria mea. Și mai ales acum.

— De ce?

— Pentru că e nespus de frumoasă!

— Cum adică?

— Uite, în timp ce tu joci remi, eu supraveghez un infractor care, altfel, neurmărit, ți-ar putea face rău! Baftă la remi, Tase.

Dragomir mai privi o dată spre camera italienilor și se îndreptă spre mașina lui.

III

Eva își dezbracă blana de jder, o puse pe un umerăș și se apropie senină, surîzătoare de Tedy, care, pînă atunci, n-o băgase în seamă. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu față dură, cu linii severe, cu o privire rece și sigură, de om care știe ce vrea. Purta un halat vișiniu, legat cu un cordon și se plimba îngîndurat prin cameră,

avînd în mînă un pahar de cristal înalt, cu puțin alcool. Eva se opri în fața lui și-i încolăci gîtul cu brațele. Voia să fie tandră, răscolitoare. Îl sărută și se lipi de el ușor, încercînd parcă să-i ațîțe simțurile.

— Astă-seară, rămîn la tine, Tedy!

Bărbatul îi desfăcu mîinile cu gesturi șovăitoare, nu-i răspunse, continuînd să străbată absent încăperea. Mersul lui drept, avea o simplitate, o distincție. Se apropie de bar, își prepară încă un Campari cu lămîie și apă minerală, aprinse o aplică fină, ca o candelă, făcută din fier forjat și bău cîntărind-o îndelung pe Eva, cu o anume curiozitate. Odaia mare, cu mobile stil, mari și grele, cu un pian sub ferestrele ce dădeau spre grădină, era jumătate slab luminată, jumătate ascunsă în întuneric. Mirosea ușor a alcool și a apă de colonie fină. Pe pereți atîrnau tablouri mari, cu rame grosolane; nuduri lipsite de gust și de grație se amestecau într-o totală neorînduială cu sfinți serafici și șterși, cu peisaje violent colorate, în sfîrșit, cu portrete de familie. Pe jos, în persiane moi, groase, se stingeau pașii bărbatului, care se plimba îngrijorat printre mobile, cu paharul în mînă.

— Ce plăcut e la tine... E cald și bine, vorbi femeia, încurcată, lăsîndu-se moale într-un fotoliu. Își rezemă capul de spătar, închise ochii și respiră încet, ușurată.

Bărbatul se opri o clipă în fața ferestrelor, puse paharul și trecu pe lîngă Eva, absorbit, ca și cum ea n-ar fi fost acolo.

— Ce e Tedy? Ce s-a întîmplat? Eva își ridică doar capul și privi curioasă în urma bărbatului, simțind că un anume lucru nu e în ordine.

— Nimic, silabisi el, apatic. Nimic, nimic...

— Cum nimic? Se vede pe tine!?

— Bei ceva?

— Întîi să mă dezbrac, mă strînge fusta...

În timp ce Eva părăsi odaia, Tedy mai prepară un Campari, apoi rămase îngândurat și nehotărât, ca în fața unui moment grav, neștiind parcă în ce mod să procedeze. Eva îl găsi tot plimbându-se. Ciocniră formal, rece. Femeia înțelese că s-a petrecut ceva sau se va petrece. Își încheie capotul înflorat, strângându-l bine în talie și se sprijini de marginea unui fotoliu. Semiobscuritatea din odaie îi dădea un plus de neliniște, de nesiguranță.

— Ești supărat Tedy?

— Sînt, începuse bărbatul, agitînd băutura din pahar. Am și eu o mie de necazuri, de probleme. Își acoperi fruntea cu palma și se trînti în fotoliul de alături, ca un om din cale afară de obosit, de solicitat. Hai să uităm o clipă de necazuri, propuse el și încercă să zîmbească. Spune-mi, ți-e gata rochia?

— Mîine, o vei vedea. E splendidă. Revelion la Erevan, iubitule! Nici nu-mi vine să cred. Cînd e plecarea?

— În 29, de la București. Cu avionul. Pîna la Moscova. A doua zi, tot cu avionul, de la Moscova la Erevan. Frumoasă țară Armenia, are o nostalgie, un romantism al ei, care te răscolește... Iar armenii sînt niște oameni teribili...

— Ai mai fost?

— Am mai fost. Acum, mă duc pentru tine, deși mă costă. Și blana de jder m-a costat, dar nu mă plîng, nu regret. Fac orice pentru tine, urîto. Vreau să trăim înțelept și din plin viața asta, sufocată de prea mici și prea multe neajunsuri. Bău din Campari și se posomorî din nou. Se uită la ceas: era aproape zece.

— Știi, Tedy, la ce m-am gîndit? Acolo e mult mai ieftin aurul. Să aducem aur pentru verighete. Ar fi o afacere! Ce zici?

— Dă-l încolo de aur, dragă. Am aur destul. Asta nu e o afacere, Eva, e o găinărie.

— De ce Tedy?!

— Draga mea, mă mir că încă nu mă cunoști!? Sînt un om mult mai serios și mai dintr-o bucată decît par! Dacă vine la mine cineva, și-mi propune să fur o găină sau o roată de mașină, sînt în stare să-i pocesc mutra. Asemenea porcării îmi umplu sufletul de silă, de obidă. Mă dezarmează chiar... Dacă mi se propune să sparg o bancă, în ideea că în caz de reușită, m-aș alege cu cîteva milioane...

— ...ai accepta imediat, chicoti Eva, ca un copil neastîmpărat și nevinovat.

— Te grăbești dragă, te grăbești, ca orice femeie, de altminteri. Voiam să zic că, abia atunci, m-aș gândi cît se poate de serios la afacere. Să aduc două verighete de la Erevan. Mare brînză!

— Tu nu vrei să ne căsătorim, Tedy?! Cred că ăsta e motivul că tot amîi. De cîte ori vine vorba de căsătorie, eviți discuția. De ce?

— Doamne, ce copil ești, oftă bărbatul. Apoi, în șoaptă aproape, continuă ca un părinte: Prostuțo! N-ai răbdare. În felul tău, poate că ai dreptate. Dar și eu am! Știi foarte bine că mama e bolnavă. E bolnavă grav. Are cancer. Medicii i-au dat cel mult două luni. Au și trecut de atunci două săptămîni. Să fac nuntă, să petrec, să mă distrez și mama săraca... Cum crezi că pot face așa ceva? Cum, Eva?

— Iartă-mă, Tedy. De ce nu mi-ai spus pînă acum? Nu știam... Biata mama!

— Întotdeauna sufăr singur pentru necazurile mele. Nu concep să împart suferința mea cu alții. Pricepi? E ceva inuman.

Tedy se depărtă gîrbov și trist, își mai turnă puțin Campari și se întoarce din nou drept și tare, ca un om

hotărît să suporte totul cu bărbăție și răbdare, pînă la capăt.

— Aș bea ceva, îi ceru Eva.

— Tu nu bei în seara asta. Avem ceva important de discutat. Ca între soți. Trebuie să mă ajuți într-o afacere foarte grea și foarte periculoasă. Dacă mă ascuți și procedezi cum te învăț, vei fi la adăpost de orice primejdie. Am calculat totul pînă în cele mai mici amănunte. Acum o lună și ceva, un italian mi-a spus că ar fi dispus să cumpere, cu bani frumoși, ceva.

— Ce? zise Eva, speriată, ridicîndu-se brusc din fotoliu.

— N-are nici o importanță ce. Am luat legătura cu un cunoscut al meu și mi-a promis că va încerca să facă rost. Treaba lui de unde procură, pe noi nu ne interesează. Omul m-a anunțat ieri că are marfa. Mîine va fi aici și italianul. În consecință, noi trebuie să preluăm marfa de la omul nostru și s-o dăm italianului. Am alcătuit un plan sobru, sigur, exact, așa încît, noi nici nu vom pune mîna pe marfă. Ea va trece discret, sigur și subtil, dintr-o mîna în alta. Ce zici, draga mea?

Eva îl privi surprinsă, tulburată. Rămase pe gînduri. El se văzu obligat să continue:

— Nu se poate întîmpla nimic rău, dacă lucrăm corect. Am analizat și reanalizat datele de sute de ori: totul va ieși perfect. Am analizat amănunțit și riscurile.

— Bine, să văd ce am de făcut, vorbi femeia, neconvinsă.

— Trebuie să ai nițel curaj. Atîta tot. Și tu ai, chiar mai mult decît e nevoie. Te rog să mă ascuți cu toată atenția. Mîine dimineață, îl suni pe Horia Duca, la serviciu. E tehnician cu transportul la fabrica de gheață *Năzuința*. Îl suni la serviciu, îi spui că ești Dina, verișoara lui, îl întrebi ce mai face, unde se duce de sărbă-

tori și, în final, când el te va întreba „Ce faci azi?“ îi răspunzi că te duci la film. La cinematograful *Republica*, rulează *Piedone, comisarul fără armă*. Îi dai întâlnire la ora 18,15. El va cere un bilet în plus, tu vei sta în fața cabinei telefonice, te va recunoaște după blană și după revista *Tribuna*, pe care o vei avea în mână, împreună cu mânușile. Îi vinzi un bilet, apoi vă revedeți în sală, o să stați unul lângă altul, nu vă cunoașteți, nu vorbiți. În timpul filmului, el îți va da un pachet de Alba-Lux, pe care-l va aduce la vedere, într-o plasă; tu îi vei da tot un pachet de Alba-Lux, în care vor fi cinci mii de lei.

— Cinci mii?! Atâția bani, Tedy?!

— Psst! Marfa face mult mai mult. Prețul la care o cumpărăm noi, e mic. Lângă tine, va sta un italian, care va avea o geantă neagră, tip valiză diplomatică. Când italianul te va întreba încet „Vă place filmul, duduia Eva?“ Tu vei spune: „Piedone-da. Filmul mai puțin“. Dacă el va zice: „Și mie îmi place Piedone“, îi vei da cutia de Alba-Lux. După film, nu vă cunoașteți, toți trei plecați în direcții diferite. Fii prudentă, atentă, nu cumva să te urmărească cineva. Măine seară, nu treci pe la mine!

— Bine, dar italianul cum ne plătește?

— Asta e o altă problemă, altfel rezolvată. Deocamdată, nu ne interesează cum plătește!

— Înseamnă că pleacă și uită să mai achite!?

— Nu cred. Afacerea abia începe. Ai reținut ceea ce ai de făcut? Poți să repeți?

— Pot, dar nu înțeleg un lucru: tu ce faci?

— Aproape totul! Regizez totul din umbră.

— Nu riști. Mă pui să risc eu, zise Eva oarecum nemulțumită.

— Draga mea ești naivă și prostuță. Am pregătit, după cum vezi, totul: am pus la punct cele mai mici detalii. Ți-am încredințat ție afacerea tocmai pentru că am încredere în tine, pentru că banii vor fi mai mult ai tăi, decât ai mei.

— De ce să nu trăim liniștiți? De ce să ne complicăm existența, să riscăm? vorbi femeia, vizibil deranjată de afacerea propusă.

— Tu pui asemenea întrebări? Blana m-a costat opt mii, excursia de revelion costă zece mii, rochia ta, care mâine e gata, aproape două mii. Deci, douăzeci de mii în două luni. De unde bani? Nu te întrebi? Dar să lăsăm copilăriile, să vorbim serios. Îți faci liniștită treaba, nimeni nu va putea visa măcar ce anume e în cutiile de Alba-Lux, ce se întâmplă în timpul filmului. Totul trebuie să se desfășoare firesc, normal. Crezi că există ceva încă nepus la punct?

— Nu-mi dau seama acum, spuse Eva, frământându-și mâinile.

— Te rog să te gîndești bine de tot la ceea ce ai de făcut și să-mi spui, ce ți se pare neclar, îndoielnic, ne logic... Numai după ce totul ți-e foarte limpede, pornești la drum.

Eva suspină adînc și începu să se plimbe prin cameră desculță, stăpînită de sentimente nelămurite, de o neliniște ce se amesteca încet-încet cu îngrijorarea, cu teama. El stătea țeapăn, nemișcat, cu paharul în mînă în fața ferestrei.

— Și italianul? se bîlbîi Eva.

— Ce e cu el?!

— De unde știe ce are de făcut? La ce film să vie? Cînd? Unde?

— E treaba mea, surîse rece Tedy și goli paharul. La film, vă duceți de la ora 18,30. Se îndepărtă solemn,

cu paharul gol și se întoarse apoi, ținând în cealaltă mână un plic. Îl întinse femeii și o clipă rămaseră străini. Ai aici biletele pentru film. Unul îl vinzi, celălalt îți rămîne. Locul cu numărul 18 e al tău, nu uita asta. Ce e cu tine, ce te-ai pleoștit așa?

— Dă-mi să beau ceva, ceru femeia, lăsîndu-se moale, într-un fotoliu.

Se făcu liniște. O pendulă bătutu ora unsprezece. Eva aprinse o țigară. Îi tremura mîna.

— Știi, Tedy, mă răscolește teribil propunerea ta...

— Nu văd de ce, iubito, deveni Tedy mai cald și se trînti în fotoliul din fața femeii. Mîinile lui mari, păroase, se odihneau pe brațele late, de pluș verdeșters, ale fotoliului. Nu-ți fă griji, te rog. Am prevăzut totu'. Ți-am mai spus-o!

— Mi-am adus aminte că eu am fost condamnată. Am stat doi ani... Acolo, nu e deloc plăcut...

— Ei, și?!

— N-aș mai vrea să ajung acolo!

— Nici n-o să ajungi. Sînt în stare să fac orice pentru tine. Înțelege-mă, draga mea, nu te expui, nu riști nimic...

— Acum șase ani, tot așa mi-a spus un bărbat... M-a convins că nu risc, că nu mă expun. Am acceptat să cumpăr aur de la un străin. Aur și haine din piele. Bărbatul acela m-a aruncat în închisoare. De fapt, ne-a aruncat pe amîndoi. Și el a fost condamnat. Trafic de aur.

— Nu vreau să mai vorbim, în seara asta, despre ceea ce a fost, spuse Tedy, cu o voce tăioasă, în care se deslușea vag o nemulțumire, o amenințare. Nu mă interesează prostiile altora, nici ceea ce a fost odată. Ce rost are?

— Nu fi rău, Tedy, lasă-mă să vorbesc, să-mi descarc sufletul. Sînt femeie și sînt slabă. Numai ție îți pot spune asemenea lucruri și trebuie s-o fac; mă simt mai liniștită, mai în siguranță dacă vorbesc.

— Cum vrei, zise moale bărbatul, dar dacă te temi, te rog să-mi spui chiar acum. Dacă ți-e frică, n-are nici un rost să pornești la drum. Atunci riști într-adevăr. Riști totul. Caz în care e preferabil să renunți încă de acum.

— Nu, nu mi-e frică, răspunse, cu o neașteptată siguranță și chiar violență, Eva. Fac tot ce-mi ceri, deși nu e un lucru oarecare. Și-am să-l fac bine și sigur. Bău alcoolul din pahar dintr-o dată, cu încredere, ca pe un medicament care avea să-i facă negreșit bine.

— Te duci la un cinematograf ca orice om, reluă Tedy, rezemîndu-se de brațul fotoliului în care ședea Eva, o mîngîie pe frunte, continuînd: nu vorbești cu nimeni, nu ai deloc marfa asupra ta, ieși și-ți vezi liniștită de treburi. Ești un copil inteligent, Eva, și-ai să reușești. Nu mă îndoiesc de asta, dimpotrivă, sînt convins. În fond, ceea ce ai tu de făcut, e o nimica toată. Te duci la un film și în timp ce lumea se va distra, se va amuza de comisarul Piedone, tu vei trece o cutie din mîna unui bărbat în a altuia. Ei vor avea marfa, nu tu! Îți dai seama ce ingenios am pregătit totul? Și cît de bine te-am protejat?! Așa încît, nu vād de ce ți-ai face probleme, iubito?! În plus, o să fim fericiți, o să avem și liniște.

— Banii nu aduc niciodată liniște, observă cu amărăciune Eva. Ascultă-mă pe mine, Tedy, banii nu aduc liniște, nici fericire.

— Ești prea mică și prea naivă, ca să pricepi lumea, viața asta a noastră mărginită și searbădă — zise bărbatul, reluîndu-și plimbarea lentă, prin cameră. Viața

e ca o fiară, Eva! Dacă n-o știi supune, te răpune ea pe tine, nu te iartă. Eu am învățat de mult s-o supun! Știu s-o fac!

— Vezi să nu te înșeli! Vocea femeii sună metalic și rece în noaptea odăii blîndă și amețită ușor de aroma alcoolului și a parfumurilor fine.

— Cu banii poți cumpăra totul. Și adevărul poate fi cumpărat sau falsificat, rînji Tedy, avînd încă vie în urechi vocea ciudată, amenințătoare a femeii. Îl surprinse neplăcut tonul ei, un ton necunoscut lui. Și continuă: și fericirea o poți cumpăra cu bani. Și pe Dumnezeu! Tot, tot, tot ce există pe lume, e la discreția banului.

— Tu nu ai nevoie nici de fericire, nici de adevăr, ci nu mai de bani, Tedy. Asta mă sperie, pur și simplu mă îngrozește. Ce o să faci cu banii?!

— Din păcate, banul e unicul adevăr al vieții. Cel puțin pentru mine. Și pentru foarte mulți alții. O să te convingi și tu. Mă întreb de ce nu vezi ceva mai departe? De ce nu gîndești mai adînc?

— Adică? Unde? Ce să văd? Ce să gîndesc? Ce e de gîndit?

— La urma urmei, totul o să fie al tău, totul o să-ți rămîna ție. Și fiindcă Eva îl privi cu o mutră buimacă, de om derutat, care nu pricepe nimic, bărbatul continuă: banii, tot ce cîștigăm și vom cîștiga, totul va fi al tău, îți va rămîne ție.

— Mie? Eva îl privi mirată și știnse țigara în scrumieră. Rămase apoi în picioare, lîngă pian, cu mîinile încrucișate pe piept.

— Tot ce fac, fac numai pentru tine...

— Nici chiar așa, Tedy. Devii sentimental și asta nu-mi convine.

— De ce?

— Nu cred în sentimentele celor ce iubesc banii atît de mult!

— Bine. Să trecem la argumente mai convingătoare. Casa asta, vila, o ştii — bărbatul făcu un gest larg cu mîna — va fi a ta. Grădina şi maşina vor fi ale tale. Totul vei moşteni tu, dar pînă atunci mai avem de trăit. Să fim veseli şi înţelepţi. Iar ca să fim veseli, trebuie să avem bani.

Se auzi clinchetul paharelor, apoi, undeva departe sirena unei maşini a miliţiei. Sunetul ei era straniu, enervant. Cîteva clipe rămaseră tăcuţi, în picioare, el în penumbra unui ficus imens, ea lîngă pian, încordată şi neliniştită. Tedy apăsă clapa casetofonului. În odaie se revărsă nostalgică şi copleşitoare o melodie din anii '40, cîntată de Ionel Fernic. Muzica le alungă neliniştea şi încordarea, şi-i făcu să se simtă mai aproape unul de celălalt. El îşi puse din nou Campari în pahar. Prin întunericul odăii, se auzi vocea ei, reproşîndu-i cu duioşie:

— Mie nu-mi pui puţin Campari? Şi adineaori am ciocnit cu paharul gol. Aşa ai grijă de mine?!

— Iartă-mă, Eva!

— Mă rog... Mîine să nu vin?

— Nu. Nu voi fi acasă. Plec dimineaţă, devreme. Trebuie neapărat să văd ce face mama. Mîine seară, o să rămîn cu ea. Îi pare atît de bine cînd mă vede...

— O să vin şi eu cu tine o dată, s-o cunosc...

— Bineînţeles. I-ar face plăcere, săraca.

— Spune-mi, ea nu vrea să te căsătoreşti?

— Of, of, oftă Tedy şi rîse satisfăcut. Abia aşteaptă. De fiecare dată mă întrebă de ce nu am o fată, de ce nu mă însor...

— Are dreptate. Ar fi cazul să te însori, poză Eva într-o copilă de liceu. Brusc, redeveni gravă. Ce-ar zice să vadă ce soţie tînră îţi iei?! Cu un sfert de veac mai

tînără decît tine?! Tu cincizeci de ani și eu douăzeci . . . și . . .

Tedy își reîuă plimbarea domoală prin odaie, cu paharul în mînă. Nu se despărțea niciodată de pahar, de parcă se născuse cu el în mînă.

— Nu crezi că sînt prea tînără? glumi Eva. Prea tînără pentru tine!

— Pentru mine s-ar putea să fii, dar pentru bunurile mele mobile și imobile nici o femeie nu e prea tînără, zise el cu cinism. Goli paharul, plescăi ușor cu limba de plăcere și o rugă pe Eva: — Să savurăm în liniște melodia asta. Te rog! Și se prăbuși într-un fotoliu.

Ionel Fernic cînta Zaraza.

IV

Se trezi zăpăcit, speriat, porni brusc spre ușă și abia cînd ajunse în fața ei, înțelese că suna lung, strident, telefonul. Făcu cale întoarsă, răsturnă un scaun și duse receptorul la ureche. Era o voce grăbită, puțin reținută, de bărbat. — „Dragomir?“ — „Da. El“. — „Palade, la telefon! Vorbesc de la Metropol. Italienii s-au sculat. Sînt în braserie. M-ai rugat să te anunț . . .“ — „Bine, îți mulțumesc mult“. Închise telefonul și se repezi în baie. Dădu drumul la duș, se udă doar, se șterse în mare grabă și se îmbracă cu hainele pe care le găsi la îndemînă. Coborî în fugă scările, înjurîndu-i în gînd pe italieni pentru că se sculasera cu noaptea în cap. Se uită la ceas: șapte și jumătate! „În fond, nici nu s-au sculat devreme“, își reproșă el. Motorul porni la prima cheie și conduse în plină viteză pe străzile ușor

învăluite în ceață. Abia când ajunse în fața hotelului și văzu March-ul albastru, se liniști. Socoti că e mai prudent să aștepte în mașină. „Dacă, la ora asta ei discută, ca din întâmplare, cu cineva?” Hotărî să verifice totul, să nu lase nimic în voia sorții. Își făcu de lucru prin holul hotelului și privi discret — ușa era deschisă pe jumătate — în braserie. „Băieții mănîncă omletă cu șuncă”, deduse el, observînd farfurioarele din metal. Dragomir se duse la mașină, începu să-i șteargă geamurile aburite, așteptînd. Dimineata era rece și umedă. Se așeză la volan. Îi era foame. Își aminti că uitase să mănînce în seara trecută. Se întrebă ce ar fi să mănînce și el o omletă cu șuncă? Chiar ar fi dorit o omletă, căci nu mîncase de mult. Își observă chipul în oglinda retrovizoare: uita-se să se radă și arăta obosit. Vru să coboare, să-și potolească foamea, dar îi văzu pe italieni ținînd, apropiindu-se de mașină. Mario urcă la volan și porni motorul. Îl încălzi cîteva minute, cu o exagerată răbdare. Apoi, porni cu zgomot mare, care tulbură pacea dimineții. Căpitanul îi urmă în Dacia lui, 1100, surîzînd amar. „Dacă ăștia o iau la goană cu monstrul ăla, mai caută-i, frate Dragomire! Ia-i de unde nu-s!” Spre liniștea lui, italienii mergeau încet. Chiar prea încet. Când mașina ajungea în apropierea unei femei, Mario încetinea și mai mult și trăgea aproape de trotuar, în timp ce Carlo se agita ca un maimuțoi, gesticula și vorbea. „Are ceva din Pericle”, se înveseli căpitanul. Străbătura orașul ca într-o plimbare și, spre surprinderea lui, italienii se îndreptară în viteză către platforma industrială. Între mașina căpitanului și cea a suspectilor, se aflau acum un autobuz și două autoturisme. Dragomir îi urmărea anevoie, dar liniștit; în partea aceea a orașului, nu erau decît fabrici și n-avea unde să-i piardă. March-ul opri în fața Fabricii de încălțăminte. Italienii coborîră. Închi-

seră și verificară grijulii toate ușile și intrară fără nici o ezitare, ca niște oameni care au lucruri sigure de rezolvat, în clădirea administrativă. Dragomir lăsă mașina într-o parcare și se duse să bea un iaurt și să mănânce un corn. În picioare, în fața geamului-vitrină al magazinului, de unde putea să vadă strada, înfulecă în grabă cornul și iaurtul. Ieși, își cumpără ziarele de dimineață și se plimbă o vreme prin piață, cu ochii pe mașina italienilor. Nimic nu-i pune la încercare răbdarea în așa hal, ca aceste prime ore de urmărire a unor presupuși vinovați. „Nimicul ăsta, de la care plecăm, cum zice șeful, nimicul ăsta mă exasperează. Stau așa, pierdut, și aștept fără să știu pe cine, de ce și pînă cînd, încît mă apucă disperarea. Poate că Mario ăsta și maimuțoiul lui sînt oameni cumsecade, noi îi bănuim doar că ar fi ticăloși, ca atare îi urmărim, și, pînă la urmă, nu descoperim nimic. Cheltuim timpul și vremea de pomană. Dar dacă...?!“ Se opri în fața unui telefon public. Căută o fisă, o introduse și formă numărul colonelului Ioan Albu, șeful său: „Să trăiți. Căpitanul Dragomir la telefon, permiteți să raportez...“ „Spune, Dragomire, ce noutăți ai?“ auzi în receptor, vocea șefului. „Nu prea am. Italienii sînt la Fabrica de încălțăminte. Aș vrea să aflați ce fac, cu ce treburi se află acolo!? N-ar fi rău să știu!“ „Eu credeam că tu îmi spui noutăți, zise șeful, cînd colo, mi le ceri mie! Ca să vezi, ce oameni am“. „Nu mă necăjiți, protestă amical căpitanul. Credeți că eu n-aș fi bucuros să le am și să vi le dau?!“ „Bine, bine, dă-mi mai tîrziu un telefon sau treci pe la mine. Noroc“. Dragomir se plimbă prin piață, apoi, după ce-l cuprinse frigul, se urcă în mașină și începu să răsfoiască ziarele. Într-un tîrziu, un soare palid încălzea geamul mașinii și el ațipi. Se trezi speriat, dar se liniști: March-ul era la

locul lui. Îmbiat de soarele dimineții, își reluă iar monotona plimbare, de la mașină pînă la clădirea fabricii și înapoi. Abia către amiază, cei doi italieni ieșiră din întreprindere, conduși de un individ mic, rotofei și aproape chel. Discutau ceva aprins și rîdeau în hohote, desfăcînd larg brațele în semn de satisfacție sau mirare. Se despărțiră făcîndu-și semne și continuînd încă să rîdă. O luară spre centru încet, privind soarele generos al amiezii și mai ales fetele și femeile de pe stradă. Carlo le făcea semne, se agita și rîdea cu gura pînă la urechi. Tot el lăsa geamul în jos și încerca să intre în vorbă cu femeile pe care le întîlneau. Drumul pînă la complexul Metropol fu lent și lung. Dragomir rămase mult în urma lor. Italienii lăsară mașina în parcare și porniră pe jos, în plimbare spre Operă. Păreau oamenii cei mai pașnici, în stare să dea totul pentru un minut de veselie. Se bucurau de vreme: era soare și plăcut afară, ca-n aprilie, deși era o zi de decembrie. Se plimbau doar în talie, veseli și parcă fără nici un țel! Căpitanul se pomeni singur. Nici urmă de italieni. Cu cîteva clipe mai înainte trecuseră pe cealaltă parte a străzii, iar acum, pur și simplu, nu mai erau. „Monica“, își zise în gînd și traversă strada în grabă. Cofetăria „Monica“ era singurul loc din oraș unde se făcea cafea în nisip; se pripășise acolo un turc din Ada-Kaleh. Dragomir aruncă o privire înăuntru și fu martorul unei scene care-l făcu să zîmbească: Mario ședea la masa lui Pericle, celălalt se agita, iar cocoșatul le arăta pipa. Dragomir răsufală ușurat. Trecu din nou strada și rămase să aștepte într-o stație de autobuz. Cei din jur se urcau în autobuzele ce veneau și plecau prea încărcate, aplecate într-o parte, gata să ștergă asfaltul cu bara de protecție din spate. Dragomir simți că-l doare stomacul. Își cumpără o pungă cu floricele de porumb și începu să mănînce. Privea mereu spre cofe-

tărie și aștepta. Termină floricelele și aruncă punga într-un coș de gunoi. După aproape o oră de așteptare, își făcură apariția italienii. Pericle rămăsese, deci, în cofetărie. Mario se uită la ceas, traversă strada, în timp ce Carlo intră într-un chioșc de ziare. Căpitanul îl urmă pe Mario. Acesta își mai privi o dată ceasul, ceea ce făcu și Dragomir, apoi, coborî într-un WC public. Dragomir iuți pasul intrigat. „Cine și de ce se uită de două ori la ceas când se duce la WC?!“ Se strecură printre pietoni și se opri descumpănit în fața scărilor. Ieșea un bărbat bine, cu un pardesiu din gabardină albastră, cărunt, sobru, mândru, un om cu o alură de magnat. Apoi, apăru și Mario. Derutat, Dragomir îl urmă discret și atent. Italianul se grăbea. „O fi avut vreo întâlnire cu cineva acolo? Atît de scurtă? Posibil. Poate și-au spus doar două vorbe, și-au fixat o întâlnire sau au schimbat o scrisoare?! Tipul cu pardesiul din gabardină albastră? Figură dubioasă, dar...știu eu...“ Sîcîit de întrebări, de ipoteze, Dragomir, ajuns la hotel. Carlo vorbea cu o fată, făcînd semne, arătînd spre mașină, dar fata îl refuză. Mario îl luă de braț pe Carlo, îi făcură semne de adio fetei și intrară în braserie, iar de acolo în restaurant. Dragomir se așeză pe un fotoliu din holul imens al complexului și aprinse amărît o țigară. Aștepta să vadă ce au de gînd italienii: vor mânca sau nu, îi va „vizita“ cineva sau nu, se va așeza cineva la masa lor sau nu? Fuma, îi era foame, îl dureau picioarele. „Poate pierd timpul de pomană ca un fraier“ — gîndi el. Se îndreptă către restaurant, privi înăuntru, ușa era întredeschisă, și-i văzu pe italieni așteptînd să li se servească prînzul. Un chelner puse tacîmuri și un coșuleț cu pîine pe masa lor. Dragomir trecu în braserie, vru să comande ceva mîncare, dar constată că nu avea bani la el. În gra-

ba mare, uitase portmoneul în altă haină. Se mulțumi să ceară o cafea.

— Noroc și s-auzim de bine, deși nu putem!

După salutul ironic și flecar, căpitanul îl recunosc pe Mihai Dragoste, care se așază lângă el, gemînd de plăcere.

— Noroc Mișule, aruncă obosit și fără chef Dragomir.

— Te superi dacă beau una mică? Sau unu' mic?

— Te rog.

— Bei și tu o vodcă mică?

— Nu.

— Emilia, o vodculiță mică și dulce ca tine — strigă după ospătară Mihai Dragoste și bătut din palme. Apoi, îl luă în primire pe căpitan:

— Iar aici, bătrîne? Ce dracu?

— Cum iar aici? se miră căpitanul.

— Ieri seară, n-ai stat aici în braserie?! Nu o oră, două, ci pînă seara tîrziu?!

— Uitasem, surîse stins Dragomir. Și adăugă malițios: poate aveam treabă!

— Cu italienii, zise Dragoste. Mi-am închipuit.

— Te înșeli amice. Nu mă interesau ei.

— Doi cîrnățari, re-luă Dragoste. Mario și Carlo pe numele lor mic.

— Ce fac băieții pe la noi?

— Vînd te miri ce nimicuri și în special ciorapi de damă. Eu, fiind și pescar în orele libere, am vrut să iau de la ei o mulinetă Michel. Mișto sculă! Mihai Dragoste aprinse o țigară și continuă dezgustat: au cerut trei sute pe ea. Cu o sută o luam imediat. Trei sute! Mai bine beau banii ăia . . .

— Cum te înțelegi cu ei?

— Eu știu bine italiana, dar mă fac că o rup numai.

Astfel, vorbesc și mai rar și mai puțin. Dacă stai cu ei la o șuetă de o oră, pleci cu o durere de cap infernală: tot timpul turuie. O rup și ei pe românește...

— N-au nimic serios de vânzare?

— Nu cred...

— Ei ce cumpără de la noi, ce-i interesează?

— Mă descoși, ai, mă tragi discret de limbă, Sandule. Din păcate, ți-aș spune, dar nu am ce. Uite că a venit și vodca, se luminează la chip Mișu Dragoste, ridicînd cu plăcere paharul ca pentru un toast. Noroc și baftă! Goli dintr-o dată paharul, se strîmbă și respiră adînc, apoi continuă:

— Azi sînt foarte supărat. Face naționala 2—2 cu turcii. E posibil?

— Ce nu e posibil! oftă îngîndurat căpitanul, înmuind o țigară între degete. Totul e posibil...

— Pardon! Cum? 2—2 la București, după ce turcii au condus de două ori? Se poate? Păi noi, frate Sandule, îi batem pe turci de aproape cinci secole, de cînd ne știm, ce mai, de pe vremea lui Ștefan cel Mare și a lui Mircea cel Bătrîn și uite, acum, abia ciupim un egal. La noi acasă! Lovi cu palma în bar. Iartă-mă, m-am și enervat!

Mihai Dragoste mai comandă una mică și aprinse o țigară. Bău vodca dintr-o înghițitură și dacă observă că Dragomir e obosit și fără chef, se posomorî și el.

— Unde ai fost ieri, cum de ai lipsit de la un meci atît de important?

— Nu spuneai tu, mai înainte, că eram aici?!

— Și ce faci aici?

— Nimic.

— Asta poți să faci și în altă parte!

— Să nu crezi, zîmbi Dragomir. Sînt obligat să nu fac nimic aici. Dacă ai ști cît e de greu...

— Să nu faci nimic e foarte greu; dacă ai mai avea pe cineva, alături, ți-ar fi mult mai ușor!

— Știu, știu, îl întrerupse Dragomir, dar n-am pe nimeni. Îl enerva trăncăneala amicului său. Și ca să-l șicaneze, îl întrebă: a, tu n-ai de gând să te însori?

— Aoleu, gemu Dragoste. Încă o vodcă, Emilia, țipă la ospătară. Să mă însor? Eu?! Ha, ha, și rîse forțat și fals. La ce bun? Am fost o dată, ne-am trișat, gata! Pe la cincizeci și cinci de ani, s-ar putea să mă mai însor. Să aibă cine să mă îngrijească și să mă spele. A, să-ți arăt o copilă de excepție. Scoase din mapă un plic cu fotografii, și-i întinse una căpitanului. E studentă la medicină. Drăguță și corectă-foc! Sper că n-o ai în evidență? Manuela o cheamă.

Dragomir rîse, făcînd semn cu mîna că n-o are. Și observă printre fotografii, una care i se părea cunoscută. Își aminti imediat de unde o știa: era femeia care intrase cu o seară în urmă în braserie și purta o blană de jder. Întrebă aproape plictisit:

— Asta cine-i? Mi se pare cunoscută!?

— A fost o mare slăbiciune a mea. Una Eva. Am iubit-o ca un prost, am sperat ca un prost... O mică bestie. Acum sînt cu studenta asta. Manuela! Poftim. Și Dragoste întinse o fotografie.

Dragomir îi urmărea pe italienii care se opriseră în hol și așteptau ascensorul. „Înseamnă că se odihnesc, băieții. Ar fi și cazul“. Era aproape patru. Dragoste își împachetă fotografiile și bău vodca, tot dintr-o înghițitură, propunînd indispus:

— Hai mai bine să vorbim despre fotbal. Femeile îmi aduc amintiri care mă indispun...

— Pe mine mă indis pune, în ultima vreme, fotbalul.

— Mă rog, se încruntă Dragoste. În cazul ăsta, eu beau ultima vodcă mică. Te superi?

- Te rog. Deși e cam mulțisor . . .
- Nu e mult, Sandule. Pretutindeni nevoile cresc . . .
- Vezi să nu crească prea mult.
- Ce altceva să fac? Mă crezi, nu mă crezi, n-am plăcere mai mare decît să beau în tihnă o vodcă ori un coniac bun.
- Cînd îmi povestești ceva despre Eva?
- Despre Eva?! se miră Dragoste. Adică . . . Cum? De ce te interesează?!
- Așa ca femeie. Îmi place . . .
- E bine tipa. Femeie rasată, zise Dragoste, cu nostalgie. Azi nu, că n-am chef, dar de mîine, oricînd dorești. Nu te-aș sfătui însă . . . Te superi?
- De ce să mă supăr?
- Dacă-ți dau un sfat cît se poate de prietenesc!?
- Deloc. Chiar te rog! Îmi faci un bine.
- Nu te ambala. Eva e o femeie periculoasă. Ascultă-mă bine, știu ce spun. Riști. Nici nu-ți dai seama cum îți pierzi capul.
- N-ai nici o grijă, zîmbi trist Dragomir. Se ridică, își luă rămas bun de la amicul său și ieși. Aerul rece îl învioră. Înăuntru fusese cald și i se făcuse somn. Convins că italienii se odihnesc, Dragomir se duse la braseria Macul roșu, unde, așa cum bănuise, îl găsi pe Pericle, aplecat deasupra unui careu de cuvinte încrucișate.
- O să tîmpești într-o bună zi, spuse cu ciudă Dragomir. Mai lasă rebusurile alea . . .
- Exclus! Nu mă mai pot tîmpi. Deja sînt de-a binelea. Și Pericle rîse cu poftă, scuturîndu-se tot.
- Să văd pipa, îi ceru Dragomir.
- De unde știi?
- Eu?! Te-am și văzut cu ea. Unde-i?!
- Pericle scoase pipa, supus, din buzunarul hainei. O pipă

frumoasă, chinezească, nițel cam mare. Dragomir o cercetă atent, apoi i-o întinse, cerându-i:

— Aprinde-ți pipa, să te văd.

— Mi-e rușine, Sandule, se văietă Pericle, chichotind. Am impresia că tot localul se uită la mine. Zău, nu pot...

— N-o să se uite, o să te admire!

Pericle era ca un tonic pentru Dragomir. Își vîrî pipa în buzunar și închise rebusul.

— Am vorbit cu Mario, zise dezamăgit Pericle. Prostii, tot felul... Diseară, pe la nouă, pleacă la București.

— Diseară? repetă surprins căpitanul.

— Da. Nu le place să călătorească ziua. S-au plîns că-s prea multe căruțe, camioane, pe șosea, prea mulți bicicliști... Nu suportă drumurile aglomerate.

— Asta înseamnă că merg toată noaptea?!

— Da de unde! Dacă pleacă la nouă, dimineată la trei sînt acolo. March-ul lor merge ușor 170—180. Noaptea, pe șosele pustii, fac o medie orară de 140—150 cu mașina asta. Poimîine, sîmbătă, sau duminică se reîntorc. Vor să cumpere ceva Gerovital. M-au întrebat dacă n-am de vînzare. Mi se pare însă că Mario are acolo o femeie, o prietenă. Mario lucrează pentru o firmă și firma are ceva afaceri în România.

— Care firmă?

— Asta nu mai știu, fiindcă au evitat să vorbească despre ea.

*

Dragomir se întoarce la Metropol și constată că italienii erau încă sus. Cheia lipsea de la recepție. Intră în braserie și comandă doi mici și un grătar. Rupea bucățele mici dintr-o chiflă și le mîncea cu sare. Într-un fel, se bucura că plecau italienii. Însemna că mai avea de su-

portat cinci ore de plictiseală. Chelnerul îi aduse grătarul și mititeii. Achită imediat nota de plată. Mirosul mititeilor îi umplu gura cu apă. Abia înfulecă primul mititel și, spre marea lui mîhnire, italienii se învîrteau pe lîngă mașină. Mario avea o valiză neagră, tip diplomat. Porni pe jos, singur, cu valiza în mîină, în timp ce Carlo se întorsese în hotel.

Dragomir lăsa grătarul în farfurie, își luă fișul îmblănit din cuier și porni în urma lui Mario. Se înnorase, adia un vînt rece, semn că undeva, departe, în munți ninsese. Orașul gemea de lume. Tonete cu mărfuri și loz în plic încurcau și mai mult drumul pietonilor pe trotuare. Dragomir rătăcea prin mulțime, atent să nu-l scape din ochi pe Mario, care părea să se plimbe fără un țel. Zăbovea în fața vitrinelor, de parcă nu mai văzuse niciodată asemenea prăvălii și mărfuri, intra la Croco și bău în picioare o cafea de doi lei, în timp ce Dragomir, răsfoia cărți lîngă un stand, în fața librăriei M. Eminescu. Mario traversă Piața Libertății, intra pe Fericirii, o ulicioară strîmtă și puțin circulată, și apoi ieși în spatele cinematografului Republica. Într-o vitrină prăfuită, era afișul programului filmelor. Mario căuta parcă să-și aleagă un film. În fine, se hotărî și se amestecă, dispăru în mulțimea care aștepta să intre la cinematograf de la ora 18,30. Căpitanul îl zări pe italian aproape de ușa ce dădea în hol. Se uită împrejur: nici o altă mutră cunoscută. Îl mira un lucru: Mario aștepta docil, nu-și cumpără bilet, nici nu căută unul de ocazie. Însemna că-l avea! De unde? Doar el îl urmărise clipă de clipă, încă de cînd intrase în oraș! Dragomir se deplasă ușor spre cealaltă intrare și-l lăsa pe Mario în fața lui, să-l aibă mereu sub priviri. „Dacă intră la film? Ce fac? Stau aici ca un prost?” Se uită pe afișier și citi titlul filmului care rula: „Piedone, comisarul fără armă”. „Uite, un film polițist pe care

ar trebui să-l văd. E doar în branșa mea. Poate-poate învăț ceva". În clipa aceea, figura unei femei îi reținu atenția: purta o haină scumpă, din piele de culoarea miezului de nucă; când se întoarse spre el, Dragomir o recunoscu imediat. „Aseară, avea blană de jder, își aminti el. Eva! Dubioasă făptura asta, atît de elegantă. În definitiv, eu mă ocup de Mario, ce am cu ea?" își reproșă și se întoarse, în clipa în care italianul intra în hol. Nu se putea hotărî: să intre sau nu. O căută pe Eva: probabil intrase și ea. Era curios să vadă cu cine s-a dus la film, cine o curta, căci acel „cineva" avea cam mulți bani. Dilema lui luă sfîrșit, când o tînără cu un batic mov și un chip de om suferind, îi oferî un bilet. Dragomir îl cumpără și intră în sală. Se stinseră luminile. Abia își găsi locul prin întuneric. După jurnal, în pauză, în timp ce întîrziatii năvăleau în sală, îl descoperî pe Mario în spate, în penultimul rînd. „Ce surpriză!" În același moment, observă lîngă Mario în stînga lui, pe Eva. Mario căsca și privea aiurea, pe pereți. Eva își ondula niște cîrlionți și părea tristă și pustie.

După film, uitînd de Piedone care-l amuzase, Dragomir se întoarse la Mario al lui! Italianul se îndrepta fără grabă spre ușă, mai căsca încă, își încheia nasturii parde-siului de gabardină albastră, ținînd în mîna stîngă valiza. Era întuneric și frig. Mario porni grăbit spre centru. Evită mica stradă a Fericirii, ieși în bulevard, ajunse în Piața Libertății și de acolo la Metropol. Urcă direct în hotel, în timp ce Dragomir vorbea cu un prieten în fața braseriei. Zece minute mai tîrziu, italienii coborau cu o sacoșă, un mic geamantan și valiza neagră a lui Mario. Aruncară pur și simplu lucrurile la întîmplare, pe bancheta din spate a mașinii și se îndepărtară cu mare zgomot. Dragomir alergă la Dacia lui, porni motorul

și se repezi după italieni. Aceștia ieșiră în bulevard și se pierdură printre mașini. Dragomir accelera neconvins, depăși un autobuz, intră pe galben într-o intersecție și abia atunci observă March-ul în croazieră suplă, lină, înscriindu-se pe șoseaua spre București. Ieșiră din oraș și când ajunseră pe porțiunea dreaptă, italienii se pierdură în noapte. Dacia parcă stătea pe loc. Dragomir își continuă drumul cu 90 pe oră, atent să vadă dacă nu cumva Mario și Carlo s-au oprit în vreo parcare, să se întâlnească în liniște cu cineva. Cunoștea acest șiretlic și voia să se convingă, că n-a fost fentat. Abia după 40 de kilometri, întoarse și porni înapoi, obosit și dezamăgit. Era zece fără un sfert.

V

A doua zi, vineri dimineata, căpitanul Dragomir, înviorat și odihnit, bătea la ușa șefului său, colonelul Ioan Albu. Purta un sacou gri-închis, cu fine dungi mai deschise, o helancă albă și pantaloni gri-petrol.

— Ei ce noutăți ai, Dragomire? întrebă colonelul, cu un aer de veselie prefăcută, rezemându-se de biroul lui masiv, din lemn de nuc.

— Se zice, că savanții noștri experimentează un soi de porumb pitic, tovarășe colonel. Porumbul ăsta crește doar optzeci de centimetri. Dar e excelent!

— De ce? întrebă de formă colonelul, căci înțelesese imediat că e vorba de un banc.

— Să-l poată culege copiii, spuse căpitanul și nu îndrăzni să râdă.

Colonelul rîse, apoi reflectă serios:

— La bancuri nu te întrece nimeni! Dacă aş şti undeva un concurs, te-aş trimite, cred că ai lua un premiu!

— N-ar fi rău, mai ales că în viaţa mea n-am luat un premiu. Nici chiar aici, la serviciu!

— Fiindcă nu meriţi, glumi colonelul.

— Evident. Şi nici n-am funcţie...

— De ce nu te-ai făcut actor, Dragomire! Tu trebuia să te faci, nu Palade! Erai o vedetă acum!

— Nu, nu era de mine actoria. Şi ştiţi de ce? Nu suport să mi se sufle ceea ce am de spus!

— Gata cu bancurile, îl întrerupse colonelul, ocupându-şi scaunul din spatele biroului din lemn de nuc. Ce noutăţi ai?

— Deocamdată, nu ştiu ce să vă spun. Nu pare a fi un caz, nu se conturează nişte fapte...

— Pe ce te bazezi?

— Mario şi Carlo trec drept oameni liniştiţi, serioşi, fără gânduri rele, nu prea veseli, aşa cum le e firea şi nici prea gagicari. Două zile, cât m-am ținut umbră de ei, n-am sesizat nici un gest ciudat, nici o intenţie, nici o întâlnire cât de cât bătătoare la ochi.

— La toate acestea, îţi răspund cu o vorbă a ta: poate tocmai cuminenia lor e dubioasă.

— Bine, dar aşa acceptăm că, pe lumea asta, nu mai sînt şi oameni cumiţi, corecţi, cu un cuvînt cinstiţi? Înseamnă că pe toţi care sînt astfel, să-i suspectăm tocmai pentru că sînt cinstiţi?

— Nu ştiu dacă sînt cinstiţi. Vreau să ne convingem, şi eu şi dumneata, dar pe baza unor argumente. Ai asemenea argumente?!

— Deocamdată, nu. Două lucruri nu mi se par la locul lor. Primul: ieri la prînz, la ora două fix, Mario s-a uitat de două ori la ceasul de pe mîna şi a coborît la un WC public. Mi s-a părut bizar gestul. Ce om se uită

la ceas, și încă de două ori când vrea să se ducă la WC? O să vi se pară stupidă, puerilă observația mea, dar mă întreb dacă nu s-a întâlnit acolo, fie și pentru un minut doar, cu cineva?!

— Tot ce se poate. În cazul ăsta, am fi naivi să credem că dumnealor se duc acasă, la unul de-ai noștri, ziua, în amiaza mare, și fac un schimb de contrabandă. Vor lucra și ei cât se poate de acoperit, de precaut. Oricum nu e bine să pleci de la ideea că ai în față niște infractori de duzină. Altceva?!

— Mario s-a dus la un film, „Piedone, comisarul fără armă“.

— Nu văd de ce te miră? Voia omul să-și omoare timpul!

— Nu, nu, e ceva neclar pentru mine. I-am urmărit pe italieni încă dinainte de a intra în oraș. Nu i-am scăpat din priviri. Ei bine, Mario nu și-a cumpărat bilet la film. L-a avut! S-a dus cu el. De unde a avut biletul?

— Ei vezi, dacă ești băiat deștept o să afli. O să aflăm. Acum unde sînt?

— La București.

— De unde știi?

— Mi-a spus un amic care a băut cu ei o cafea!

— În cazul ăsta, află că băieții n-au spus adevărul, zîmbi ca un om care știe multe, colonelul. Au cam mințit. Nu joacă pe față, ci acoperit.

— În ce privință?

— Nu sînt la București, ci la L. Mario are acolo o prietenă pe care noi am lăsat-o în pace, tocmai pentru ca să nu-i stricăm culcușul. Unul din culcușurile lui! Îl ținem și acolo sub observație!

— E o ipoteză?

— Nu. O probă! Arată spre telefon: am fost anunțat imediat! Tu crezi că te chinui singur?! Te ajutăm și noi,

din umbră. Nu știu de ce, dar am impresia că italienii ăștia pun la cale ceva urât de tot. De data aceasta, se pare că avem de-a face cu niște clienți foarte rafinați.

— A propoz, ce caută la Fabrica de încălțăminte?

— Știm și asta. Vezi, se adună lucrurile de pe acum. Ei vin lunar la Fabrica de încălțăminte și preiau marfa. S-ar zice că-s specialiști. Preiau marfa, uneori asistă la îmbarcare în vagon și pe urmă își văd de treburi! Ce treburi? Nu știm. Prezența lor aici e încă perfect motivată. În spatele ei, băieții se pare că vor să facă niște afaceri. Femeia care mi-a dat telefon, trebuie să fie o fostă prietenă a lui Mario, acum abandonată. În durerea și în ura ei, vrînd să se răzbune probabil, mi-a dat telefon. Auzise cîndva pe Mario vorbind cu un alt italian și în italiană ceva despre stupefiante, despre morfină. Am vrut să discut mai mult cu autoarea sesizării, dar a închis telefonul.

— N-a mai revenit?

— Nu.

— Și dacă totul nu e decît o farsă prostească?!

— O să ne lămurim. Dar dacă, totuși, e vorba de contrabandă? Dacă, tovarășe căpitan?

Se priviră în tăcere. Colonelul răsfoi niște hîrtii, apoi preciză:

— Îi vom urmări în continuare. Aș vrea să-i lăsăm să-și facă jocul, să descoperim cu cine intră în contact, cine sînt indivizii, conorașenii noștri, care se ocupă de asemenea afaceri. Trebuie să prindem gașca, dacă e gașcă, și în flagrant delict. Altfel nu ține!

— De unde știu cînd revin?

— Voi afla și te voi anunța la timp. În orice caz, mîine dimineață trebuie să fie la fabrică. Vor prelua marfa. Probabil că se vor întoarce diseară...

- Dacă nu-l lasă prietena pe Mario?!
 - Oricum, dimineață va veni.
 - Știți ce mă gîndesc, tovarășe colonel? Dacă ei se întîlnesc cu omul de afaceri chiar în fabrică?
 - Îi supraveghem și acolo! De ce te miri? Ți-am spus doar că nu ești singur pe frontul acesta invizibil!
- Căpitanul surîse mulțumit.

VI

Eva sună de trei ori, lung, apoi încă de două ori scurt și așteaptă. Abia într-un târziu, se auziră pași leneși în vestibul. Tedy, în halat de baie, cu părul încîlcit, apăru în prag.

— Te rog să mă ascuzi, eram în baie. Închise ușa și o conduse în camera aceea mare, ovală, cu mobile stil, vechi și greoaie, cu un pian sub ferestre. O sărută cu voluptate, lung, apoi, convins că i-a făcut o plăcere și un favor, că a fost cald cu ea, o rugă binevoitor:

— Pregătește o cafea, te rog. Am și pus apă în ibric, iar ibricul pe sobă. Mă duc să mă aranjez puțin.

Eva se îndreaptă spre bucătărie nemulțumită. Crezuse că Tedy o va întreba de îndată, ce a fost, cum a mers afacerea? Și el, calm și dezinteresat, se pieptăna. „E tare, știe ce vrea, e bărbat — gîndea femeia, făcînd mare flacăra aragazului. Își aranjă părul într-o oglindă prinsă într-o ramă din fier forjat, își umezi buzele și-și smulse un fir rebel dintr-o sprînceană. „Sînt o femeie foarte bine, orice s-ar spune“, constată ea, admirîndu-se în oglindă. Apoi, se posomorî. Oftă. În ultima vreme, Tedy era, totuși, cam rece, cam distant cu ea. Sigur din cauza afacerii. Dar Eva simțea că răceala bărbatului nu se

datora numai afacerii; ceva se petrecea cu el, ceva se schimba sau se schimbase în el. Își alungă aceste gânduri și duse cafeaua în sufragerie. Tedy o aștepta impasibil, într-o cămașă cam prea tinerească, de un albastru tare, bine pudrat, îmbrăcat în halatul vișiniu. Zîmbi rece, de formă, când o văzu, scoase din buzunarul halatului un plic și i-l întinse. Eva îl desfăcu neconvinsă, mirată, scoase o broșă din aur, un trifoil în patru foi.

— Ce surpriză!

— Moș Crăciun a venit mai devreme, zise Tedy, tolănindu-se mîndru în fotoliu. Nu voiam să ți-o dau, dar, pur și simplu, nu m-am putut abține.

Eva se așeză în brațele lui și-l strînse pătimașă, fericită, că totuși Tedy o iubea. O iubea mult. Acum era convinsă!

— Nu mă întrebi cum a mers, ieri? Nu ești curios să știi ce-am făcut?

— Niciodată nu mă grăbesc. În al doilea rînd, am fost convins că va merge bine, fiindcă așa am planificat și organizat totul. Așa încît nu văd de ce ar fi nevoie să te întreb.

— Și totuși n-a prea mers!

— De ce?!

— Am procedat exact cum mi-ai spus, totul a decurs perfect, chiar mult mai simplu decît mă așteptam, dar „ceva“ a lipsit în cele din urmă: marfa! Eva tăcu, se ridică din brațele bărbatului, așteptînd ca el să-i pună tot felul de întrebări. Și pentru că el rămase indiferent, ca și cum n-ar fi auzit, continuă:

— Horia Duca n-a putut aduce marfa. Omul care i-o promisese, zicea el, nu s-a ținut de cuvînt.

Tedy își turnă whisky și cu paharul acela înalt, nelipsit din mîna lui, începu să se plimbe, trădînd o ușoară nervozitate.

— De unde ai vorbit cu el la telefon?
— Dintr-o cabină aflată pe trotuar, pe Calea „Gh. Lazăr”. Așa cum ne-am înțeles.

— Atunci ți-a spus că n-are marfa?

— Nu. A acceptat întâlnirea, a promis că vine, a și venit, i-am dat biletul, iar înăuntru, în cinematograful, în timpul filmului, mi-a spus că n-a putut aduce nimic. Omul de încredere nu i-a dat marfa conform înțelegerii lor.

— Și cu italianul? Cum te-ai descurcat?

— Simplu: nu i-am răspuns la parolă.

— Ai procedat perfect. Până aici mi-ai plăcut. Dar, de acum începe greul, zîmbi Tedy cu subînțelese. Altceva nu ți-a mai spus Horia Duca?

— Ba da. A promis că, oricum, mâine, sîmbătă, îmi va da o cutie! Trebuie azi să-i dau un telefon și să-l întreb, să-mi confirme dacă o are sau nu.

— Du-te și dă-i!

— Nu e prea devreme?!

— Nu. Să știm una și bună. Tedy părea să nu mai aibă răbdare. Știi, am un dispreț total pentru oamenii care nu se țin de cuvînt. Eu, dacă spun un lucru, îl duc la bun sfîrșit, de știu bine că trec prin foc. În general, cu oameni din ăstia, nu discut a doua oară!

— Cum crezi. Dacă vrei, putem renunța. M-am înțeles cu Horia Duca, să ne vedem mâine la aceeași oră, la același film.

— Du-te și dă-i telefon, să vedem dacă are marfa sau nu.

Eva ieși în vestibul. Tedy rămase în sufragerie. Îi enerva un lucru: visase noaptea apă mare, murdară, parcă era inundație și el urca, fugea pe un deal și apa tot creștea în urma lui. Și mai visase copii, ceea ce — pentru el — era tot un semn rău. Nu-i plăceau visele, mai ales

cele rău-prevestitoare. Ar fi vrut să pună punct afacerii, dar, pe de o parte, îi tentau banii, pe de alta, propriul său orgoliu nu-l lăsa să renunțe. Când se întoarse Eva, o întrebă cu oarecare răutate:

— Ce zice gură-cască?

— Are marfa. E la el!

Tedy nu știe ce să răspundă. Ezită. I-ar fi părut bine dacă răspunsul ar fi fost negativ. Nu se simțea în apele lui. Scîrbit de băuturile străine, ce i se păreau prea parfumate, destupă o sticlă de țuică de prune; era o țuică galbenă, curată, ca uleiul, ținută într-un butoi din lemn de dud. Își turnă în pahar și bău o înghițitură.

— Tu nu vrei, Evi? Nu guști un pic? E cam tare... Țuică tare, curată.

— Nu beau dimineata, mă zăpăcește.

— Știi ce, te duci, te întâlnești cu Horia Duca, dar nu la film! Decorul trebuie schimbat! Mîine e sîmbătă. Vă duceți la meci...

— Pe frigul ăsta?

— Ți-am cumpărat blană, scumpo, n-o să îngheți. Înțelese că a fost dur și regretă. Încercă să se corecteze, fără însă să pară slab. Pentru tine, pentru siguranța și liniștea ta și a mea, te rog să procedezi astfel. Te duci la meci, stai o jumătate de oră, pînă la pauză, faci schimbul...

— Ai putea vorbi mai frumos, Tedy, îi reproșă Eva.

— Draga mea, tu știi foarte bine că sînt un om dintr-o bucată. Nu-mi șade bine maimuțarea, copilăriile. Recunosc, am o fire dură, dar nu rea! Sînt un om decis, sobru, energic. Te rog ia-mă așa cum sînt.

— Bine, Tedy, spuse femeia învinsă, rezemîndu-se de umărul lui.

Îi netezi părul pe tîmple, ca un copil care regretă că și-a supărat părintele.

— Mă simt, uneori, atît de singură, se plînze Eva.

— Și eu! Tocmai, de aceea, sînt foarte dur, necruțător, ambițios. Dacă nu aveam aceste calități, n-aș fi aici unde sînt acum.

— Și cu italienii cum fac? întrebă Eva, în timp ce el goli țuica din pahar.

— Asta e partea cea mai grea, cea mai periculoasă. În ce te privește, la opt, mîine seară, te duci la biserica Sfîntul Mihail. Aia ungurească, romano-catolică, din spațele Telefoanelor. Sînt mai multe altare pe margini, sub niște arcade de piatră. Al doilea pe stînga e al Sfîntului Anton. Te duci acolo și îngenunchezi într-o bancă. Te rogi cu evlavie, te gîndești la mine, transpusă, pînă vine Mario. Se va așeza lîngă tine. Lași punga lîngă ei și pleci. Va fi lume multă, ne aflăm doar în preajma Crăciunului. N-o să știe nici Dumnezeu, nici Sfîntul Anton ce ați făcut voi acolo.

— Prorocule! Vorbești ca din biblie!

— Principalul e ca tu să crezi și să faci exact așa cum ți-am spus.

Tedy deschise ferestrele. Un aer rece, proaspăt, inundă încăperea. Respiră adînc. Eva își cuprinse umerii, îngîndurată și se depărtă de fereastră. Întrebă cu glas blînd, familiar:

— Ce face mama?

Tedy tresări. O clipă rămase nemișcat, cu privirea mută, afară, în grădina pustie, apoi vorbi calm, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, deși faptul că ea spusese „mama” îl enervase, îl deranjase mai mult decît ar fi crezut:

— Ce să-ți spun? Se chinuie. Se chinuie îngrozitor. Speră în același timp: speră să se facă bine. Crede că e vorba de reumatism, că de la el vin durerile... În asemenea boli, singura alinare e minciuna.

— Cîți ani are?

— 78. Abia așteaptă să treacă iarna, să vie primăvara și vara, cînd va fi cald. „Atunci, o să mă simt bine, o să mă vindec” — așa îmi zicea ieri seară. Doamne cu cît curaj speră, sărmana. Toată noaptea am stat lîngă ea... Are dureri mari, insuportabile... După ce mă întorc de la ea, cîteva zile nu-s bun de nimic. De asta sînt acum prea nervos, prea rău, prea fără răbdare. Se apropie de femeie, o strînsă la piept cu delicatețe și căldură, de parcă ar fi vrut să-și ceară iertare.

— Aș vrea să merg și eu s-o cunosc pe mama, zise Eva. Aș putea sta cu ea din cînd în cînd...

— Sînt atît de singur, șopti el îndurerat în părul ei blond.

VII

— Tot, aici? întrebă Pericle și vru să rîdă, căci îl găsi pentru a treia oară în ziua aceea pe Dragomir în braseria Metropol, dar se opri și se apropie în vîrful picioarelor rușinat și atent, căci prietenul său îl fixase cu o privire rece, cerîndu-i parcă liniște și discreție. Mă ierți, zise Pericle, așezîndu-se pocăit pe scaun.

— Ce să fac cu tine?! N-am încotro: te iert.

Pericle se ridică ușor și întrebă în șoaptă:

— Tot pe „ei” îi veghezi?

— Ai mai vorbit ceva cu ei?

— Nu. I-am văzut doar, din cofetăria „Violeta”.

— Și tu? Pericle mimă rîsul; rîse oarecum în el, nu se auzi nici un zgomot, doar chipul lui se înroși violent.

— O să leșini, dracului de-atîta rîs, îl muștră căpitantul.

— Mai bine de rîs, decît de așteptare, ca tine.

Pericle mimă din nou rîsul acela mut; Dragomir nu se putu abține și rîse și el.

— Te-a cam mințit Mario, Pericle.

— Pe mine? Nu înțeleg!

— Ți-au spus că se duc la București.

— Absolut.

— De fapt, s-au dus în altă parte! Cam ticăloși băieții și nesinceri cu tine.

Pericle se încruntă. Se scărpină după ureche, ca un elev care nu știe lecția, își ceru scuze un moment și ieși din braserie. Dragomir bău în liniște ultimul pahar de Pepsi, simțind că a ajuns la capătul răbdării. De dimineață, se învîrtise mereu în jurul complexului Metropol — hotel, braserie și restaurant — pîndind, așteptînd, înțepenind pe scaune, amestecînd cafeaua cu Pepsi, cu Porto, cu sirop de portocale și cu apă minerală. Îi blestema în gînd pe italieni, cînd se întoarse Pericle, cu mîinile în sus, ca și cum s-ar preda, imitîndu-l vag pe Colombo.

— Așa e: m-au mințit! Am verificat. Ai dreptate. Mincinoșii...

— Cum?!

— Eu am obiceiul să mă uit la mașini și la femei mai atent și cît mai amănunțit. Data trecută, cînd am admirat bordul mașinii lor, am citit, așa din curiozitate, kilometrajul. Aveau 124.610 kilometri! Acum au 124.814! Înseamnă că au fost undeva mult mai aproape. M-au trombonit, cezarii! Nu zău, Dragomire.

— Nu-ți vine să crezi?

— Dacă e așa, dă-mi voie să-ți dau un sfat: apucă-te de cuvinte încrucișate! O să-ți treacă timpul mai ușor.

— Zici tu ceva, oftă plictisit Dragomir.

— Maigret, zise Pericle cu o voce guturală și scoase pipa. Îndesă tutun și o aprinse tacticos. Îl învălui un fum subțire, străveziu.

Dragomir auzi vocile italienilor stridente, gălăgioase. Lăsă o hîrtie de cinci lei pe masă, îl rugă pe Pericle să plătească un Pepsi, își luă fișul îmblănit și ieși din braserie, evitînd holul, direct afară, pe terasă. Luminile nu se aprinseseră. Un întuneric dens și rece învăluia orașul. Pe bulevard, farurile mașinilor spărgeau violent întunericul; șoferii se orbeau între ei. Își încheie haina. Căldura din braserie îl moleșise, iar acum îi era frig. Apărură Mario, singur. Purta același pardesiu albastru și un fular galben, pufos. N-avea nimic în mîini. Se uită la ceas, ca un om care se duce la o întîlnire. Dragomir își privi și el ceasul: era șapte și jumătate. Îi convenea întunericul căci îl apăra, dar, în același timp, îl apăra și pe Mario. Pe bulevard, Mario se opri lîngă o tonetă și luă cîteva lozuri în plic. „Vrea pe deasupra și lozul cel mare” — gîndi Dragomir, căutînd ceva, de formă evident, într-o vitrină. Privind atent tresări: văzu furouri, sutiene, lenjerie pentru femei. Stîngenit, se mută la vitrina următoare, în timp ce italianul rupea al treilea loz. Își aminti brusc de Melania, de promisiunea că o va căuta. Cînd? În loc să-i facă vizita promisă, el aștepta, așa în neștire. Nici nu știa bine ce. Uneori, înjura în gînd, convins că toată povestea nu va fi, pînă la urmă, decît o farsă, o alergătură și o pierdere de vreme. Mario pleacă. La zece metri în urma lui, căpitanul. Dintr-un chioșc de ziare, Mario cumpără L’Unita, îl împături și-l puse în buzunarul dinăuntru al pardesiului. Intră în Librăria Universității și, asemenea unui client vechi, se duse direct la standul cu dicționare, ceru un bon, trecu pe la casă, se întoarse și primi un dicționar

italian-român. În acest timp, Dragomir răsfoia o carte: „Spioni celebri“. Închise cartea și rămase la capitolul său de viață. Mario ieși în Bulevardul Muncii și se apropia de telefoane. „Aici o să mă ducă iar“, oftă Dragomir. Și spre surprinderea lui, Mario ocoli telefoanele, coti pe Intrarea Doamnei și ajunse în fața bisericii Sfântul Mihail. Se căută în buzunare și după ce aruncă câțiva bănuți intră în biserică. Dragomir ezită câteva clipe, apoi intră și el. Biserica era plină. Un fum de tămâie plutea în aer. Orga se auzea solemnă și încet, ca o chemare blîndă, venită de departe. Slujeau cinci preoți. Mario se duse în față, făcîndu-și loc anevoie. El îl urmă. Rămase și mai mirat, cînd Mario îngenunche în banca din fața unui mic altar, pe pereții căruia atîrnau plăci de mulțumire, din marmură, pe care era scris ceva în limba maghiară cu litere aurii. Italianul părea că se roagă cu o impresionantă căldură. Căpitanul aștepta, privind biserica în care se afla pentru a doua oară. Deodată, lumea începu să cînte, acompaniind orga. Transpus, Mario se ruga cu mîinile împreunate, cu fruntea plecată, smerită. În bănci, era o întreagă și tulburătoare lume de bătrîne și bătrîni, albiți de ani, palizi, doar niște umbre vii a ființelor de odinioară. Unii păreau că dorm; aveau ochii închiși, buzele strînse, chipul inert. Alții cîntau fără voce. Mîinile lor noduroase, străvezii, cu inele mari din aur, se odihneau grele pe genunchi, ori pe spătarul băncilor din fața lor, pe care se aflau și cărți de rugăciuni. De lîngă Mario, se ridică o femeie care se apropie de micul altar și puse ceva bănuți într-o cutie metalică; își făcu apoi mai multe cruci și se îndreptă spre ușă. Era Eva, femeia cu blană de jder! Purta acum pantaloni, un palton negru și o perucă brunetă. Dragomir rămase și surprins și intrigat: a doua oară cînd femeia stătuse lîngă Mario, nu-și vorbiseră e adevărat, dar coincidența aceasta

prea bătea la ochi. Hotărî să aibă în vedere pe misterioasa femeie. Rămase în biserică, așteptînd, evlavios, ca Mario să-și termine ruga lui fierbinte, ce părea să dea în clocot. Credincioșii din sfîntul lăcaș cîntau cu bucurie și pioșenie. Dragomir nu înțelegea nici un cuvînt. Ar fi vrut să știe cuvintele melodiei bisericești, dar nu pricepea o iotă. Îi privi din nou tulburat pe bătrînii din bănci. Își descheie haina îmblănită; pe frunte îi apăruseră mici broboane de sudoare. Mario se ridică isprăvindu-și ruga și porni spre ieșire. Dragomir nu putea crede ceea ce vedea: italianul avea în mîină o pungă din material plastic. Îl urmărise de la hotel clipă de clipă; italianul venise în mod cert fără pungă și nici n-o cumpărase pe drum. Și totuși, o avea! De unde? Mario mergea plictisit, aproape jucîndu-se cu pungă. Intră într-un magazin de artizanat și cumpără o farfurie din tablă, cu motive populare încrustate pe ea și o scrumieră din fier forjat. Obiectele împachetate le puse în pungă și își continuă nestingherit și apatic drumul spre hotel. „În orice caz, trebuie să-l anunț pe șef. Trebuie să mă consult, să vedem ce măsuri luăm. Oricum Mario trece pe la vamă. S-ar putea însă, așa cum mi s-a întîmplat și mie, să aibă și el o surpriză mult mai devreme“. Mario dispăru brusc printr-un pasaj dintre un bloc de locuințe și un magazin alimentar. Dragomir iuți pasul și se opri în colțul pasajului; nu cunoștea locul. Intră în pasaj. Nici urmă de Mario. Să fi intrat în bloc? Pe scări era întuneric. Dragomir făcu vreo zece pași; acolo se afla un alt pasaj care dădea într-o străduță mică, laterală. Se pomeni față în față cu Mario. Italianul venea calm în impecabilul său pardesiu de gabardină albastră, cu fularul galben ridicat pînă sub bărbie. Dragomir simți că i se înmoaie genunchii. Privi în direcția de unde se

întorsese italianul, dar nu desluși nimic în mulțimea de oameni care intra și ieșea din magazinul alimentar. Se întoarse buimac, după italianul care nu mai avea punga! O dăduse cuiva, rapid. Cui?! „Jocul” pungii trăda indiscutabil o afacere. Mario se îndrepta liniștit și indiferent spre hotel. Intră în restaurantul Metropol cu un aer cât se poate de calm, de firesc, se așeză la o masă și comandă ceva unui ospătar. Dragomir, cocoțat pe un scaun înalt, la bar, încurcat și supărat, ceru o vodcă mare. Bău lacom, ca un om căruia nu i-a izbutit ceea ce-și propusese. „Trebuia să ridic vâlul de pe chipul Evei. Să aflu cine e Eva, care e viața ei oficială și particulară, de unde se trage eleganța ei. Pe urmă, Mario! Hotărât lucru, italianul nu vine la noi cu lucruri curate. Acestea ar fi două fire de la care se poate începe depănarea ghemului. Ca la teatru, ca într-o piesă: primele personaje — Eva și Mario — au intrat în scenă. Cu ce gânduri? Într-o piesă știm mai ușor și mai repede. În viață...” Își aduse aminte de colonel. Să-i telefoneze, dar unde? Își mușcă buzele încurcat. Era nouă și douăzeci. O oră total incomodă. Colonelul nu putea fi nici acasă, nici la birou. Și la urma urmei, ce să-i spună? „Că am lucrat ca un mucos, pierzând clipa cea mai importantă? O să-i raportez mâine, la prima oră, totul”. Trecu în braserie posomorât, reproșându-și lipsa de profesionalism. „Da, de profesionalism! repeta el intrigat. Dacă aș fi fost mare, știam acum unde e punga”. Îi pieri și pofta de mâncare, astfel că se mulțumi să comande doar un caș pané și încă o vodcă mică. După mai bine de jumătate de ceas, un chelner tânăr, care nu-l cunoștea, îi spuse în scîrbă că nu mai are bucătăria caș. Dragomir se enervă, plăti vodca și plecă la Continental. Era sătul pînă peste cap de locul unde zăcuse trei zile. Găsi caș pané și ceru o porție. Singur la o masă retrasă, urmărea perechile dansînd un

tangou. Un tangou sentimental: Esperanța. Îl învălui o ușoară nostalgie, poate chiar tristețe. Și se întrebă mîhnit: — „N-aș putea dansa și eu, aici, cu Meľania?! E doar sîmbătă seara!?”

*

Era ora unu și nu putea adormi. De un ceas și jumătate, se învîrtea în pat, chinuit de întrebări, nemulțumit. Îl enervau și vecinii de la etaj, care aveau o petrecere și lăsau sonorul unui magnetofon prea tare deschis. Aștepta să se termine petrecerea. Și spre marea lui mulțumire, se mută toată gălăgia în hol, apoi niște tropote zguduiră scările, împrăștiind un zgomot violent în tot blocul, semn că invitații plecau. Se strînse sub plapumă și încercă să doarmă. Dar, în liniștea adîncă ce urmă, începu să se audă, de la o vreme, vîntul zgîlțîind tabla unui burlan rupt. Apoi, sună și telefonul. Căpitanul aruncă plapuma jos și se duse furios la telefon. Ridică și auzi în receptor o voce subțire, metalică, înspăimîntată, chemîndu-l: „ — Sandule, coboară imediat jos! Lucruri importante. Te caut de două ore“. „ — Ce vrei mă, Pericle?“ Dragomir vru să-l înjure și să-i trîntească telefonul în nas. Se răzgîndi. „ — Cum o să cobor, mă băiatule?!“ „ — Trebuie, trebuie, am vești“ insistă Pericle. „Știi ce, urcă tu. Știi unde stau?“ Telefonul se închise brusc. Dragomir îmbracă un halat, strînse de pe jos plapuma și perna, le puse în pat și aprinse lumina. Așteptă pe marginea patului. Aduse două pahărele și o sticlă pe fundul căreia mai erau două degete de coniac chinezesc. Auzi pași pe scări, se duse și deschise. Pericle abia respira. Își dezbracă paltonul și-și frecă mîinile, explicînd:

- De trei, de patru ceasuri te caut!
- Am fost la Metropol!

— Știu, am venit, la cîteva minute după ce ai plecat. Te-am căutat la Timiș, la Café-bar, la Belvedere, la toate cafenelele mai mari.

— Noroc, închină Dragomir. Încălzește-te. Dacă nu știi unde să mă cauți! La Continental nu te-ai gîndit, ai! Nu-ți era în drum?!

— Auzi, să vezi ce-am făcut. Am dat peste maimuțoiul de Carlo, rînji Pericle. Ne-am plimbat vreo jumătate de oră, l-am chemat la o cafea și m-a refuzat. I-am spus că mi-e frig și l-am lăsat. Vorba vine! Mi-am pus pipa în gură, ca Maigret — și începu să se joace cu ea — și m-am luat după el. M-a purtat vreo oră. Părea că umblă așa, în prostie... Către ora nouă, am ajuns undeva, pe o străduță, lîngă complexul Hermes. Acolo s-a întîlnit cu doi italieni, care stăteau pe trotuar lîngă o mașină nemaipomenită. Aștepta ceva.

— O clipă, Pericle, Hermes unde vine?

— Din Calea Ardealului, se ajunge la el printr-un pasaj.

Dragomir se ridică și se plimbă prin cameră. Nu-i venea să creadă. Aproape că se uita cu ură la Pericle. Știa mai mult decît el!

— Ce s-a întîmplat? se opri cocoșatul.

— Nimic. Te ascult.

— Ei, tocmai voiam să plec, să-i las în plata domnului, cînd, Carlo s-a dus în fața magazinului. Eu, ca Mario a trecut pe lîngă mine, i-a dat o pungă de nylon lui Carlo, așa în trecere și-a făcut cale întoarsă. A ieșit scaiul, după el. Am stat după o tonetă. Și ce-am văzut? prin pasajul pe care venise. Asta-i!

— Și Carlo cu punga?!

— A ieșit în străduță și-a dat-o italienilor care așteptau în mașină. Au pornit apoi în goană pe șosea spre Bulevardul „6 Martie“.

— Carlo?

— A luat un getax. Și eu troleibuzul, o stație, rîse Pericle.

Dragomir îl privea abătut, întristat. Pericle gustă coniacul, apoi îl goli, convins că va mai bea unul. Coniacul chinezesc era fin, plăcut.

— Bulevardul „6 Martie“, bolborosi Dragomir cuvintele, plimbîndu-se prin fața ferestrei.

— Ce tot spui, Sandule?

— Pe dracu. Nu mai spun nimic.

— Ești supărat pe mine cumva?

— Pe tine, de ce pe tine? Îi umplu păhărelul.

— Nu mai pune, că-l beau!

— Ce-ai discutat cu Carlo?

— Banalități. Despre femei, despre mașini, despre cai...

— Nu ți-a oferit nimic de vînzare?

— Nu. L-am întrebat dacă n-are ceva... Italianul s-a strîmbat și mi-a declarat rece că nu se ocupă cu fleacuri. I-am propus pe urmă, să facem un schimb de timbre, explicîndu-i că eu sînt filatelist și că ar putea avea și el avantaje mari. A strîmbat iar din nas.

— Cînd pleacă?

— Dimineață. Cel puțin așa mi-a spus. Crezi că m-au mințit iar?

— Poți să știi? Ăștia te pot minți la fiecare pas.

Pericle ciocni, deși Dragomir nu puse mîna pe pahar, și bău. Apoi ceru și puțin sifon sau apă minerală. Dragomir aduse o sticlă de Borsec și un pahar. Îi turnă apă indispus.

— Hei, Sandule, îl bătu Pericle cu palma pe umăr, aveau italienii o mașină formidabilă. O nebunie. Un Fiat 131 Mirafiori, tip 1975. Ți-am spus: la femei și

la mașini mă pricep și mă uit așa, aș putea zice pervers chiar. Un Fiat tot de Roma, numărul 621013.

— Ce culoare?

— Vișinie. O limuzină de toată splendoarea, linie, suplete... Sandule, am și eu o rugămintă. Nu suflu o vorbă. Îmi spui și mie ce era în pungă?

— Lasă asta, mai vedem mâine. Dacă, întâmplător, ajungi în apropierea italienilor, mâine, și mai observi ceva...

— Bine, bine, promise Pericle, retrăgându-se spre ușă. Trebuia să te sun, nu?

— Firește, firește. Îți mulțumesc!

— Nu spun nimănui, pe onoarea mea, ce era în pungă?

— Nu știu.

— Șiretule, se strîmbă Pericle nemulțumit, convins că amicul lui știa totul. Ți-am spus că băieții sînt incorecți, acum am și argumente.

VIII

În sufrageria ovală, era cald și mirosea plăcut a cafea. Eva visa cu ochii deschiși lîngă o ceșcuță verde, în timp ce Tedy agitat, cu cămașa descheiată, lăsînd să i se vadă pieptul athletic și păros, fuma, trăgînd cu coada ochiului la paharul gol. Ar mai fi băut un gît de coniac, dar se temea. În ultima vreme, abuzase și băuse cam mult. Iar în ziua aceea, fumase două pachete de Kent. Eva aștepta răbdătoare și supusă. Aștepta ca Tedy să redevină iar bărbatul tandru, lacom în dezmierdări și dragoste, volubil și ironic. Dar el, mahmur și fără chef, continua să mediteze.

— E sîmbătă seara, suspină Eva.

— Si?

— Nu ne uităm la Kojac?

— Știi foarte bine că eu nu suport serialele. Dacă vrei, n-ai decât să deschizi televizorul.

— Îmi spui și mie de ce nu-ți plac serialele?

— Nu e nici un secret: m-am plictisit să tot văd polițiști geniali și infractori care greșesc elementar și stupid de fiecare dată. Aș prefera să văd într-un serial și două-trei episoade în care polițistul nu izbutește nimic, două-trei episoade în care este învins, în care pierde. Ar fi mult mai logic, mai aproape de adevăr.

Surescitat, Tedy își îngădui totuși să guste o gură de coniac. În sufragerie, ardea doar becul candeliei așezate deasupra unui bufet Biedermaier, sub o icoană mare, cu un desen lipsit de gust și de simetrie.

— Bei cam mult. Întreci măsura chiar! zise femeia.

Tedy nu-i răspunse. Își turnă încă puțin coniac și se așază în fotoliu, cu paharul în mână.

— Nu aprindem lumina?

— De ce mă sîcîi cu tot felul de întrebări, Eva? Ce ai? Ce ai? Ce vrei?

— Sînt nervoasă. Și mă supără întunericul.

— Prostuo, se lamentă Tedy. Întunericul îți dă liniște, siguranță, te ajută să meditezi profund, e odihnitor... E mult mai sănătos...

— Degeaba! Pe mine mă deprimă.

— Atunci, bea. Bea să prinzi curaj.

— De ce ești nervos? Ție întunericul îți face bine!?

Tedy oftă și-o chemă lângă el. Ea se apropie resemnată, se sprijini de spătarul fotoliului și puse mâinile pe umerii lui.

— Sînt iritat, enervat de-a binelea, urmă Tedy, cu o altă voce. Italienii ăia m-au scîrbit. Sînt niște escroci, niște farsori...

— De ce, Tedy? Spune-mi și mie, nu fi rău!

— Macaronarii m-au tras pe sfoară. Îți spuseseam că unul din ei mi-a oferit un preț bun. La urma urmei, nici ăsta nu e un secret: 15.000 lei. În consecință, i-am făcut rost de ceea ce i-am promis, i-am dat marfa în condiții de totală siguranță, capitol pe care, acum, tu îl cunoști mai bine decît mine, iar el, drept răsplată, a refuzat să plătească.

— Nimic?!

— Deocamdată! Mai exact pînă cînd vor verifica marfa. Bău din coniac, în timp ce Eva, ca un copil, îi netezea părul pe tîmple. Rîdea în sinea lui, căci Mario îl lăsase totuși niște bijuterii, în valoare de vreo cîteva mii. Și el pusese la loc sigur aurul și făcea pe nervosul, pe nemulțumitul. Am încheiat aici capitolul cu italienii. Am o altă combinație, mult mai avantajoasă și mult mai sigură. Pentru asta am nevoie de vreo cinci kilograme!

— Cinci? se sperie Eva și se trase de lîngă fotoliu.

— De ce te sperii? Pentru tine o fac, nu pentru mine!

— Știi, Tedy, iubitu'le, de ce nu te exprimi mai ome-nește. De ce nu spui „pentru noi”? Am impresia că mereu îmi scoți ochii cînd zici: „pentru tine o fac!”, „pentru tine mă zbat”.

— Bine, fie cum preferi. Pentru noi! Recunoaște și tu, e o afacere grasă.

— De ce atîtea kilograme! E prea mult, e periculoso...

— Putem discuta oricît și orice, te rog să nu intri în panică. Ei drăcie...

— Ce nevoie ai de atîția bani?

— Vreau să văd lumea!

— Nu înțeleg!

— Am să-ți explic. Știi foarte bine că eu sînt pensionar, pensionar de boală și primesc în mîină două mii. Din asta trăim amîndoi, din asta plătesc regia acestui palat, din asta îi dau ceva și mamei. Tu nu lucrezi, eu nu lucrez. De unde bani? În plus și pensia asta e nesigură. La primăvară, s-ar putea să n-o mai am. Numai eu știu cum am obținut-o! Făcînd rost de niște bani, acum, după ce am trecut de cincizeci de ani, eu nu mai am alt ideal decît să colind lumea. S-o văd. Atît mi-a mai rămas. Și dacă eu am s-o văd, o s-o vezi și tu, pentru că vei fi mereu acolo unde voi fi și eu.

— Parcă aș fi la emisiunea aceea de basme „Bună seara copii!” Ai o imaginație care mă dă gata, mă înspăimîntă!

— Am! Dar casa, tot ce am aici, nu e realitate, e tot imaginație?!

— Astea nu sînt, recunosc Eva. Își aminti de îndată niște lucruri observate în ultimele săptămîni. Și întrebă: unde e lăncișorul și broșa și cerceii de aur, garnitura . . . mea de mireasă?!

— Ce-ți veni!?

— Nu le-am văzut în casetă și . . .

— Ți-am mai spus: sînt moștenite de la mama și ea sărmana, nu știu ce i-a venit, acum, pe patul de moarte, că mi le-a cerut, să le mai vadă o dată. I le făcuse tata cadou cu ocazia nunții lor. Bărbatul începu să se plimbe cu paharul în mîină, pus pe gînduri de o anumită insistență și de o anume suspiciune pe care o descifra mereu în întrebările femeii. Nu reuși să-și termine ideea, căci Eva întrebă iar:

— Și covorul mare, persian, din dormitor?

— Draga mea, ești pur și simplu ciudată. Îmi faci inventarul? De ce? Testamentul? De ce? Încă n-am murit și nici nu mor degrabă. Pentru liniștea ta, îți

voi spune unde e: l-am dat la curăţat. Ce mai vrei să ştii?

— Nimic, recunosc Eva dezolată. Şi cu un cinism propriu femeii, deveni tandră, graţioasă, caldă: dragule, nu ştiu ce am, dar, uneori, sînt atît de răutăcioasă, de rea cu cei din jur!?

— Toţi sîntem la fel, zise Tedy de lîngă pian, bătînd pe clape cele patru note din Simfonia a V-a a lui Beethoven. Toţi sîntem răi. Acum, ar trebui să vorbim despre revelion, despre noi...

— Întunericul a fost de vină, glumi Eva.

— Trebuie să te obişnuieşti cu întunericul, zise Tedy ironic. Pe lumea cealaltă e numai întuneric, tot aşa cum pe asta e numai şi numai lumină!

— Eu nu vreau să mor! Se ridică, aprinse lumina şi respiră adînc.

— Ce vrei tu? o întrebă cu subînţeles bărbatul.

— Să trăiesc, să fiu iubită. De azi în două săptămîni, vom fi la Erevan. Revelion la Erevan. A propoz, ai spus că înainte de a pleca mai trebuie să achiţi ceva bani?!

— I-am şi plătit. Totul e aranjat.

— Sigur?

Din nou, Tedy desluşi în glasul femeii o ciudată undă de nelinişte, de suspiciune. Şi goli paharul cu sete.

IX

Duminică dimineata căpitanul Alexandru Dragomir se duse la birou să pună puţină ordine în hîrţiile şi-n dosarele ce-l aşteptau. Nu se uită bine peste ele, cînd, cineva ciocăni la uşă. Aruncă un „da” plictisit,

hotărît ca, oricine ar fi, să-l expedieze în cel mult două minute. Nu-și termină gândurile, când în birou intră colonelul Ioan Albu.

— Uneori vine muntele la Mohamed! Ce zici? Se întâmplă și așa.

— M-am predat, recunosc Dragomir.

— Așa cum ești îmbrăcat, cu pulovăr albastru, pantalonii ăia trapez, fără manșetă, te poți și preda. Nu arăți a milițian, a ostaș, ci a actor, a artist plastic. Uite, și părul ți-e nițel cam mare...

— Meseria! Ce să fac?! Mie, personal, uniformă mi-ar aduce greutate, sfârși mai în glumă, mai în serios, căpitanul.

— Bine, bine, te cred. De ce ziceai că te predai?

— Fiindcă Mario și Carlo n-au fost cumiți, așa cum susțineam eu data trecută. De fapt, nici acum nu vă pot da niște amănunte sigure, exacte. Cazul ăsta e exasperant, plicticos, e fără sare și piper.

— Deocamdată, nu știi dacă e fără sare și piper. Trebuie să te convingi. Să guști! Pe mine mă amuză când vă văd pe voi, ăștia mai tineri, plini de nerăbdare sau plictisiți peste măsură. Și-mi și explic perfect aceste stări ale voastre. Ani de zile, ați lucrat oarecum schematic, după anumite rețete și tipicuri. Vi s-a arătat cadavrul și a trebuit să căutați criminalul. Ați pornit la drum fără să stați pe gânduri. Primul pas: mobilul crimei. Apoi, al doilea: cercul celor bănuți. Aceasta ar fi o variantă. A doua: se semnalează spargerii. Cercetați locul faptei, stabiliți ce au comun spargerile, dacă infractorul (sau dacă sînt mai mulți!) e tînăr. Apelați la cazier, verificați alibiurile celor bănuți, ale celor abia puși în libertate... N-aș vrea să fiu rău înțeles, dar s-a lucrat și se lucrează, în marea majoritate a cazurilor,

după niște tipicuri. Acum, tu ai în față un caz mai incomod, unde tipicul, schema, nu sînt valabile. Trebuie să adulmeci fapta antisocială, să simți răul de unde vine și încotro se îndreaptă. Ba mai mult, să previi niște infracțiuni. Sigur, e nevoie de foarte multă răbdare, de insistență, de o discreție desăvîrșită. Pe măsură ce infractorii „lucrează“, în ghilimele desigur, mai în umbră, cu mai multă fantezie, subtilitate și siguranță și noi trebuie să procedăm la fel. Ținem, deci, pasul cu progresul, cu civilizația! Iartă-mă, n-am vrut să-ți țin o lecție, ci să-mi împărtășesc o părere, un crez... Dar, să revenim la italienii noștri!

— Tovarășe colonel, ce să vă spun? se întrebă mai mult pe sine căpitanul, ca să cîștige timp. Ce să vă spun?

— Numai esențialul.

— Numai-numai, dar oare îl știu? L-am urmărit pe Mario pînă mi-a venit rău. În două situații, o dată la cinematograful și a doua oară într-o biserică a stat lîngă aceeași femeie, una Eva; n-au vorbit, nici măcar nu s-au privit. A doua oară, aseară, la biserică, Mario a intrat cu mîinile goale, a stat într-o bancă în genunchi, lîngă Eva, iar cînd a ieșit, avea în mînă o pungă de nylon.

— Și ce-a făcut cu ea?

Dragomir înghiți cîteva noduri, apoi recunoscă cu brutală sinceritate:

— Nu știu. Mi-a scăpat tocmai esențialul, ca unui sergent major!

— Nu-i jigni pe sergenți, îl muștră colonelul. Avem și sergenți foarte buni, mai pricepuți și mai utili la locul lor decît, hai să zicem, un căpitan sau un maior. Ai greșit, ai greșit, nu-ți taie nimeni capul. Cum ți-a scăpat?

— Mario a intrat într-un pasaj. Eu am ezitat cîteva clipe. Nu eram sigur dacă a trecut prin pasaj sau dacă

a urcat în blocul de alături. Am pornit după el, și, în pasaj, ne-am încrucișat: eu mergeam, el venea cu aerul cel mai nevinovat, fără să mai aibă punga în mână.

— Ce făcuse cu punga? Unde...

— Știu, îi întrerupse căpitanul. S-a întâlnit cu amicul lui, Carlo, iar acesta a dat-o altor doi italieni, care au întins-o cu o mașină Fiat 131 — Mirafiori.

— Nu înțeleg, nu prea ești clar. Dacă l-ai fi scăpat pe Mario de sub ochi, de unde știi totuși ce a făcut?!

— Un amic, Pericle, mușteriu de cafenea, a văzut din întâmplare scena și mi-a spus ulterior.

— Cum îl cheamă? se miră colonelul.

— Așa-l ciufulesc prietenii, toată lumea îi zice Pericle.

— De fapt, cum îl cheamă?

Dragomir tuși încurcat. Încerca să-și amintească dacă a știut vreodată.

— Bine, trecem peste amănunt, zîmbi colonelul. Ai prieteni mulți, se vede!

— Am!

— Pericle ăsta, deci, l-a urmărit pe Carlo și a văzut cu ochii lui cum a trecut punga din mână în mână și a ajuns în mașina italienilor.

Dragomir tăcu descumpănit. Colonelul își aprinse o țigară și rămase cu privirea pierdută pe fereastră. Ninge cu fulgi mari și leneși. Căpitanul întrebă cu glas moale:

— Trebuia să-l opresc pe italian, să intervin într-un anume fel? Colonelul rămase nemișcat. Parcă nu auzise întrebarea. Stinse țigara care i se părea amară și zise:

— Nu. Oprindu-l, am fi greșit. Mario și-ar fi pus fără îndoială în gardă colaboratorul sau colaboratorii. Or, noi vrem să știm dacă se încearcă sau nu un trafic, iar dacă se încearcă să depistăm și să prindem toate legăturile. E mai bine așa. E mai bine ca ei să creadă că totul a mers strună.

- Dumneavoastră ați aflat ceva?
- Ce anume?
- Cu deplasarea lor la L.?
- Acolo a fost vorba numai de o aventură sentimentală. Nimic suspect în rest. Mario a ieșit din țară. Vama l-a găsit curat ca lacrima.
- La Fabrica de încălțăminte?
- Nici acolo. Nu mi s-a raportat ceva deosebit.
- Atunci? Vreau să zic, ce am de făcut mai departe?
- Nu știu, glumi colonelul, ridicînd din umeri. Tu ce crezi, ce-ar fi bine să faci?!
- Sincer să fiu dar, în același timp, și foarte serios, eu m-aș ocupa de Eva.
- Ce coincidență! Exact la asta m-am gîndit și eu. Aș vrea să fac o paranteză . . .
- Tovarășe colonel, spuneți-mi sincer, nu sînteți supărat pe mine?
- De ce, pentru ce?!
- Pentru că am fost gură-cască și nu știu unde și cum au dispărut italienii!? Or fi și trecut granița!
- Giacomo Rocco și Sandro Frustalupi? Cei cu un Fiat Mirafiori?
- Dragomir tresări. Era sau mai bine zis fusese convins că numai el știa de existența lor.
- Ei sînt dați în grija altor oameni, reîuă încet și apatic colonelul. Să știi că nu au plecat spre graniță. Sînt de azi-noapte la Brașov.
- Ce fac acolo?
- Știu eu? Schiază, se distrează, se odihnesc . . . Vezi, de asta îți spuneam adineaori că ai făcut bine lăsîndu-i în pace. Ei își văd liniștiți de treburi, fără să bănuiască cît de atent sînt supravegheați. Pînă la vamă nu intervenim, acolo însă . . .

— Deci, tot aveți secrete față de mine, se prefăcu dezolat Dragomir.

— Cum am, dacă ți le spun? Evident, așa treptat, nu dintr-o dată. Să revenim la Eva. Te ocupi de ea. E singura, cred, care poate să facă lumină în cazul nostru. Urmărește-o cu tact și răbdare, vezi cine e, ce face, cu ce se ocupă, de unde vine eleganța ei și, mai ales las-o să-și facă jocul. Nu se poate să nu aibă o societate, un anturaj, ceva prieteni, ceva vicii... Dacă ai răbdare, îți va arăta cine e și ce vrea.

— Am înțeles, raportă sec căpitanul.

Colonelul se opri în ușă și încheie nu fără umor:

— Te previn, Dragomir, pe frontul ăsta rămâi singur!

X

Era luni, spre prînz. Eva se întorcea de la croitoreasă. Ca orice femeie, după o probă reușită, mergea alene, fără țintă, întîrzia în fața vitrinelor, intra în magazine să vadă ce mărfuri noi sînt, se bucura de soarele cald, primăvăratic, cu totul neobișnuit pentru acea zi de decembrie. „Și vremea e ciudată... Ca oamenii... Dimineață era ceață și frig, seară a nins nițel, zăpada s-a oprit imediat, iar acum e soare ca în martie... Martie? Aș! Mai! Uneori, martie e mai friguroasă și mai urîță decît decembrie...” Meditînd asupra vremii și hoinărind la întîmplare prin magazine, Eva avu senzația că o urmărește cineva. Se uită împrejur: nici o mutră dubioasă, nici o persoană suspectă sau cunoscută cel puțin. Își continuă plimbarea, gîndindu-se la revelionul pe care avea să-l petreacă la Erevan, cînd în fața ei, se opri un bărbat înalt, cu un trenci cam mototolit,

cam vechi și cam uzat. Necunoscutul vorbește încet, dar hotărât, aștinându-i calea:

— Domnișoara Eva, trebuie să vă vorbesc neapărat într-o chestiune foarte importantă, care vă privește în mod direct!

— Pardon, zise femeia și încercă zadarnic să-l ocolească.

— Trebuie să vă vorbesc, insistă el, cu asprime în glas de data aceasta.

Eva ridică privirea, convinsă că e o greșeală. Parcă nici nu înțelesese bine cuvintele străinului. Acesta avea o cicatrice pe obrazul stâng, era tuns scurt, și-și ținea mâinile înfundate în buzunarele trenciului.

— E penibil să acostați oameni pe care nu-i cunoașteți, îl muștră Eva, căutând insistent din priviri un cunoscut care ar fi putut s-o scoată din încurcătură.

— Dați-mi voie să mă prezint...

Femeia îl ocoli pe bărbatul masiv și înalt, încercând să-și continue drumul. El reveni și insistă:

— O clipă, vă rog, am ceva de discutat!

— Îmi pare rău, tovarășe, nu vă cunosc, așa încât nu văd ce am avea de discutat.

— Mă recomand: Gigi Varga!

Eva îl lăasă să aștepte cu mîna întinsă, explicîndu-i agasată:

— Mă confundați, e o confuzie, eu n-am absolut nimic cu dumneavoastră.

Femeia își continuă drumul, dar necunoscutul, care se prezentase Gigi Varga, mergea alături de ea, insistînd cu obraznicie:

— Domnișoară, doar n-ați fost crescută în pădure?! Nu vreți să ascultați un om care vă poartă tot respectul și toată prețuirea?

— Domnule, vă rog să fiți rezonabil. Nu vă cunosc, așa încît nu avem ce discuta.

— Dar m-am prezentat! Sînt Gigi Varga.

Femeia tăcea și mergea mai repede. Avea impresia că trecătorii se uită la ei. Situația nedorită, agasantă continua. Se întreba ce să facă? „Să caut un milițian? Nu, nu, ar fi o prostie... Să fug? Hojmalăul ăsta mă ajunge...”

— Domnișoară, sînt prietenul intim al lui Horia Duca!

— Nu cunosc nici un Horia Duca, i-o tăie Eva nervoasă, dar simți cum i se înmoaie genunchii, cum îi bate inima.

— Horia Duca! Nu vă spune nimic numele ăsta?

— Mi-ați face mare plăcere dacă nu ați mai insista.

Mergeau încet, alături, neîncrezători și contrariați.

— Îngăduiți-mi, vă rog foarte mult și foarte respectuos, să vă invit la o cafea.

— Domnule, devii obraznic. Mă acostezi ca pe o femeie de stradă și mă inviți direct la cafea. E prea de tot! Drept ce mă luați?

— Eva, vorbi bărbatul cu o amenințare în glas. E vorba de afacerea de care te ocupi. Spre binele tău, trebuie să-ți vorbesc. Îți întind o mînă de prieten. În zece minute, îți spun totul, totul, ca unei surori și pe urmă poți să nu mă mai cunoști, nici să nu mă mai saluți. De cîteva zile te caut, vreau să-ți vorbesc. Zece minute! Doar atît. Trebuie!

— Așa, plimbîndu-ne, nu e bine? Nu poți să-mi vorbești?

— Nu, nu e indicat, nu sînt lucruri de vorbit în plină stradă.

Femeia acceptă fără să vorbească. Mergeau alături, în tăcere, ca doi îndrăgostiți ce s-au certat. Intrară la

cofetăria Albatros. Gigi Varga alege o masă în colț, lângă sobă. O ajută să se dezbrace, îi pune haina din piele de culoarea miezului de nucă într-un cuier pom, se duse la casă și reveni cu un bon. O privea cu aer triumfător. „E chiar frumoasă“, gîndi el, oferindu-i o țigară. Femeia îl refuză. Și întrebă:

— Unde lucrați, cine sînteți, dacă nu vă supărați? Aș vrea mai întîi...

— Evident, evident, rîse Gigi, ați vrea să știți cu cine stați de vorbă. Sînt merceolog, domnișoară.

— Și unde lucrați?

— N-am spus așa ceva. Nu lucrez.

Eva îl măsură surprinsă: era destul de bine îmbrăcat! Părea acum un om fin. El își aprinse tacticos o țigară, în timp ce Eva îl făcu atent:

— Trei minute au trecut. Mai aveți șapte!

— Cu toți bărbații sînteți atît de severă, de zgîrcită?

— Nu fac niciodată excepții.

— Domnișoara Eva, spuse bărbatul cu o voce joasă, reținută, dar sigură, e vorba de povestea cu Alba-Lux!

— Ce să fie? întrebă Eva, zăpăcită, speriată de-a binelea. — Dumneata ești om serios? Mă acostezi în plină stradă, mă chemi aici să-mi spui bazaconii. Se uită la ceas, simțind că tremură din adîncul ființei, ca în fața unei mari primejdii.

— Nu te speria, reluă Gigi Varga, cu același ton amenințător, dar sigur, nu e nici o greșeală, nici o bazaconie. Eu sînt omul care face rost de... Alba-Lux!

— Aiurezi...

— Nu, nu aiurez. Eu sînt!

— Ce Alba? se agăță cu disperare Eva de această întrebare, vrînd să se ridice, să plece. Avea impresia că toată acea poveste nu e altceva decît o glumă proastă.

„Ca glumă încă ar merge, se consola și se încuraja ea, dar dacă omul acesta e de la miliție?!“

— Eva, tu ai primit cutia de Alba-Lux. Trebuia s-o ai joi și ai primit-o doar sîmbătă. Omul care face rost de marfă, sînt eu, nu Horia Duca. Înțelegi?

Femeia îl privea mută de spaimă și de mirare. Apoi, brusc, începu să se liniștească. „Prea știe multe, nu poate fi de la miliție. Imposibil“. Continuă să nege cu hotărîre:

— Habar n-am despre ce vorbești dumneata. Cînd îmi spui pe nume, cînd mă iei cu dumnevoastră, parcă aiurezi . . . De fapt, ce doriți de la mine?

— Eva, surîse compătimitor Gigi Varga, n-ai avut tu întîlnire la cinematograf? Rula „Piedone, comisarul fără armă“. Nu i-ai vîndut tu un bilet lui Horia Duca, nu ați stat împreună la film și el ți-a șoptit că n-are marfa? Nu? N-o avea, fiindcă eu nu i-o dădusem.

— În fond, ce vrei, omule? îl rugă exasperată femeia. Îi venea să-l ia la palme. Se uită în jur și se liniști, erau doar ei în colțul acelei cafenele.

— Ascultă-mă bine, Eva! Te duci la omul tău . . .

— La ce om?

— La cel pentru care lucrezi — pe mine nu mă privește cine e, ce face, treaba lui și a ta — și-i explici că eu vreau să-i vînd direct, nu prin intermediar. Deci, nu prin Horia Duca.

— Nu trebuia să fim văzuți!

— Faci ceea ce-ți spun eu. În privința prețului, transmite-i că eu dau și cu patru mii un kilogram. În total, aș putea să fac rost de patru, maximum cinci kilograme. Dacă îl interesează afacerea, tu o să mă anunți.

— Unde locuiți? întrebă femeia încă nesigură, tulburată.

— Pe Calea Traian nr. 168, etaj III, apartament 58. Vecinii mă iau drept merceolog la un trust.

— Lui Horia Duca ce-i spunem?

— Că nu mai luați de la el. Renunțați. Nimic mai simplu. De fapt, chiar dacă ați mai trata cu el, n-ați ajunge la nici un rezultat.

— De ce?

— Fiindcă marfa i-o dau eu. El nu are, el a fost doar un intermediar. Acum, cariera lui s-a încheiat. I-am pus punct.

— S-ar putea ca el să ne dea de gol, să se răzbune!

— Nu. Vă asigur eu că nu va da pe nimeni de gol. În primul rînd, pentru că e fricos, iar în al doilea, pentru că eu îl am cu prea multe la mîină.

— Au trecut cele zece minute, așa încît nu vă supărați, dar am să vă părăsesc!

— Nu. Dimpotrivă, am să vă conduc cîtiva pași. O ajută să se îmbrace, își luă și el haina de pe cuier și ieșiră.

— Îmi rămîneți dator cu o cafea, observă Eva.

— Cu multă plăcere, cînd doriți, zise Gigi Varga, aruncînd bonul pentru cele două cafele turcești. De asta îmi place aici, la Albatros, fiindcă poți sta cît vrei și nu te întrebă nimeni de ce ai venit, ce dorești. Nu ești deranjat. E un local minunat.

— Nu știam că e așa drăguț, așa puțină lume aici. Ar fi cazul să ne despărțim.

— De acord, zîmbi galant Gigi Varga. Sărută mîna femeii și i-o reținu: n-aș vrea să fac o gafă, dar vă invit mîine, dacă sînteți, desigur, liberă și dispusă, să bem totuși o cafea împreună. Dacă tot vă sînt îndatorat!?

— Dispusă aş fi, dar nu şi liberă, spuse insinuant Eva, retrăgîndu-şi uşor mîna. Aşa încît, aţi făcut o gafă!

— Credeţi că e prima pe care o fac în viaţă? Femeia se îndepărtă grăbită.

XI

— Te superi dacă mai beau o vodcă mică?

— Nu te sfii! Te rog, îl aprobă Dragomir, cu o privire ciudată în care se amesteca un fel de duioşie, uimire şi compătimire. Fumară în tăcere, pînă cînd ospătarul aduse vodcă. Mihai Dragoste închină grăbit şi goli jumătate băutura din pahar. Apoi, protestă cu o vizibilă nemulţumire:

— Se poate, Sandule, mă inviţi aici pentru ceva anume, sporovăim de un ceas vrute şi nevrute, ba ne şi plictisim, eu, băiat cumsecade, aştept să intri în subiect şi tu nimic. Treci la subiect, stimabile!

— La ce subiect? făcu încurcat, ca şi cum n-ar fi priceput despre ce era vorba, Dragomir.

— Mă supăr, zise dezolat Mihai şi goli paharul. Vrei să afli ceva de la mine şi eziţi s-o faci. Eu sînt gazetar, Sandule, intuiesc oamenii, ştiu ce vor încă înainte de a deschide gura. Tare aş mai bea una mică. Una şi gata. Te superi?

— Te rog, îl invită Dragomir cu aceeaşi duioşie, şi-i făcu semn ospătarului. De ce să te mint, Mişule, am şi eu ceva pe suflet.

— Asta e grav. Cînd îţi cade fisa, e grav. Grav de tot. Meştere, un pahar cu apă minerală te rog, se adresă el, grăbit, chelnerului.

— Mi-e și greu să-ți spun, deși noi nu ne cunoaștem de ieri, de alaltăieri. Mai degrabă ți-aș cere un sfat de prieten, acum, când mă simt oarecum singur și nehotărât...

— Concret, concret, Sandule, și-ți spun totul, cu lux de amănunte. Fac orice pentru tine.

— E vorba despre Eva! Sînt într-un punct mort: nu pot merge nici înainte, dar mi-e imposibil să dau înapoi. De asta îți spuneam, că am nevoie de un sfat de prieten.

— O iubești?

— Să zicem.

Mihai se foi pe scaun, tuși, nu știu ce să facă, ce să spună, pînă cînd un chelner se apropie și-i goli scrumiera. Găsi refugiu și-l rugă:

— Încă una mică. Deci, una mare, fiindcă acum cîteva minute am mai comandat una mică. Te rog! Apoi, amabil, către Dragomir: te superi?

— Ce-mi poți spune despre Eva? Întrebă rece și îngîndurat căpitanul.

— Multe, dar subiectul nu-mi place. Mă răscolește. Amintirile mele legate de el, de subiect, sînt amare, sînt triste.

Chelnerul aduse vodca. Căpitanul se juca indispus cu o cutie de chibrituri. Mihai gustă vodca și începu să povestească rar, cu oarecare stîngăcie:

— Știu multe lucruri despre femeia asta și cam toate urîte, deloc frumoase. Pentru mine-s amare și triste. O să ți le spun așa cum le-am aflat și cum le-am îndurat eu, o bună bucată de vreme. Acum vreo opt ani, beam seară de seară cîte o cafea cu ceva tare la Macul roșu. Și tot seară de seară, venea acolo o fată blondă, drăguță, puțin cam durdulie. Avea o strungăreață între dinți și ochi albaștri, iar mîinile îi erau

întotdeauna pătate cu tuș, cu cerneală. Era studentă la pedagogie în ultimul an și își lucra în tuș ceva planșe pentru lucrarea de diplomă. Venea, își bea cafeaua, le-nevea la povești și fuma. Într-o zi, mi-a prezentat-o un amic. Și ne-am întâlnit apoi, seară de seară, la Macul roșu. Am început să ne ducem la filme, la teatru și la operă, să ne plimbăm noaptea prin parcul troienit de pustiu și de uitare. Părea o fată cuminte și sinceră. Toate avansurile mele de-a fi mai bărbat au eșuat. Când chestiunea a devenit serioasă — o prezentasem mamei, iar ea mă prezentase, de asemenea, părinților — unii dintre amicii mei mi-au dat să înțeleg că e cam curvică. Eu, bătos și sigur, m-am făcut că nu aud, ba am declarat că nu mă interesează nimic din ceea ce a fost pînă cînd am cunoscut-o. Vorbeam de logodnă, cerusem redacției să mă treacă pe listă cu un apartament. Între timp, ea a terminat facultatea și a fost repartizată la Satu-Mare. În primele săptămîni, după ce și-a luat slujba în primire, mi-a scris, m-a sunat la telefon, întîlnirile noastre erau numai suspine și promisiuni. Hotărîsem să ne logodim. I-am făcut o vizită la Satu-Mare, așa pe nepusă masă. Nu prea s-a bucurat. O săptămîină mai tîrziu, am vorbit cu ea la telefon și mi-a spus că, în sîmbăta aceea, nu va veni acasă, deoarece are mult de lucru și nu prea se simte bine. Fără chef, pustiu, sîmbăta seara, hoinăream prin oraș. La ora 23,40, sosea acceleratul de Satu-Mare. Visător, ca orice june, m-am dus la gară, așa numai să văd trenul. Mă scăldam într-o iubire idilică, dulce, ca într-un sos. Ploua. Stăteam pe peron, cînd o văd pe fata mea blondă, cum îi ziceam, coborînd din tren și agățîndu-se de brațul unui bărbat înalt, subțire și brunet. Am tresărit, ceva parcă se rupsesse în mine...

Mihai a băut din vodcă și-a aprins o țigară și-a reluat după o lungă pauză: — M-a văzut, a fugit la mine, m-a îmbrățișat. Dacă mă pălmuia, nu mă simțeam mai prost. Am condus-o acasă, mi-a vorbit mult și cald. N-am înțeles atunci că îi era rușine, că mă mințea. Bărbații când iubesc, sînt teribil de proști, Sandule! Cred totul, ca niște orbi. Mi-a explicat, fără să-i cer acest lucru, că bărbatul acela era un inginer, un coleg de al ei, că erau prieteni doar. Au urmat iar seri de viscol și iubire. Se dăruia ca o nebună. Urcam seara târziu, pe furiș, în camera ei; avea o cameră în apartamentul unei mătuși, încă de pe vremea cînd era studentă. Chiar în fața ferestrei ei, se afla un stîlp cu neon; neonul lumina toată noaptea încăperea ei. Uitasem incidentul cu bărbatul acela și poate de aceea nu mi s-a părut nimic suspect, mai târziu, cînd ea n-a venit la niște întîlniri. Nu mai voia să se plimbe în parc, era obosită, nu mai dorea să se întoarcă de la Satu-Mare cu atîta nerăbdare. Crăciunul a fost iarăși ceva între vis și nebunie. Am fost la colindat la părinții ei, am rămas noaptea acolo; e obiceiul la ea în sat, ca, tocmai la miezul nopții, să înceapă slujba la biserică. Ai ei s-au dus. Am rămas singuri și ne-am epuizat în păcat. Cu două zile înainte de revelion, s-a reîntors de la Satu-Mare, am vorbit de logodnă, de căsătorie... Pe urmă, ea mi-a cerut o mie de lei împrumut să-și scoată paltonul de la croitor. Își făcuse un palton dintr-o stofă scumpă, dar de un roșu țipător. A doua zi, am trecut pe la amiază s-o văd, să ne înțelegem la cît plecăm la revelion. Urma să-l facem într-o familie, la niște amici. În ușa camerei, am găsit un plic care-mi era adresat. În el erau cinci sute sau mai mult, nici nu mai țin minte, dar asta n-are importanță și un bilet. Îmi scria

că a plecat urgent la o prietenă a ei, la Mediaș, că îmi va explica ea totul mai târziu.

Mihai stinse țigara cu gesturi moi, împrăștiind fumul cu mîna. Bău din vodcă lung, ca și cum și-ar fi potolit o durere.

— Mai târziu, am aflat că iubita mea trăise cu un asistent, cu un student, mă rog, nu fusese ceea ce, naiv, crezusem eu. S-a căsătorit cu bărbatul acela. Târziu, după vreun an, am vorbit cu ea numai despre prezent. Ne-am plimbat cu mașina mea, noaptea pe lună, pe șosele pustii. Ne căutam ca niște copii care joacă baba-oarba. N-a mai fost nimic între noi. A divorțat de bărbat, a umblat un timp cu străini. Pe urmă, fiindcă făcea afaceri cu valută și aur, a fost condamnată la doi ani și a fost scoasă din învățămînt. A executat doar cîteva luni, căci a avut noroc de o grațiere sau o amnistie, nu știu care dintre ele, căci pe astea întotdeauna le încurc. În mare, asta-i povestea Evei. Despre sfat... Nu te supăra, Sandule, eu nu-ți dau nici unul. Trage tu concluziile de rigoare.

— Mai vorbești cu ea?

— Uneori. Ne întrebăm ce facem, așa de circumstanță, ne zîmbim și ne despărțim. Eu cu oarecare jenă, ea cu oarecare regret.

— Ți-a spus ceva despre mine?

— Nu.

— Te rog atunci nici tu să nu-i spui nimic. N-aș vrea...

— Gata, Sandule! Sînt un om rezonabil și de cuvînt. Un om de onoare. Fiindcă tot vorbim despre ea, mie mi-e frică, mă tem să n-o încurce iar.

— De ce? se miră căpitanul, făcînd pe naivul.

— Fata asta nu lucrează nicăieri!

— Și?!

— Tu nu vezi cîte e de elegantă? Nu-ți spune nimic asta? De unde atîția bani, atîtea... Mihai încremeni. Rămase cu gura căscată, cu privirea fixă, în ochii căpitanului, ca și cum ar fi comis o mare greșală. Își adună puterile și zise: sper că nu sînt banii tăi?!

— Nu, nu sînt. Tocmai asta mă îngrijorează și pe mine. E prea elegantă, prea are bani. Poate fostul ei soț să-i fi lăsat ceva lucruri de preț...

— Aș! I-a lăsat garsoniera din Aleea Tineretului 4. Atît. Și aia mai mult goală, decît cu mobilă în ea. Iartă-mă, dar tu te-ai angrenat serios în povestea asta?

— Nu, nici vorbă, îl liniști Dragomir. Am văzut-o, mi-a plăcut, zău, încă arată splendid, în sfîrșit, ne-am cunoscut, am băut o cafea împreună, am vorbit nimicuri... Sînt prea bătrîn ca să mă angrenez cu una cu două.

— Și eu, ripostă mîndru Mihai și goli vodca din pahar. Totuși un sfat aș îndrăzni să-ți dau: las-o în pace. Și nu numai atît. Fugi de ea. Evit-o, ocolește-o. Ascultă-l pe Stan-pățitul. Eu vorbesc din experiență. E trist ceea ce ți-am povestit, dar adevărat. Evit-o! Cu orice preț!

— Nu văd de ce atîta teamă față de ea?!

Mihai își aprinse o țigară, trase un fum și spuse grav:

— E o femeie fatală. Atîția au iubit-o, au dorit-o și au urît-o apoi, încît mă și mir cum de încă n-a murit nici unul din cauza ei. Nu este exclus însă să moară de acum înainte.

— Sper să nu fiu eu acela!

— Doamne ferește, bătu cu degetul în masă Mihai. Deveni iar visător. Se uită cu coada ochiului la paharul gol.

— Ar fi timpul să și plecăm, observă căpitanul.

- Nu-mi place graba. Mai ales acum, după ce mi-ai răvășit sufletul. Aș avea și eu o rugămintă, Sandule!
- Te ascult. Și-ți rămân recunoscător.
- Dacă nu te superi, eu aș mai bea o vodcă mică!?

XII

— Nu, nu, nu ai procedat înțelept, draga mea. Nu trebuia să discuți nimic cu necunoscutul, chiar dacă a insistat cu încăpăținare — o mustra Tedy, neliniștit, nervos, plimbându-se agitat, prin odaia ovală. Ai acceptat totul ca o puștoaică naivă și proastă. Dacă necunoscutul acesta e omul miliției?! Ei?!

— Tedy, iubitule, nu e omul lor, sînt sigură. Ți-am mai spus și repet: știa totul prea amănunțit și exact; pîna și detaliile le cunoștea. Liniștește-te și crede-mă: e omul lui Horia Duca.

— De unde știi? Ești în stare să te așezi singurică și cuminte, ba și cu zîmbetul pe buze în laba unuia de la miliție, continuă bărbatul s-o acuze. Se enervase atît de tare, încît abia se abținea să nu-i ardă două palme.

— Dacă ar fi de la miliție, n-ar ști atîtea lucruri și atît de amănunțit.

— Nu! Acolo, trebuie să fie doar proști și nepricepuți, ai? Nu ți-aș dori să cunoști pe oamenii lor de elită. Au și din ăștia, fetițo! Și au mulți.

Tedy se plimba cu mîinile la spate. Eva, indispusă și indiferentă, răsfoia un Neckerman. Răspundea rar și nepăsătoare, agasată de reproșurile pe care bărbatul i le făcea cu vehemență, uneori cu răutate chiar. O

mîhnea din ce în ce mai mult faptul că el îi ascundea ceva, că o mințea sau o înșela. Deslușea din ce în ce mai clar ceva ostil și rece în tonul și în privirea lui Tedy. Precută, aștepta. Presimțea că va afla repede adevărul. Și cu cît ziua aceea se apropia, îi sporea neliniștea, teama și regretul. Uneori, ar fi vrut să amîne deznodămîntul, alteori să-l grăbească. Întoarse capul și-l căută pe Tedy: își turna alcool în pahar.

— În definitiv, n-are rost să ne consumăm înainte de vreme, să ne certăm, să intrăm în panică.

— N-a intrat nimeni în panică. Mă deranjează însă cînd cineva face gafe. În sfîrșit, ce o fi, o fi!

— Nu e atît de simplu, Tedy. Omul nostru așteaptă un răspuns. Ce zici? Ce-i răspundem?

Bărbatul continua să tacă. Se plimba cu pași rari, drept ca un ostaș dintr-o companie de onoare. Agita alcoolul în paharul înalt, privind nemulțumit în pămînt.

— Dacă dorește un răspuns, i-l vom da. Și încă foarte repede. Aș vrea să știu dacă e un om de cuvînt, de onoare?

— Este!

— Ce vorbești? Cine-mi garantează?

— Eu!

— Siguranța ta mă pune pe gînduri, observă răutăcios Tedy. Dar joc totul pe o carte.

— Așa îmi placi, îl încurajă Eva, încercînd să-l domine. Tu îmi spuneai cîndva că detești găinăriile, dar că, atunci cînd e vorba de o afacere mare, începi s-o judeci cît se poate de serios. Iar o afacere implică întotdeauna un risc. În cazul ăsta, n-ai decît să hotărâști singur dacă merită sau nu să riști, să continui. Dacă nu vrei, cu atît mai bine.

— Ai adresa lui?

— O am.

— Perfect. Îi scriu trei rînduri într-un plic, prin care-i fac cunoscut că mă interesează patru sau cinci kilograme de „făină“. Atît cît a propus el. Să-l văd de ce e în stare. O să-i pretind marfa în cel mult cinci zile! E singura condiție pe care i-o pun.

— Pot să-i duc eu scrisoarea?

— Nu. Mă tem că e riscant să vă întîlniți.

— Mă excluzi din afacere, Tedy?

— Am grijă de tine, o dojeni el cu glas moale, blînd. Te feresc de neazuri, de griji...

— Bine, Tedy! Atunci notează-ți adresa: Gigi Varga... Ce e?!

— Pe ăsta îl cunosc. Am fost împreună undeva!

— Traian nr. 168, etaj III, apartament 58, continuă Eva. Nu pricep de ce te grăbești, de ce dorești „marfa“ în cinci zile!? Doar nu dau turcii peste voi!?

— O marfă n-o vinzi cînd vrei, ci atunci cînd ai cui!

— Știi, spuse femeia abandonînd revista pe pian, vreau să isprăvim odată cu afacerile astea. Mi se par o povară. Încep să le urăsc, mi-e silă de ele. Am impresia că din cauza lor, am devenit mai reci, mai străini, mai singuri. Ne-am făcut parcă mai răi, mai egoiști. Femeia se opri în fața lui, îi luă paharul și-l goli dintr-o dată. Apoi își încolăci brațele pe după gîtul bărbatului și încercă să fie caldă, senzuală. — Răule! M-ai bruftuluit astăzi cam tare... Pot să te rog, să faci ceva pentru mine, iubitele?!

— Ești tu un copil prea bun, iar eu un urs bătrîn și ursuz. Fără tine, aș fi atît de singur, de pustiu... Ce să fac?

— Să mă duci cu mașina, să-mi scot rochia de la croitorească!

— Nu iubit-o, n-am să te duc, o să te duci singură. Iei un getax, e mai simplu, mai comod..

— Bine, șopti Eva. Diseară, rămîn la tine. Mi-e dor de tine...

Tedy îi desfăcu unul cîte unul nasturii de la bluză.

— Ce faci?!

— Rămîi acum, la mine! Diseară, plec la mama.

XIII

— Bună, salută stînjedit Dragomir, strîngîndu-i mîna mică, cu degete lungi, subțiri. Îmi pare rău, n-am putut veni...

— Te-ai ținut de cuvînt, ai? îl apostrofă Melania. Mi-ai făcut vizita promisă! Ce mult se poate conta pe cuvîntul tău...

— Nu fi rea... Știi foarte bine că am o meserie... Sînt zile cînd nu pot nici să mănînc...

— Acum, ce faci?

— Caut o blondă!

— Ai noroc oftă, Melania, luîndu-l de braț.

— De ce?!

— Nu știu bine de ce, dar ai noroc. Sînt eu fată bună și te iau așa cum ești. Altfel... Chiar cauți o blondă?

— O caut, o tachină el! De două zile o caut și nu dau de ea nicăieri. Altădată, vrînd-nevrînd, drumurile ni se încrucișau, o găseam în cofetării sau în restaurante. Acum, cînd am nevoie de ea, n-o găsesc, parcă a intrat în pămînt.

— Ce-a făcut?

— Nu știu. Poate îmi va spune ea. Și tu, Melania? Ce mai faci? schimbă Dragomir subiectul discuției.

— Te-am așteptat pe tine!

— Și în afară de asta?

— Nimic! Fata își privi ceasul și întrebă: ce zici, dacă te invit la un film!?

— La un film? repetă mecanic întrebarea bărbatul.

— Da. La un film. E șase. De la șase și jumătate, putem vedea un western american, la Progresul: *Un cartuș pentru șerif*.

— N-am văzut un film... nici nu țin minte de când.

— E cu un șerif, așa că te interesează. O luăm pe aici.

Fata se strînse mai mult sub umărul lui. Mergeau tăcuți, stăpîniți de un sentiment ciudat: fiecare avea impresia că trăiește aievea clipele acelea, că totul e doar un vis...

•

Seara, târziu, când se întorcea spre casă, după ce o condusese pe Melania, căpitanul se întâlnește — aproape gata să se ciocnească, la un colț de stradă — cu Palade. Tînărul locotenent zise misterios, ca și cum ar fi deținut un mare secret:

— Am auzit!

— Ce ai auzit, pruncule?!

— Că pe acest front, ați rămas singur!

— La naiba, ripostă Dragomir. N-aș vrea să rămîn...

— Vă e frică?

— Oricum, de la o anumită vîrstă, trebuie să-ți iei și niște măsuri de prevedere.

— Eu sînt o asemenea măsură?

Era întuneric și o umezeală rece stăruia în aer. Pe stradă, trecătorii se împuștinau. Sirena unei fabrici suna răgușit, monoton.

— Palade, vorbi calm și grav Dragomir, trebuie să-mi dai o mîină de ajutor. Și asta în cursul zilei de mîine. Ce ai de făcut? Cauți la cazier pe Eva Costescu, domiciliată acum pe Aleea Tineretului nr. 4. Vezi ce pedepse a avut, ce condamnări. Are o condamnare pentru ceva învîrteli cu valută, o să găsești tu acolo. Te duci și la tribunal, cauți dosarul și-l răsfoiești. Vreau să știu ce a făcut, ce prieteni, ce relații are sau a avut, cu ce s-a ocupat, de cînd, pînă cînd... Într-o vreme, a fost profesoară, dar nu știu unde. Te interesezi la inspectorat și afli cum, cînd și de ce a plecat din învățămînt. Toate lucrurile astea, vreau să le clarifici cît mai repede posibil.

— E în regulă, tovarășe căpitan, deși sînt cam multe. Acum, la ora asta, vreau să spun, ce faceți?

— La ora asta? Ce poate face un burlac ca mine? Acasă nu-mi vine să mă duc, fiindcă mi-e urît, prea mă simt singur, spuse el, gîndindu-se la Melania. „Dacă ea m-ar aștepta acum acasă?! Ar fi o altă viață; oricum, o altă viață! Așa, nu mă așteaptă nimeni. Să dau un telefon Zoicăi? Irinei?! La ce bun...”

— Tovarășe căpitan, dați-mi voie să vă invit la o cramă. Bem un vin și servim o pastramă.

— Fie. Dacă tot n-avem altceva mai bun de făcut.

Coborîră la crama Ursus cu reținere; întotdeauna, seara, era lume multă, fum de nu te vedeai și miros greu de aer stătut și mîncăruri bine condimentate. Spre surprinderea lor, era lume puțină în cramă, multe mese libere o atmosferă chiar intimă și reconfortantă. Se opri ră la o masă ca un butoi și comandă pastramă

și un vin bun: vinul casei. Conversară așa ca să le treacă timpul, despre fotbal, despre filme, despre Eva, aproape terminară pastrama, când un individ deșirat, cu nas mic, rotund și roșu, de bețiv, care-i cercetase îndelung și insistent cu privirea, se apropie de masa lor și ceru politicoasă voie să se așeze:

— Permiteți, tovarășe căpitan Dragomir să iau puțin loc. Nu vă deranjez, am doar o rugămintă la dumneavoastră. Mă mai cunoașteți, sper? Nu?!

— Parcă, silabisi posac Dragomir. Parcă, dar nu știu de unde să te iau? Șezi!

Necunoscutul se așază, trăgînd fără zgomot scaunul. Purta o pufoaică slinoasă, blugi bine albiți la genunchi și în mîini mototolea o bască.

— Nu mă mai recunoașteți. Aveți mulți clienți... Și eu v-am fost acum cinci ani. Dumneavoastră m-ați anchetat și mi-ați făcut dosarul. Erați locotenent major atunci...

— De unde știi că sînt căpitan? Îmbrac foarte rar uniforma militară.

— Totul se știe și se află pe lumea asta. Marius Crețeanu?! Nu vă mai amintiți?

Dragomir se încruntă, ridică din umeri neputincios, adăugînd:

— Tot nu știu!

— Am lovit un pieton cu mașina, pe trecere, în 1970, era seara, băusem și am fugit de la locul accidentului...

— Și pe urmă ai furat un far de la bascula unui coleg și pe al tău, cel spart l-ai montat în locul celui furat! Era gata-gata să-ți arestăm colegul nevinovat!

Crețeanu se mulțumi să plece capul rușinat.

— Când te-ai eliberat?

— De trei luni.

- Și ce faci? Unde lucrezi?
- Păi tocmai de asta m-am adresat dumneavoastră, că n-am servicii . . .
- De ce n-ai?
- Am fost pe șantier, unde am lucrat înainte, dar n-au vrut să mă reprimească.
- De ce?
- Fiindcă am fost condamnat. De cei pătați, ca mine, știți și dumneavoastră, se cam ferește lumea. Aș vrea să nu vă supărați dacă vă rog să vorbiți cu tovarășul director Popa să mă angajeze. Nu contează pe ce șantier, mă duc oriunde.
- Șofer? Cine crezi că te mai poate angaja șofer?
- Iertați-mă, dar nu m-ați înțeles. Nu șofer vreau, ci mecanic auto, pe șantier, la orice coloană, oriunde.
- Bine, mă Crețeanule, am să te ajut. Dar dacă nu îți vezi de meserie, să nu ne întâlnim iar! Clar?
- Clar, dar ce fac?
- Treci dimineață pe la mine, cu actele, camera . . . nu știu unde oi fi, dar întrebi.
- Vă mulțumesc domnule căpitan mult de tot. Aș vrea să vă mai rog ceva: îngăduiți-mi să vă ofer un vin.
- După ce te angajezi și după ce ieși primul premiu pentru conștiinciozitate în muncă. Înțeles, Crețeanule?
- Să trăiți, am înțeles. Se ridică mulțumit și umil bărbatul cu pufoaică și blugi. Știam c-o să mă ajutați . . .
- De unde știai?
- Ați mai ajutat și pe alți băieți.
- Așa vi se spune vouă, băieți? zâmbi căpitanul.
- Crețeanu plecă după ce se înclină recunoscător de câteva ori.
- Chiar îl ajuți? întrebă Palade.

— De ce nu? E amărît. Cîți din ăștia au venit la mine și i-am ajutat să intre în servicii! Dacă-i lași, îi . . . anchetezi din nou. Fiindcă te miri ce prostii mai fac. În loc să-i anchetez, prefer să-i ajut.

— Și dacă te fac de rușine?

— Tu crezi că eu îi trimit acolo ca să mă mîndresc cu ei? Încerc să le dau o mîină de ajutor . . . Ce zici, n-ar fi timpul să mai și plecăm?

XIV

— Eva! Tu aici?

— Vai Iulia, nici nu te recunoșteam. Ce surpriză!

Cele două femei s-au pomenit față în față, într-un bazin cu apă termală, la Felix. S-au apropiat de peretele bazinului, s-au agățat de balustradă, să poată vorbi în voie.

— Tu, Eva, nu te-am văzut de patru, poate de cinci ani. Unde ești? Unde lucrezi?

— În învățămînt, minți Eva. Cu chiu cu vai, am reușit să ocup un post de bibliotecară la un liceu. Vine-rea sînt întotdeauna liberă. Tu? Te-ai căsătorit?

— Am și un băiețel de doi ani. Tu n-ai copii?

— Am fost căsătorită și-am divorțat. Sînt singură. Și mai fericită.

— Sînt acolo niște trepte și putem sta mai comod. Vino după mine.

Iulia își dădu drumul în apă. Înota ușor, cu grație și siguranță, căci în școală fusese o bună înotătoare. Eva urmărirea casca ei roșie, cu flori albe și înota greu, respira anevoie, după cîțiva metri, simți nevoia să se odihnească. Făcu pluta, apoi continuă să înoate. O ceață lăptoasă acoperea bazinul. Iulia ședea pe o treaptă aflată în apă.

Se așeză și Eva alături. Apa le venea pînă la piept. Era cald. O toropeală plăcută le pătrundea trupul.

— Tu unde ești, unde lucrezi? întrebă Eva, bucuroasă că-și reîntîlnise colega de bancă din ultimele clase de liceu.

— Funcționară la O.J.T. Un post oarecare. Nu cine știe ce, da' asta e; mai bun n-am.

— Ai abandonat învățămîntul? Te-ai lăsat păgubașă?

— Nu, nu, nici n-am terminat facultatea.

— Cum?! Doar ultima dată cînd ne-am văzut erai studentă la educație fizică! Știam că ai terminat facultatea!

— Am avut niște neplăceri...

— Vorbești serios, Iulia?

— Zău n-am terminat-o, deși am fost o foarte bună studentă. În primii trei ani, am avut numai note de nouă și de zece. Ce mai...

— Dar ce s-a întîmplat?

— E o poveste mai lungă, n-aș vrea să te plictisesc. Tu cum de ai ajuns aici?

— Simplu. M-a luat un amic dintr-o cafenea. Are o treabă la Oradea și m-a rugat să-l însoțesc, să fac o plimbare. Cum tot nu aveam ce face, am zis hai s-o fac și p-asta. Și iată-mă.

În clipa aceea, o pereche cobora în bazin, chiar pe lîngă cele două femei. Un bărbat înalt, mușchiulos și păros și o femeie frumoasă, brunetă, cu o față ovală, o figură de grecoaică, aspră și fermecătoare; femeia purta un costum de baie alb, se ținea încă extrem de bine și arbora un surîs distins.

— Uite tu, ce sîni splendizi are femeia asta, observă Iulia. Nu știu de ce, dar invidiez femeile care au sîni frumoși. Ca elevă, am suferit mereu cu sînuții mei...

Eva îl văzu pe bărbatul ce mergea posac în urma femeii și cîteva clipe nu avu aer. Își frecă ochii și privi uimită perechea ce intra în apă. Se ridică brusc, împinsă parcă de un resort, vru să pornească după cei doi, căci bărbatul nu era altul decît Tedy, actualul și... fidelul ei amic sau mai exact spus amant! Se așeză iar în apă. Avea senzația că va leșina.

— Ce e Eva?

— Nimic... nimic, izbuti cu greu să șoptească.

— Ți-e rău?

— Nu. Parcă mi-e cald, m-a cuprins așa o slăbiciune...

— Ne ridicăm o treaptă mai sus, propuse Iulia și se săltă, ieșind din apă pînă la brîu.

— Te moleșește apa asta, zise Eva, încercînd să învingă surpriza, întîlnirea neplăcută pe care n-ar fi crezut-o, dacă n-o vedea cu propriii ochi. Și bărbatul e bine, adăugă ea, străduindu-se să pară indiferentă.

— Mie nu-mi place.

— De ce, dragă? Uite ce animal bine e?

— Are o mutră de bădăran și nu numai că o are dar și e!

— Îl cunoști?

— Din vedere... Nu pot suferi bărbații de genul ăsta.

— Poate că în intimitate e mai agreabil, insistă Eva.

— Poate, dar mie îmi pare libidinos, unsuros... Ce mai, nu e genul meu...

— Și cucoana? Cine e? Eva întreba cu un glas moale, voia să afle cît mai multe amănunte despre cei doi, dar așa ca din întîmplare, fără să-și mărturisească drama.

— O femeie de bani gata. Ea trăiește pe picior mare...

— Nu e căsătorită?

— A fost. Soțul ei, un foarte bun medic a murit în urmă cu câțiva ani. A avut un infarct și s-a dus. A rămas ea singură, bogată și frumoasă.

— Încă, sublinie cu o anume răutate Eva. Trece și frumusețea ei, nu ține o veșnicie. Dar, de ce zici că e așa bogată?

— I-a lăsat soțul o vilă ca un palat, o mașină, o colecție de monede și una de tablouri. Se zice că tablourile ar valora milioane.

— Băftoasă al dracului, spuse Eva, furioasă în sinea ei nu pe văduvă cât pe Tedy. Abia acum înțelegea de ce în ultima vreme se purta mai rece, mai ursuz, de ce evita întâlnirile cu ea, de ce devenise un om obosit, plictisit de dragoste. „În realitate, e mort după averea văduvei asteia” — gândi ea cu durere și ură.

— Orice am zice, e frumoasă, recunoscui Iulia. Și are și un nume frumos: Laura Atanasiu!

— Frumos...

— Zice lumea că se mărită cu peștele ăsta.

Eva căuta să-i urmărească, să-i redescopere pe cei doi, dar aburii ascundeau perechea pe care ea o ura acum. O mînie oarbă, neiertătoare, creștea în inima ei. Întîiul gând care-i încolți, fu acela al răzbunării. „O să-i plătesc totul, pentru tot și pentru toate” își spuse ea.

— Tu nu te mai căsătorești, Eva? E rău singură, e urât...

— Dragă Iulia, am încercat și măritișul, nu mi-a mers, și-ți mărturisesc sincer, nu am curajul s-o mai fac și a doua oară. Soțul tău ce e, unde lucrează?

— Inginer la C.F.R. Am avut mare noroc: e un bărbat așa de cumsecade, de bun. Eu una sînt mai mult decît fericită.

— Laura asta ce învîrte?

— E medic. Medic stomatolog. Se zice că e și foarte bună. De-aia mă mir și mă întreb, ce găsește la ramolitul ăsta? Ce?

Eva nu răspunse. Lovi apa nervoasă, lăsînd impresia că se joacă doar. O clipă, în durerea ei, găsi nimerit să-i spună totul prietenei sale. Să-i povestească cum a șantajat-o, cum a umilit-o și a mințit-o Tedy. Dar, mîndria ei de femeie învinse în clipa următoare. Tăcu, abia înăbușindu-și plînsul. Se hotărî să fie tare. „N-are rost să mă port ca o țăță, trebuie să-i dovedesc că sînt o femeie mult mai deșteaptă, mai corectă și mai energică decît el“.

— Nu știu ce lucrează ăsta, dar toată ziua e aici, la Laura.

— Poate are părinții aici, frați, poate n-o are numai pe ea ...

— Părinții lui au murit. Mamă-sa a murit pe vremea cînd eu eram studentă. Cel puțin așa vorbește lumea.

Eva se aruncă în apă. Înota cu forță, cu voluptate. Mînia, ura, îi dădeau puteri nebănuite. Iulia o urmă, făcu încet cîteva lungimi de bazin, dispărînd în aburii lăptoși. Se întîlniră iar, la locul lor, pe treapta acoperită de apă.

— E plăcut la voi, la Oradea. Băilele astea-s colosale, spuse Eva.

Laura Atanasiu se apropia de scări înotînd leneș. Urcă apoi grațioasă scările. Avea inele mari și cercei din aur. Eva observă uluită lăncșorul de la gît: trifoii de aur cu patru foi, promis ei, cadou de nuntă.

— E femeie frumoasă, șopti Eva, înjurîndu-l printre dinți pe Tedy, încît, dacă cineva i-ar fi urmărit buzele ar fi înțeles că e vorba despre mama lui.

— Se distrează porumbeii, ce le pasă. Au timp, au bani. Știi unde își fac revelionul?

- Cine?
- Ȑștia doi!?
- Nu. Unde?
- La Viena.

Eva avu impresia că va cădea pradă unui infarct. Capul îi vîjîia, inima îi bătea tare, gata s-o sufoce. urechile-i țiuiau.

— Ȑi-e rău, ce-i cu tine? Iulia îi puse mîna pe frunte, îi făcu vînt, o ajută să se ridice.

— Cred că am stat prea mult în apă, îngîină Eva, aiurită, copleșită de durere și revoltă. Adineaori, am înotat cam mult... Nu-s obișnuită...

Afară era mult mai rece și Eva își reveni. Făcu cîteva mișcări de gimnastică să se înviioreze. Se duse și intră sub un duș. Apa era rece ca ghiata. Ȑipă scuturată de friguri, dar suportă cu stoicism torentul rece al apei. Înviată, arboră o mină veselă.

— De unde știi că se duc la Viena?

— De unde! Doar au trecut pe la mine!? Eu le-am făcut formele. Ba mai mult, pot să-ți spun că le-au ieșit și pașapoartele. Deși, sinceră să fiu, mă mir cum li s-a aprobat. Ia să-i mai lăsăm naibii pe ăștia. Știi ce Eva, ne îmbrăcăm și vîi pînă la mine, îmi faci o vizită, să-mi vezi copilul. Soțul meu e la București. Bem o cafea și bîrfim pe cînte.

— Nu pot, Iulia. Iartă-mă, altădată am să vin cu cea mai mare plăcere. E tîrziu, sfîrși Eva, descîlcindu-și părul în fața unei oglinzi.

— Amîi plecarea cu o oră, doar n-o fi foc?!

— Nu, nu mai pot să amîn nici o clipă. Am ceva de rezolvat încă astă-seară. Ceva ce nu suferă amînare!

XV

Lapovița teroriza de cîteva ceasuri orașul. Cafelele și braseriile gemeau. Lume multă și mai mult fum de țigară. Lîncezeală. Oamenii din localuri, în majoritate tineri, cu chipuri palide, căzuți într-o indiferență tristă, totală, ispășeau parcă o pedeapsă, înghesuiți, fără aer, fără lumină. Probabil că dacă i-ar fi silit cineva, să stea țepeni, ore întregi, în fum și miros, ar fi protestat vehement, ar fi făcut uz de forță. Nesiliți de nimeni, își îndurau destinul, omorîndu-și vremea cu tutun, cafele și alcool. La o masă mică, de două persoane, peste care părea că se va prăbuși inevitabil un cuier pom, ascuns sub o căpiță de haine, Pericle dezlega absent cuvinte încrucișate. Căpitanul Dragomir ajunsese cu greu, ocolind mese și scaune, deranjînd clienții, la masa aceea. Își puse fișul îmblănit pe spătarul scaunului, în timp ce Pericle se ridică în picioare, încîntat că-l vede:

— Te căutam. Și ieri te-am căutat. De trei zile te caut. Pe unde umbli?

— Crezi că știu?!

— Așa e cînd iubești!

— Ce vrei să spui?!

— Te-am văzut cu Melania, la film. Ce mai, ești fără replică. Un zîmbet luminează chipul micului cocoșat, în timp ce își scotea tacticos pipa și punga de tutun. Încarc bateria, fac un fum aici, pe urmă plec și-i las pe ăștia să se intoxice. Unde pui că mi-am cumpărat și surcalău!

— Ești mare, Pericle, se amuză Dragomir, aprinzînd o țigară. Ziceai că m-ai căutat...

— Exact! făcu grav Pericle, îndreptîndu-se pe scaun, arborînd o ținută serioasă. Am o veste care, sper, că o să te bucure. O veste în legătură cu Eva!

— Nu mă înnebuni!? Să te și cred?

— Te rog foarte mult. Uite cum s-au desfășurat faptele. Luni, la ceasul prînzului, ies și eu în târg, după meditații, ca omu', să beau o cafea. Mă duceam așa pierdut în mulțime, fără grabă, fără țel, nehotărît unde să intru. Deodată, în fața mea, Eva! Eva noastră cea frumoasă. Era blondă și cu părul ei. Care va să zică, nu purta perucă. Avea însă un coșcogeamite barosanul lîngă ea: un tip de halterofil, tuns scurt, cu linii severe în obraz, un pic cărunt și un pic adus de spate.

Între timp se stinsese pipa. Pericle îndesă tutunul cu surcalăul, aprinse un chibrit și pufăi mult, cu efort, încît ochii îi deveneau mai mari în cap, pînă cînd jar roșu sfîrîi în pipă.

— O văd pe Eva, cum zic, simt așa în mine că o poftesc, mă resemnez și o salut totuși ceremonios. Privirea ei trece peste mine, undeva departe, pe stradă. Nu-mi rămîne nimic de făcut, și-mi răspund în locul ei: „Bonjour, Pericle!“ Îmi văd de drum. Ajung în fața la Primăvara. Intru. Nu mai fusesem demult acolo. Era o casierită frumoasă foc, cu un corp teribil. Uite, doar vorbesc de el, de corp și transpir. Își șterse fruntea cu dosul palmei, în timp ce ospătara aduse și un Pepsi. Duduie, dacă ești amabilă, adu-mi și mie același lucru. Te rog. Plătește, domnul! Pericle tuși ironic.

Căpitanul surîse încurcat. Uitase pur și simplu să-l întrebe pe amicul său ce vrea. Stinse țigara, privindu-l cu duioșie pe cocoșat.

— Ei, reîuă Pericle, mă așez la o masă și încerc să sfîrșesc un careu. După vreo zece minute, poate cinsprezece, aud la masa din spatele meu o voce bine timbrată, reținută. Fără să vreau, trag cu urechea. De fapt, nu chiar fără să vreau. Vocea aceea a zis la un moment dat: „Adineaori am vorbit cu Eva!“ Numele ăsta, m-a

determinat să fiu atent. M-am întors discret și-am constatat că tipul care vorbea era cel ce o însoțise pe Eva prin oraș. Da văd că ești cam plictisit! Ce-i cu tine?

— Hai, mă Pericle, tu lași povestirea acolo unde e mai interesant. N-am chef, dar asta n-are importanță. Zi-i!

Pericle pufăi des și zise mulțumit:

— Pe mine, în general, nu mă ascultă lumea. Acum, că am și eu un subiect, profit de el. Am tras cu urechea, da' n-am priceput o iotă. Zicea barosanul: „I-am oferit, așa cum ne-am înțeles, patru cel mult cinci kilograme. Am rugat-o să-mi dea un răspuns cât mai repede“. Celălalt l-a întrebat cum a mers, cum a acostat-o pe femeie, dacă n-a făcut nazuri... Ai reținut? A acostat-o. Deci, n-o cunoștea! Înseamnă că e o afacere, un business serios. Ce zici, e tare?

— Pe urmă?

— Pe urmă nimic. Au vorbit despre fotbal și-au plecat.

— Tipul din cofetărie era precis cel care o însoțise pe Eva?

— Mă jignești, se supără Pericle. M-am dus pînă la bar dinadins și l-am văzut bine: era el. Sută la sută!

— N-a pomenit nimic de marfă, de kilogramele acelea, ce erau, despre ce era vorba?

Pericle își scutură pipa supărat. Fața lui se întunecă. Nu răspunse. Scotea cu surcalăul cenușa din pipă. Apoi zise cu un neașteptat regret:

— Te credeam un amic mai franc, Sandule. Tu știi despre ce e vorba, faci pe prostu' și mă întrebi pe mine. Să fim serioși!

— Pe cuvînt de onoare, Pericle, dacă știu despre ce e vorba. Îmi vine să plesnesc de ciudă că nu știu.

— Atunci de ce-o urmărești?

— E suspectă. Și nu atît ea, cît, probabil, amicii ei.

— Suspectă, suspectă, dar pentru ce?

— Poate trafic de valută, aur...

Cocoșatul rîse straniu, lung și strident. Își potoli rîsul și întrebă:

— Valută, aur, cam patru, cinci kilograme? Nu ți se pare caraghios? Nu sînt eu Maigret, dar nici tîmpit încă nu-s. Cocoșat — da, asta e altceva. Ținea pipa goală în mîină, o duse la gură și rămase surprins. Ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva. Vorbi încet și cu oarecare împăcare: — Iartă-mă, Sandule. Acum îmi dau seama; tu poate n-ai voie să-mi spui. E secret! Vezi, eu la asta nu m-am gîndit. Și dacă nu te-aș cunoaște de vreo zece ani buni...

— Pericle, te rog nu te supăra pe mine, atunci cînd am secrete față de tine!

— Poți să-mi spui de ce ești atît de indispus, de supărat în astă-seară? Sau e și ăsta secret?!

— Mă doare o măsea. De trei zile mă doare.

— Și de ce nu te duci la medic? Am eu un cunoscut. Dacă vrei...

— Încă nu mă duc...

— De ce?

— Mi-e frică!

Pericle rîse încît se zgudui tot, apoi își înecă rîsul în el și se înroși.

— Degeaba rîzi, de nimic nu mi-e frică pe lumea asta, dar de stomatolog am o adevărată oroare.

— Tocmai de asta rîd: și mie mi-e frică de dentist!

Se ridicară și ajunseră cu greu la ușă. Afară, lapovița cădea violent, în rafale. Dragomir se gîndea la Eva. „Deci învîrte dînsa ceva. Eleganța ei nu e întîmplătoare. Patru, cinci kilograme... Culmea! Ce e de făcut?” Hotărî să-i raporteze, de îndată, totul, colonelului.

- Ce zici de Alain Delon-ul ăsta?
- Mișto haină, îl aprobă Dragomir. De unde?
- Cu pile! A fost respins la export. Un amic, responsabil de magazin, are un copil pe care i-l meditez. El mi l-a pus deoparte. Au venit doar zece.
- Frumoasă haină, dar fularul nu prea merge... Pericle izbucni în râs și abia după ce se sătură, răspunse:
- Știu. Ai și tu puțină răbdare. Fulare încă nu s-au respins la export!

În cameră era rece și, ca de obicei, dezordine. „Dacă ar fi mai cald, ordine, să mă aștepte cineva, ar fi altfel, așa...” Trist, se apucă să facă puțină ordine. Strânse ziarele de pe masă și de pe pat, rufele murdare le puse într-o ladă, în baie, florile uscate din vază le aruncă la gunoi, un costum uitat pe un scaun îl așează la locul lui, în dulap. Se încălzi, rămase numai în cămașă, hotărât să treacă și în bucătărie, când sună soneria. Era zece și jumătate. Deschise. Colonelul Ioan Albu apărură în prag.

- O, să trăiți! Ce plăcere! Pofțiți, vă rog!
- Ești singur? Nu te deranjez?!
- Din păcate, singur!
- Atunci, intru și te rog nu te supăra că vin la ora asta. Există și o explicație: am fost pe scara vecină, la un văr al meu. Am văzut lumină, și-am zis hai să intru, să-mi văd subalternii acasă, în familie, ce fac, cum își petrec timpul liber!?
- Făceam ceva ordine. Viață de burlac.
- E urât singur, așa-i? dădu din cap colonelul, pipăind caloriferul care era aproape rece.
- Mai ales seara.
- Procedează în consecință!

— Anul viitor mă predau!

— Oho, de câți ani aud angajamentul ăsta! Nu mai cred. Gata! Mă rog, ești major... Am auzit că m-ai căutat?

— Toată seara. Am o mică noutate. Eva a stat de vorbă cu un tip într-o cofetărie. Tipul i-a oferit patru sau cinci kilograme.

— Ai auzit tu?

— Nu. Amicu' Pericle. V-am mai vorbit despre el.

— E om de încredere?

— Garantez pentru el!

— Vezi, Dragomire, și ziceai că acest caz n-are sare și piper?! Încet-încet, pare să aibă. Și încă mai multă decât normal. Trebuie răbdare, foarte multă răbdare. Telefonul acela l-a dat cineva, care știa bine ce se pune la cale. Nu putea să-i vină nimănui ideea de a se răzbuna pe cineva, denunțându-l că face un anume trafic. N-avea rost să-l denunțe, dacă nu exista și un adevăr în toată povestea. Ori, persoana care a telefonat, știa de ce-o face. Înseamnă că sîntem, mai corect spus, că ești pe drumul cel bun. Hai să facem o mică recapitulare, să ne mai limpezim nițel. Mario și Carlo au trecut granița curăți ca lacrima. De azi în două săptămîni, vor veni din nou după încălțăminte. Altceva, despre ei, nu știm.

— Cum, punga, Eva?

— Sînt niște indicii, dar deloc sigure: adică nu avem nici o probă concretă. Deci, Mario, deocamdată, nu ne interesează. Eva?

— A plecat luni seara la București.

— Ești sigur?

— Am condus-o eu la gară, a urcat în vagonul de dormit și a călătorit singură într-o cușetă.

— De unde știi?

— În același vagon a călătorit și tovarășul maior Popovici, de la economic. Dumnealui mi-a confirmat că a coborât în București și că s-a urcat în tramvaiul 26.

— S-a întors?

— Ieri seară era lumină la geamul ei. Înseamnă că a venit.

— Și tu, trei zile cu ce te-ai omorât în lipsa ei?

— Am terminat dosarele cu spirtul și cu Temistocle, cel cu avorturile provocate.

— Să mergem mai departe: ceilalți doi italieni, Giacomo și Frustalupi, sînt tot la Brașov. Schiază în fiecare zi. Nu știu ce i-a apucat așa dor de schiat. Important e că știm ce fac! După cum vezi vrînd-nevrînd ajungem tot la Eva.

— Un lucru nu înțeleg eu, tovarășe colonel. De ce-i urmărim atîta și nu acționăm!?

— Ce vrei să spui?

— Nu era mai bine să-l fi oprit pe Mario și să văd ce e în pungă? Dacă era cazul, îl arestam. Simplu ca bună ziua. Eu zic că era mai bine, mai normal.

— Nu cred, dimpotrivă! Sînt convins că greșeam acționînd.

— E o noapte adîncă în jurul nostru, se lamentă căpitanul.

— Foarte bine. Înseamnă că o să avem și un răsărit și o dimineată, cînd se vor limpezi lucrurile. Pîna atunci rămîne Eva. O vom urmări zi și noapte cu cea mai mare precauție.

— Să încerc să-i fac curte, mă dau drept profesor... Ar merge?

— Nu. E o situație prea delicată. Procedul ăsta mi se pare rudimentar în cazul ei.

— Iertați-mă, o cafea, o țuică, un coniac? Cu ce vă pot servi?

— Nu, mulțumesc. La ora asta, nu mai beau.

— Un coniac mic?! Nu se poate să mă refuzați?! Prăjitură n-am!

— Am spus — nu! Colonelul făcu cîțiva pași. E tîrziu, trebuie să te culci, adăugă el. Somn ușor. Ai nevoie de odihnă. Eva te așteaptă!

— Dacă ați fi de acord să-i fac curte. Aș afla tot, tot, tot.

— Lasă, rămîi umbra ei. Deocamdată! E mai bine. Trebuie să-ți mai spun încă un amănunt: Eva a fost văzută în ultimele săptămîni în compania unui șofer de la fabrica de postavuri. De cîteva ori, s-au întîlnit la Metropol și în parc. I-am urmărit pe amîndoi. Spre deza-măgirea mea, șoferului i s-a desfăcut contractul de muncă pentru abateri disciplinare. Dacă știam, interveneam să-l mai țină cîteva luni... Așa, varianta asta pare moartă. De ce zîmbești? Colonelul se opri în prag.

— Data trecută, mi-ați spus că pe frontul ăsta rămîn singur?! Văd că nu e așa!

— E bine să nu crezi întotdeauna sută la sută tot ceea ce ți se spune!

XVI

Camera ovală, prea încărcată de tablouri, sufocată de mobilă stil, grea și masivă, i se părea rece, neprimitoare. Simțea un adînc dispreț pînă și pentru lucrurile care o înconjurau și în mijlocul cărora se simțise atît de bine odinioară. De cîteva ore, Eva aștepta singură, hotărîtă să joace cu cărțile pe față! Lumina era stinsă. Prăbușită într-un fotoliu îl aștepta pe Tedy pentru a se răzbuna. Își turnă puțin whisky Johny Walker într-un

pahar înalt, din acelea pe care le prefera Tedy. „Omului acesta, lipsit de suflet, de inimă, care și-a bătut joc de alții, mințindu-i, umilindu-i, șantajându-i, vânzându-i, trebuie să-i plătească cineva. Iar acel cineva voi fi eu! Sînt clipe pe lumea asta cînd omul e obligat să-și facă singur dreptate, așa cum știe și cum poate. În ce mă privește, am să mi-o fac fără milă, cu sînge rece, cu cruzime chiar. Nu voi ierta nimic, nu voi avea milă, pentru că Tedy a fost o bestie! Un monstru...” În clipa aceea, auzi ușa din hol, apoi pași grei înăuntru și respirația obosită a unui om. Tăcăniră întrerupătoare de la baie și din bucătărie. Eva înghiți în gol, copleșită de o căldură ușoară, care-i cobora de la tîmple în jos, prin tot corpul. În mintea ei, se învălmășeau întrebări, idei, fapte... Alcoolul îi făcea bine, o liniștea, îi dădea curaj. Clipele erau lungi, insuportabile. Se deschise ușa sufrageriei și brusc încăperea fu scăldată de lumina celor douăsprezece becuri ale candelabrului din cristal. Numai în papuci de casă, pantaloni și vestă, Tedy înaintă și descoperi brusc picioarele femeii. Trupul ei era ascuns în fotoliu.

— Voiai să mă sperii, puicuțo! Tedy se apropie și încercă s-o sărute, ca un om tandru, vesel, căruia i-a mers bine în ziua aceea. Eva întoarse ușor fața, privind în altă parte. Bărbatul rămase aplecat deasupra ei, nedecis.

— Ce face mama? Vocea femeii era ostilă, rece.

Tedy se retrase stîngaci, își luă un pahar, turnă whisky și se trînti îmbufnat în celălalt fotoliu. Scutură paharul ușor și bău o înghițitură.

— Nu-mi spui ce face mama?

— Sărmana! Nu mai are mult...

— Ce vorbești?

Eva își luă paharul și începu să se plimbe prin încăperea, așa cum obișnuia Tedy. O clipă privirile lor se

întîlniră. Bărbatul cedă. Sesizase imediat o ură, o pornire pătimasă în ochii femeii. Înțelesese că s-a întîmplat ceva, nu știa anume ce și, de aceea, socoti că e înțelept să tacă, să rămîna indiferent pînă cînd Eva va vorbi.

— Dragul meu, tu crezi că eu sînt chiar așa o proastă, o tîmpită, o neajutorată încît, ți-ai închipuit, că poți face orice din mine? Că poți face ce vrei din mine? Te credeam mai inteligent, totuși!

— Mi se pare că nu avem ce discuta acum și pe un asemenea ton. Sînt obosit și îndurerat. Am nevoie de liniște.

— Și eu sînt obosită și îndurerată. Și eu am nevoie de liniște...

— Perfect! Te duci acasă și o să ne certăm mai bine mîine, sau poimîine.

— Nu plec nicăieri. Trebuie să ne spunem niște lucruri grave, murdare, încă în seara asta. O altă cale și o altă zi nu există!

— Nu e momentul, draga mea. Să ne liniștim întîi și asta spre binele nostru.

— Mă voi liniști abia după ce-ți voi spune totul. Tedy, trebuie să ne aruncăm măștile, să ne vedem chipul așa cum e, în toată nuditatea lui, pocit, strîmb, putred, mincinos, prefăcut, și laș...

— Așa o fi al tău, rîse ironic bărbatul și bău calm.

— Mă jignești și acum? Cît ești de mic, de laș! Doamne, cît ești de laș!

— Aș avea o rugămintă: să nu fii obraznică!

— Te înșeli, iubitoare. În seara asta, am dreptul să fiu oricum. Și voi fi necruțătoare, căci te afli în mîinile mele. În cîteva ceasuri, ești un om distrus. Și n-am să te iert. Nu, te rog nu te ridica, îți pun eu whisky dacă e nevoie, șezi și ascultă-mă. Mama ta a murit acum opt, zece ani. Cu toate acestea, te duci mereu s-o vezi, ba

vorbești cu ea, o încurajezi, ești îndurerat și mâine-poi-mâine o s-o îngropi a doua oară! Nu ți se pare stranie această realitate?!

Tedy goli paharul nervos, indignat. Era convins că Eva aflate ceva, aflate c-o mințise, dar nu știa cât, ce anume aflate, de unde. Preferă să tacă. Femeia îi turnă whisky, apoi își reluu plimbarea.

— Altceva? întrebă Tedy.

— Să facem un raționament: acum câteva zile, mi-ai spus că lanțisorul de aur, medalionul acela, un trifoil cu patru foi, mă rog, toată garnitura, l-ai dus mamei tale. A vrut să o mai vadă înainte de a ... muri. A fost darul ei de nuntă. Și darul meu de nuntă! Frumoase minciuni! Superbe! Ai mințit ca un maestru. Ce zici, Tedy?

El aștepta nemișcat, absent. Parcă nu auzise nimic. Privirea lui, grea, rămase pironită în paharul cu whisky. Știa că trebuie să se apere. Dar cum? Căuta o ieșire, căuta niște argumente. Voia să fie abil, sigur, convingător. Căuta o idee și o clipă prielnică pentru a para atacul vehement al femeii.

— Ți-e rușine, te simți mic în fața minciunilor proprii, a escrocheriilor tale?

— Draga mea, e vorba de o regretabilă neînțelegere. Am trecut prin foarte multe în viață, am avut momente de grea cumpănă și mă amuz, pur și simplu mă amuz, când văd un copil bun și prostuț ca tine, pornit să taie și să spînzure, numai și numai pentru că a dat crezare unor zvonuri, unor bîrfe de nimic. Nu știu cine și ce ți-a spus. Nici nu mă interesează. La mijloc este însă o gravă și o regretabilă greșală. Mama mea, deci aceea care m-a născut, a murit acum zece ani. E adevărat și nu contest acest lucru. Dar nu ea m-a crescut, nu ea m-a îngrijit, nu ea mi-a fost mamă! E un capitol trist și amar al vieții mele, despre care îmi vine greu să vor-

besc. Femeia care m-a născut, a fugit cu un amant și m-a lăsat plocon tatii. Mai târziu, tata s-a recăsătorit cu femeia asta, care acum se luptă cu moartea. Ea e mama mea adevărată, mama mea bună, pe ea am iubit-o mai mult decît pe tata. Ea a fost un om inegalabil. Acea care m-a părăsit și pe care am înmormîntat-o tot eu, de milă, acum zece ani, a fost o biată tîrfă.

Eva se opri derutată lîngă pian. Îl privi lung pe Tedy. Pentru prima oară i se păru îmbătrînit și slab. O surprinse faptul că vorbea atît de liniștit, de firesc, de exact, ca un om care n-are nimic de ascuns. Ba chiar observă o oarecare emoție pe chipul lui, o anume căldură sau durere în glas. Se plimbă căci se simțea mai tare, mai stăpîină pe situație. Îl privi din nou, bănuitoare. Fața plină de cute, părul bine rărit în creștet, mîinile osoase, obosite, trădau un om măcinat de neliniști și de vîrstă. În clipele acelea, Eva se îndoia de ceea ce-i spusese Iulia. Își aduse deodată aminte că îl văzuse pe Tedy cu amanta, că ea purta medalionul la gît. Fără voie zîmbi!

— Găsești că e atît de amuzant? întrebă Tedy, îndurerat.

— Poate există și ceva amuzant. De pildă, trifoiiu acela din aur l-a văzut cineva pe pieptul unei femei, pe care o însoțeau într-un local, la Oradea!?

— Da, dragă, așa e. Ai dreptate. Am fost, aseară, la restaurant la Continental dacă dorești să știi, cu cumnată-mea. Soția fratelui meu vitreg. A venit și el ceva mai târziu, am cinat împreună. Trifoiiu?! Sper că nu ești atît de naivă să crezi că a fost un unicat, că bijutierii au lucrat doar unul singur. Ce mai vrei să afli, draga mea?

Tedy era mult mai abil, mai greu de învins, decît își închipuise. „Nu e bine să mă arunc asupra lui. Trebuie să-l încolțesc ușor, dibaci, cu tact și siguranță.

E viclean și deștept. Se apără formidabil. Poate că are și dreptate . . .“

— De ce nu mi-ai vorbit de fratele tău vitreg pînă acum?

— De ce! Tedy ridică din umeri. Fiindcă nu m-ai întrebat.

„Dacă, totuși, femeia aceea e cumnată-sa? Lumea zice că se căsătoresc, dar, dacă lumea nu e bine informată?!“ Eva își simțea capul greu; începu s-o doară.

— M-ai dezamăgit, Eva. Nu mi-am închipuit că ești atît de bănuitoare, de temătoare . . . Într-un fel, încerc să te înțeleg. Ești prea obosită, surmenată. Poate ai nevoie de cîteva zile de odihnă, la munte.

— Nu-i nimic, mergem la Erevan! Va fi frumos și mă voi odihni.

— Excursiile sînt întotdeauna extrem de obositoare, draga mea.

— De ce-mi vorbești atît de afectuos?

— Te compătimesc. Ești un copil prost și naiv.

— Atît de naiv, încît știu bunăoară și faptul că tu îți vei petrece revelionul la Viena! Eu urmînd, astfel, să iau o mare plasă. Vezi, ce naivă sînt? Și ce proastă sînt?! Nu știu nimic. Absolut nimic.

— Ce-ai spus? Tedy tresări. Își desfăcu cravata și-și deschise nasturele cămășii. Apoi, se lăsă moale în fotoliu.

— Ai auzit foarte bine!

— Perfect! Ce mai dorești?

— Să-mi spui de ce pleci la Viena? De ce m-ai mințit cu Erevanul? Unde ai vrut să ajungi?

Tedy lovi ușor cu mîna marginea masivă a fotoliului. Răspunse neașteptat de sigur:

— Pentru Viena e înscris Teofil, fratele meu vitreg. Eu mă numesc Teodor. Teodor Macarov. Gîscă! se răsti

Tedy, socotind că e bine să pună piciorul în prag, bărbătește și definitiv. Își sterse fața de sudoare cu batista. Trecuse prin mari emoții. Se autofelicita pentru inspirația și măiestria cu care ieșise din încurcătură. Ești o gîscă, draga mea. Mă doare cumplit că n-am înțeles asta mai demult. Repet, nu știu și nu mă interesează cine e persoana care ți-a vîrît în cap prostiile astea. Mă supără foarte mult faptul că tu ai crezut-o. Și mai mult, că ai venit la mine în casă, să-mi faci morală, să mă pui la zid, să mă jignești. Mă iei drept un ticălos de rînd, mă faci cu ou și cu oțet, acuzîndu-mă și condamnîndu-mă pe nedrept. Și toate astea cînd eu vin acasă sfîrșit, de lîngă patul de suferință al mamei mele. Făcu o mică pauză. Se credea ferit de orice primejdie. Stăpîn pe situație, hotărî să-i ofere Evei, în continuare, și o mică lecție de morală. — Ai procedat ca ultima tîrfă! Și asta mă înfurie la culme. Toată ziua am stat lîngă biata mamă, abia m-am despărțit de ea, vin acasă zdrobit și uite, dumneai îmi ia un adevărat interogatoriu.

Eva se însenină deodată, se liniști și-i întoarse spatele mulțumită, stăpîna pe sine și pe situație. Întrebă ușor umilită:

— Azi ai vorbit cu mama?

— Da azi. Toată dimineata am stat lîngă ea. În sfîrșit, nu merită să mai discutăm.

— Escrocule!

Bărbatul sări din fotoliu și din doi pași fu lîngă Eva. Ea îl domină cu privirea, repetînd cu patimă:

— Escroc ordinar!

Tedy o prinse de bărbie, vru s-o lovească, apoi se retrase scîrbit, amenințînd-o doar:

— Dacă mai spui asemenea cuvinte, mătur odaia asta cu tine! Te calc în picioare!

— Prostuțule, îl dojeni cu ironie. Prost mic și naiv! Nu poți face una ca asta. Doar știu prea multe despre tine!

— Ce știi? urlă Tedy, ca scos din minți și se opri revoltat și speriat în fața ferestrei, cu spatele spre femeie.

— Știu că azi-dimineață ai fost la băi, la Felix, cu soția fratelui tău. Așa se obișnuiește, probabil, la voi în familie.

— E o confuzie, negă Tedy. O fi fost fratele meu. Semănăm.

— Te-am văzut, v-am văzut cu ochii mei, Tedy!

— Aiurezi!

— Am văzut totul. Am și martori. Ați intrat în apă chiar pe lângă mine. Erai atât de absorbit de „cumnată-ta”, adică de amanta ta, încât nici nu m-ai văzut.

— E cumnata mea, zbieră bărbatul și aruncă paharul gol în perete.

— Nimic de zis, e femeie bine Laura Atanasiu. De ce n-o cheamă Laura Macarov?

— E soția fratelui meu vitreg. Pe el în cheamă Atanasiu!

— Mincinosule. Minți așa fără umbră de rușine. Mă rog, să zicem că te și cred. De ce te duci cu ea la Viena?

— Nu eu, soțul ei merge. Clar?

— M-ai mințit în mod ordinar, Tedy. Noroc că am descoperit la timp cursa pe care mi-ai întins-o.

— Ce cursă? Care cursă?

— Cîteodată, continuă calmă Eva, am și eu noroc în viață. Laura. Laura Atanasiu! Frumos nume. Frumoasă femeie. Oare și pe ea ai mințit-o sau o vei minți ca și pe mine?!

Bărbatul o prinse de păr. Ochii lui mari și răi, de fiară rănită, o fixau brutal. Îi șuieră la ureche:

— Ar trebui să-ți succesc gîtul. Acum. Pe loc!

— Nu poți! Imposibil, iubitule. Ai rămîne cu un cadavru care te-ar da apoi de gol! De asta nu mi-a fost frică să vin aici! Numai aici mă aflu în deplină siguranță. Pricepi? În sfîrșit, iată-ne, așadar, spălîndu-ne rufeze murdare. În familie, cum se zice. Le spălăm și pe urmă plătim. Fiecare după cît merită.

Tedy își turnă whisky și-l bău lacom, disperat. Se afla în primejdie. Avusese impresia că o are în mîină pe Eva. Și dintr-o dată, se afla el în mîina ei. Se cutremură amintindu-și în fugă cîte lucruri știa femeia despre el. Căuta o soluție, o idee, o minciună, să evite drama. Zădarnic. Nu găsea nimic. Nu vedea nici o ieșire, nici o șansă. Își aminti că a trecut, și nu o dată, prin clipe mult mai dificile și totuși răzbise. „Cedez acum în fața unei fufe? Nu! Nu cedez. Dar ce fac?” Agita paharul gol și se plimba prin odaie cu pași mari, egali. Spuse, arborînd o mutră de om sătul și plictisit:

— Să terminăm bîlciul. Sînt obosit. Am nevoie de odihnă.

— Așa e, replică Eva, sigură pe ea, șezînd pe brațul masiv al unui fotoliu. Am început, trebuie să și sfîrșim!

— Și ce propui?

— Nu propun nimic.

— Atunci?

— Îți dau o singură șansă! N-ai de ales...

— Afară! Afară! țipă isteric Tedy, deschizînd larg ușa.

— E bine să te liniștești...

— Afară! Tîrfă ordinară! Ieși imediat afară! Ieși din casa mea.

— Bine! Plec! Se ridică, își luă blana de jder sub braț și se apropie de ușă. Te previn, Tedy, asupra unui singur lucru: pot să plec chiar acum! Dar...

— Te rog foarte mult, încercă bărbatul să fie politicos, de formă.

— ...dar dacă plec, mă duc direct la miliție! E bine, deci, să te gîndești la ceea ce faci. Să plec?!

Bărbatul trînti ușa și-i smulse blana, pe care o aruncă pe masă. Trase un scaun și i-l arătă cu palma întinsă.

— Să discutăm, atunci, de la egal la egal!

— Nu înțeleg! Cum vine asta?! Eva ocupă locul arătat.

— Ca escrocii! E limpede?

— Bine, Tedy. Uite ce am de spus. Acum șase luni, cînd mi-ai vorbit despre căsătorie, cînd ne-am și logodit, dacă ceea ce a fost atunci poate fi numită o logodnă, eu aveam 25.000 lei la CEC. Mi-ai cerut să scot banii, să-i aduc aici, să-ți cumperi Renault-ul ăsta alb. Erau, în fond, banii noștri. Am acceptat, am adus banii...

— Eva, nu mai lungi povestea! Am înțeles. În cîteva zile, vei avea banii. Mai e vorba și despre altceva?

— Bineînțeles! Ți-ai bătut joc de mine, m-ai mințit, mi-ai luat banii, m-ai umilit...

— Nu exagera, Eva! De ce exagerezi? Să fim rezonabili. Cum te-am umilit? Cum mi-am bătut joc de tine?

— Te-am spălat, ți-am gătit, te-am îngrijit ca pe un soț. Nu odată mi-ai spus că trebuie să fac și eu ceva în casa asta, că ai doar o pensie și din ea trăim amîndoi.

— Și n-am avut dreptate?

— Nu. Pentru că tu trăiai cu mine ca și cu o servitoare. O iubeai pe Laura, erai mereu la ea, la Oradea, iar eu îți spălam lenjeria, îți curățam casa, te așteptam cu mîncare bună, proaspătă, caldă. Tu veneai mereu obosit, suferind, de la ... amantă! Pozai. M-ai umilit, Tedy și m-ai amăgit cu căsătoria. Mi-am făcut, ca o proastă, vise, iluzii...

— Dramatizezi, Eva. Voi, femeile, întotdeauna dramatizați. Tedy încerca să fie blînd, mai înțelegător.

— Am vrut să-mi găsesc o slujbă. Mi-am și găsit-o. Puteam fi bibliotecară. Tu n-ai vrut. Ai zis că e mai bine să stau lîngă tine. Am stat. De ce? Să te spăl, să-ți fac menajul, să ai servitoare în casă. Asta ai vrut și asta ai făcut din mine, accentuă femeia, izbucnind în lacrimi.

— Bine, bine, bine. Toate sînt adevărate. Ce mai vrei?

— Să suferi și tu puțin. Cum zice Shakespeare, măsură pentru măsură.

— O fac, draga mea. Sînt gata să sufăr.

— Foarte bine, foarte bine, eu am să-ți explic ce anume trebuie să faci. Te duci frumușel la O.J.T., renunți la excursie, din motive de sănătate, nimeni n-o să se supere și o lași pe Laura să plece singură. Nici eu nu mă duc la Erevan. Vom suferi, deci, împreună. Toți trei. Poate Laura mai puțin...

— Ești meschină! O să te bucuri dacă nu merg? Dacă rămîn acasă? Ce ai de cîștigat, ce...

— Nu mai discutăm. Renunți la excursie. E o pedeapsă ușoară, n-are nici un rost să te plîngi.

— Ești absurdă, ești tembelă, dacă îți imaginezi că o să mă convingi. Orice efort al tău e de prisos.

— N-ai de ales, Tedy, bagă de seamă!

— Cum n-am? Ce vrei să spui?

— Dacă nu faci ceea ce-ți cer, te denunț.

— Ai curajul ăsta?

— Imediat! Chiar azi o fac.

— Cum o să mă denunți? Ce anume o să spui?

— Tot. Eva se ridică mîndră, neînduplecată și decisă. Adăugă: despre afaceri, despre aur, despre Viena. Tot.

— Ești nebună. Ai curajul s-o faci?

— Nu e curaj, e o plăcere! Singura care mi-a mai rămas.

— Preferi să facem amîndoi pușcărie?

— Te înșeli, Tedy. De obicei, ce-l ce denunță scapă! Oricum, scapă mult mai ușor.

Tedy își scoase vesta și-o aruncă pe o canapea. Încolțit, turbînd de mînie, alerga aproape de la un capăt la celălalt al sufrageriei. Chipul îi era vînat, livid, buzele-i tremurau. Aruncă o privire bolnavă, disprețuitoare, spre femeia care-l șantaja.

— Ce obositoare discuție, observă Eva, aranjîndu-și părul în oglinda mare, de deasupra comodei. Mîine seară, la ora șase, te aștept pe strada Cîmpeni, colț cu Rahovei, în fața bufetului Tic-Tac. Aduci cei 25.000 într-o sacoșă. O să ne plimbăm pe străzi. Cînd am să-ți cer, vei arunca sacoșă peste gard, într-o grădină. Vom merge apoi mai departe, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Asta a făcut-o odată un antrenor de fotbal, observă Tedy.

— N-are importanță. Acum, o fac eu! De ce așa? Refuz să iau ceva și, mai ales bani, din mîna ta. După doi pași, ai fi în stare să-mi dai în cap și să fugi cu banii. Mîine seară!

— Te rog să mai amîi o zi, două, Eva. Să zicem pînă după sărbători... Ți-i aduc acasă, o imploră Tedy. Te rog, Eva scumpă, hai să fim oameni!

— Am spus: mîine, la șase, ești prezent cu banii la întîlnire. Altfel, te denunț!

— Eva, cîteva zile doar, te rog! Trebuie să ai un sîmbure de omenie, ești și tu om, nu o fiară. Un dram de omenie îți cer...

— Tu ai avut?

— Eva! Am cheltuit banii pe blana ta, pe rochii...

— Nimic. Mîine, sîmbătă, vreau banii, iar luni chitanța de la O.J.T. că ai renunțat la excursie, la Viena.

Banii sînt, în fond, ai mei. Pedeapsa e mică, totuși, în raport cu toate păcatele tale. Femeia bău alcoolul, îmbracă haina din blană de jder și ieși în hol. Tedy o urmă disperat, umil.

— Eva...

— Fără cuvinte. Nu pot conta pe ele, Tedy. Minți.

— Doamne Dumnezeule, e nebună!

— Faci ceea ce îți cere o nebună. Iată, se întîmplă în viață, ca un om normal să facă tot ceea ce-i cere o nebună.

— Eva, îți ofer mai mulți bani, dar nu-mi cere să renunț la excursie!

În papuci de casă, Tedy părea mic și neputincios. Eva îl privi de sus, mîndră și necruțătoare. Deschise ușa și în loc să-l salute, spuse cu silă:

— Nu vreau să te distrug. Te-aș fi denunțat demult. Doresc să rămîi aici. Nu-ți fie teamă, nu mă mai întorc la tine, niciodată. Și-ți promit că nici nu ne vom saluta pe stradă. Știu că vrei să rămîi la Viena. De ce îți trebuia oare, urgent, patru sau cinci kilograme din marfa aceea?! Nu sînt atît de proastă, cum ai crezut. Te aștept, mîine, la ora șase! Dacă nu vii ești un om pierdut! Reține: strada Cîmpeni, colț cu Rahovei. Eu nu mai pot fi decît rea, necruțătoare cu tine. Dacă refuzi să faci ceea ce îți cer, voi face totul să te distrug. Noapte bună.

XVII

Laura locuia într-o vilă veche, cu parter și etaj. Era tîrziu după miezul nopții și în apartamentul de la etaj, lumina nu se stinsese. O lampă de masă răspîndea

o lumină săracă, puțină. Laura și Tedy, îngândurați și pustii, ca două semne de întrebare, trăiau una din acele nopți albe, lungi și sfîșietoare, în care cugetul se trădează pe sine. Se priveau disperați, cu ochi tulburi, neîncrezători și triști.

— Dacă mîța aia se răzgîndește, totuși? întrebă Laura, nemaiputînd suporta tăcerea. Ședea ghemuită în pat, purta un capot flaușat peste cămașa de noapte verde, cu dantelă, și-și legase părul cu o cordeluță albă. Nefardată, trezită din somn, chinuită de gînduri, arăta ușor îmbătrînită.

— Nu se răzgîndește, e în stare de orice, gemu Tedy, frămîntîndu-și iritat degetele. E un tip de om periculos, egoist, răzbunător... Cu buna nu faci nimic, numai cu răul.

— Să mai aștepți!?

— La ce bun? Așteptînd, risc. Risc enorm. Acum, avem amîndoi pașapoartele în mînă. Țasta e un chilipir nemai-pomenit, un noroc cu care noi nu ne întîlnim decît o dată în viață!

— Ted, iubitule, eu plec. Nici nu mă gîndesc să renunț. Ar fi o soluție ca tu să vii peste cîteva luni, peste un an, deși n-aș vrea să ne despărțim! Singură îmi va fi greu, foarte greu. Femeia suspină, apoi adăugă sfîrșită: totul a fost prea frumos ca să dureze.

Tedy își aprinse o țigară, se duse la bar și se întoarse cu o sticlă cu coniac. Își turnă în pahar. Se simțea umilit și condamnat. Bău și-și umplu paharul la loc. Rămase cu el în mînă, în picioare, în fața ferestrei. Părea că se roagă.

— Ești cu mașina! Și pe urmă, trebuie să iei o hotărîre, îl muștră cu tact și blîndețe, femeia.

— Știu, Laura. Știu!

Laura coborî, luă sticla de coniac și-o duse pe masă. Se întoarse, iar cînd se așeză în pat, Tedy îi văzu coapsa încă bronzată, catifelată, plină și sînii tremurînd sub cămașa de noapte. Un vâl negru îi întunecă mintea și ochii. O furie fără margini creștea în el. La gîndul că se va despărți de Laura, îi venea să urle ca un animal înjunghiat. Cutremurat, revăzu iar, în minte, noaptea aceea de demult cînd atacase un birjar, care se ducea spre casă, cu sania. Disperat, rosti cuvintele ca pe o sentință:

— E fără ieșire situația asta, e îngrozitoare, Laura! Dacă fac ce-mi cere Eva, sînt un om pierdut! Rămîn în țară, rămîn fără bani și, mai presus de toate, rămîn și fără tine. Înseamnă că-mi semnez singur sentința. Dacă nu-i dau banii, boarfa mă denunță. În acest caz, mă aleg tot cu o sentință, pe care însă o vor semna alții.

— Și totuși o soluție există, trebuie să existe, zise Laura indignată. Ești bărbat, Ted, n-o să te lege de mîini și de picioare o femeiușcă. Nu vreau să fiu rea cu tine, dar tu ți-ai făcut-o singur-singurel. Cu mîna ta!

— De ce?! Ce vină am?

— Dacă erai bărbat deștept, nu te încurcai cu o depravată, cu o vagaboandă ordinară, cu o escroacă. Nu e nici măcar o tîrfă. Tîrfele au un anumit respect și o anumită înțelegere. Îți cere așa din senin 25.000 lei. De ce? Pentru ce, mă rog? De ce nu vrea o sută de mii?

— Mă șantajează, Laura, tu nu înțelegi?! Se răzbună. Spera să mă însor cu ea, să-i rămîină ei casa, grădina, mașina, totul... Gîsca dracului și-a făcut vise.

Răzbătea în noapte sunetul slab al unei locomotive. Tedy se plimba prin odaia mică agitat. Avea cearcăne mari, era bărbos, iar ochii mici, pierduți în orbite, exprimau ceva nedeslușit între spaimă și ură, între neputință și durere.

— Ted, iubitule, tu știi foarte bine, eu am rude acolo, am prieteni, sînt medic, o să mă descurc. Nu vreau să ratez o asemenea șansă din pricina unei neisprăvite. Totul e pe multe de cuțit și totul e în mîinile tale. Un bărbat adevărat, deștept și curajos, trebuie să se descurce.

— Știu, Laura. Știu... Tedy nu era sigur cît de departe mergea cu gîndul femeia. Înțelegea însă că și ea suferea, că n-ar fi plecat fără el și asta îl îmbărbăta, îl făcea s-o prețuiască și s-o dorească și mai mult. Socoti că e momentul prielnic să sugereze o idee, să vadă cum va reacționa femeia. Și zise într-un prefăcut acces de furie, ridicînd ochii spre cer:

— Ar merita s-o strîng de gît, s-oucid... mama ei de tîrfă!

Rafinată, Laura răspunse după o pauză și oarecum ocolit:

— Dacă ea n-ar exista cinci zile, am pleca liniștiți, fără teamă, fără probleme. Am fi oameni fericiți, Ted!

Tăcură. Se auzi un cocoș cîntînd în apropiere.

— Cum să fac să dispară? zise cu ură în glas Tedy și se prăbuși îmbrăcat în pat. Închise ochii. N-avea curaj să-și mărturisească gîndurile pînă la capăt. Laura i le intuia perfect și el căuta discret s-o facă părtașă planului său! Tăcerea femeii însemna o aprobare, așa că reluă sigur și calm:

— Ca în romanele polițiste: martorul dispăre! În fond, în viață, fiecare are ceea ce-și dorește. Am să încercă să fiu om cu ea. Îi voi oferi bani mai mulți, să tacă. Dacă nu acceptă... o suprim!

— E groaznic ceea ce spui, se prefăcu șocată Laura. E cumplit! Apoi, adăugă perfidă: la urma urmei, ar merita-o din plin, dacă se poartă ca o bestie! Cu bestiile nu poți să te porți omeneste, n-are sens.

— E unica soluție, Laura. În felul ăsta, nu va mai vorbi nimeni, iar noi vom pleca ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Da, Ted, îl aprobă ea și își vîrî mîna în părul lui aspru și-l mîngîie îndurerată. O să faci una ca asta?

— Poate plătesc pe cineva. Cunosc niște lichele în stare de orice. Te temi, Laura?

— Nu știu, n-aș zice nu... Mă tem pentru tine. Îți trebuie un alibi perfect, Ted. E mai bine să găsești, totuși, pe cineva.

— Așa am să fac, gemu bărbatul, oarecum satisfăcut de ideea găsită.

Laura își trase plapuma pînă sub bărbie, o cuprinsese frigul.

XVIII

Trecea încet și liniștit, pe sub castanii goi și pustii, satisfăcut că întîlnirea cu Eva fusese mai simplă și mai sigură decît se așteptase. Aruncase sacoșa cu bani peste un gard, ceea ce i se păruse și nostim și bizar. Respira lacom aerul rece, umed, care-l înviora și-l întărea. Privea străzile, casele, magazinele, cu o curiozitate anume, necunoscută lui, asemenea celui ce știe că le vede pentru ultima oară. Găsea, totuși, că orașul lui natal are un farmec al vîrstei, o nostalgie. Apoi, o revedea în gînd pe Laura, înaltă, suplă, distinsă, aducînd a vedetă de cinema, gen Papas, și atunci inima lui se întuneca, se învrăjbea și totul îi părea șters, ostil. Visa ca un adolescent o Vienă cu calești poleite în aur, arhaică și cuceritoare, căzută pradă valsurilor nemuri-toare. Își îndrepta ținuta, surîdea mîndru și tainic,

continuându-și plimbarea solitară. Avea invitație pentru balul anual al vânătorilor și pescarilor sportivi, la restaurantul Melody. Nu lipsise niciodată, iar acum dacă vrea lumea bal... bal să fie... Nu alesese drumul cel mai scurt, ci unul ocolit, să-i treacă timpul mai ușor. Stăpînit de sentimente nelămurite, contradictorii, ajunsese la Melody cu ceva după ora fixată. Salută ceremonios în stînga și dreapta, închinîndu-se și zîmbind binevoitor. Își lăsă paltonul și pălăria la garderobă și se opri lîngă maiorul Dumitru Tache, vînat pasionat și el în timpul liber.

— Să trăiți, tovarășe maior. Dați-mi voie să vă doresc în astă-seară un vînat ales!

— Merți, da' nu știu ce-am să mă fac, că mi-am lăsat arma acasă, glumi maiorul. În ce mă privește, eu mi-am făcut planul...

— Pentru mine a fost un sezon slab, replică Macarov. Nici un țap, nici un urs. M-am răzbunat, în schimb, pe niște iepuri.

— Nu rîdeți, îl opri maiorul, așa se întîmplă și în viața noastră obișnuită: ne răzbunăm pe iepuri. Obiceiul acesta o să intre în tradiție.

La masă, Tedy se așează lîngă maior, într-un capăt de masă, să poată ieși ușor la nevoie. Se ridică mereu și trecea pe la alte mese, discuta, spunea un banc, adresa un compliment unei cucoane, ciocnea cu un amic, ura sănătate și fericire unor simpli cunoscuți. Închina, dar nu bea, iar cînd golea cîte un păhărel, însemna că în el fusese apă, apă minerală și nu vodcă. La un moment dat, maiorul îl apostrofă:

— Mai stai și tu, Macarov dragă, ca oamenii, la masă. Alergi de parcă ai fi în terenul de vînatoare, cu grupa!

— N-am răbdare să stau locului, ripostă Tedy. Deformație profesională. Eu sînt vînător, nu pescar, să dorm lîngă undiță.

Adevărul era că avea și mulți prieteni, cunoscuți și se simțea dator să ciocnească, să schimbe o vorbă cu ei. Rătăcea prin sală cu paharul în mîină, ca un june prim. Orchestra deschise dansul cu un vals de concert. El văzu înaintea ochilor Viena și oftă încetișor. Curtenitor și atent, o invită la dans pe soția președintelui filialei județene a vînătorilor și pescarilor sportivi. Era o femeie subțire, cu un aer de indiferență, cochetă și atrăgătoare. Tedy iubea valsul, îl învățase cu profesor. Partenera lui, ușoară și grațioasă, dansa cu pasiune. Celelalte perechi se opriră una cîte una pe ring și cîteva minute Macarov și soția președintelui oferiră un mic recital.

— Ce vînat preferați, stimată doamnă?

— Fazanii, veni brusc răspunsul.

— Unu la zero pentru dumneavoastră — se apără Tedy încurcat. Nu se așteptase la o asemenea replică.

Sărută mîina parfumată a femeii aceleia mîndre și indiferente, o conduse la soțul ei, apoi se pierdu în mulțime. În sala brăzdată de hîrtie creponată, colorată, de panglici și confetti, apărură măștile. În locul platourilor pe care fusese păstrăv prăjit, chelnerii puneau pe mese tăvi cu friptură de căprioară în sos picant, vînătoresc. Deși se hotărîse să nu mănînce prea mult, Macarov se așeză și înfulecă rapid friptura de căprioară. Își îngădui și un pahar de vin de Pietroasele, adus special pentru balul lor. Îl găsi însă obișnuit, fără buchet și tărie. Luă un păhărel mic cu apă și porni prin sală, mai mult pe latura unde se aflau ferestrele imense, ce dădeau spre Detunata, o străduță laterală, îngustă și puțin circulată. Se uita din ce în ce mai nerăbdător

la ceas. Muzicanții erau în pauză, măști diverse, lipsite de gust și fantezie, se încrucișau printre mese. Un grup rîdea în hohote, într-o cascadă ce semăna mai degrabă cu un schelălăit. Se îndepărtă indispus. Îl deranja gălăgia prea mare.

— N-ai astîmpăr, amice? îl mustră o voce.

— N-am. Macarov întoarse capul. Maiorul Tache vorbea delicat și afectuos, cel puțin așa i se părea, cu o blondă platinată, cam plinuță, fără verighetă și cu un imens decolteu la spate. „A început vînătoarea“, gîndi Tedy răutăcios.

— Domnișoara Mirela Petrescu, cel mai bun vînător din grupa noastră, o prezentă maiorul.

— Macarov! Bărbatul se înclină și-i sărută mîna. Apoi adăugă: mă dau bătut!

— De ce? întrebă cu o voce subțire Mirela.

— Mă tem de femeile care vînează! Afară se auzi un claxon abia atins.

Mai tîrziu, Teodor Macarov o invită la dans pe soția maiorului, o femeie cam plinuță și cam posacă. Vorbiră banalități. Că e cam cald, dar e plăcut, că nu strică și cîte un bal, că e multă lume... Fleacuri. Băieții din orchestră treceau de la o melodie la alta și Tedy privea iritat ceasul de pe mîna durdulie a femeii. Îl salvă ea: „Aș vrea să stăm oleacă, dragă tovarășe. Aștia sînt în stare să scoată sufletul din om“. Bărbatul o conduse la masă, politicos. Se strecură apoi printre mese pînă în biroul responsabilului, care-l primi cu o supunere dubioasă; parcă i-ar fi fost șef. Ba îl lăsa și singur să dea un telefon. Tedy formă de nenumărate ori, nerăbdător, nervos, numărul lui de telefon. Suna tot ocupat. Ieși pînă la toaletă și se întoarse. Formă iar numărul și iar sună ocupat. Timpul trecea. Își făcuse un calcul și trebuia să-l respecte. Era nouă

și douăzeci cînd, în sfîrșit, Laura îi răspunse sec: „A mers perfect. Du-te!”

În hol, ezită în fața unei oglinzi mari. Zîmbetul lui era crispat. Închină un pahar cu maiorul, îl goli și îl umplu la loc, se duse la președintele filialei, care era curtat de vînători și pescari. Închină și cu el și cu toți ceilalți, apoi, prinzînd un moment de tăcere spuse:

— Un banc pentru vînători. Învățătoarea, la școală, explică elevilor ce este critica. Vrea să-i facă pe elevi, să priceapă că e o armă cu ajutorul căreia, mă rog, cunoașteți poezia... La sfîrșit, verifică ce-au înțeles copiii și întreabă, ce este critica? Bulă se ridică și spune: — „E o armă cu care tata își împușcă prima!” Mă scuzați, vă rog, dar vreau să dansez.

Într-o vervă uimitoare, Teodor Macarov era prezent pretutindeni, făcea un compliment, spunea un banc, o vorbă de duh, închina în sănătatea unor prieteni sau cunoscuți, galant și ineputabil. Nimeni nu-l văzuse, în ultima vreme, atît de vesel, de curtenitor, de nepotolit. Ar fi putut să se retragă la o masă, să se odihnească, dar socoti că e mai prudent, mai înțelept să-și joace rolul pînă la capăt. Soția maiorului îl invită la dans.

— Iertați-mă, tovarășe dar e damen-tango. Permiteți?

— Vai de mine, se poate?! Cu plăcere, cu cea mai mare plăcere. Tedy dansa absent și respira ușurat. Totul i se păru straniu. „În urmă cu zece minute tremuram, acum dansez“! gîndi el.

— Sînteți ud pe haină, domnule Macarov, constată femeia. Avea două bărbii de grăsime care-i tremurau mereu.

— Am ieșit să iau puțin aer, se bîlbîi Tedy, luat prin surprindere.

— Plouă?

— Ca vara.

Tangoul lung și plictisitor se sfârși. Tedy o conduse pe soția maiorului la masă și-i spuse acestuia:

— Vă mulțumesc mult. Doamna dansează splendid!

— Ia mai du-te încolo, tovarășule, chicoti femeia. Merți de așa compliment.

— La vârsta asta, numai cu dansul ne mai putem lăuda, glumi maiorul.

— Tati, tati, vreau să joc la tombolă. Poate câștig purcelul, rîse soția maiorului.

— N-avem noroc, dragă, se împotrivi soțul.

— Și eu am să cumpăr niște numere, găsi Tedy amuzantă ideea.

Se îndreptară în grup spre masa unde se vindeau bilete. Tedy trase ușor colțul perdelei de pluș albastru și privi discret pe strada Detunata. Dacia 1300, vișinie, nu mai era acolo. „Laura a plecat spre Oradea“ își zise el și se repezi fericit la tombolă. Cumpără vreo zece numere, nici nu se uită la ele și bău o vodcă. Orchestra începu o periniță. Se prinse vesel în horă. Dansa cu o molipsitoare tinerețe sau era doar o isterie ce nu putea fi mascată?! Avea trecere. Mereu înge-nunchea în mijlocul ringului, pe o batistă și săruta după plac și după caz, cînd de formă, cînd cu o ușoară nerușinare. Soția președintelui filialei îi puse batista după gît, îl duse în mijlocul ringului și-l sărută în ciudă, școlărește, pe obraz. Tedy reveni în horă, lîngă ea. O strîngea tare de mînă. Femeia îl întrebă încet:

— Duminica viitoare veți fi invitat la o vînătoare de gală. Vă bucurați?

— Mult de tot, doamnă. Știu! minți el. Apoi își spuse în gînd, strîngîndu-i iar mîna: „Sufletul! De azi într-o săptămînă, voi fi la Viena!“

XIX

Un fluierat strident și parcă din ce în ce mai enervant îi suna în urechi. Dragomir deschise ochii speriat și privi buimac, în jur. Adormise urmărind programul la televizor. Era îmbrăcat în haine de oraș, iar lângă el și pe el se aflau niște ziare. Se ridică amețit de nesomn și închise aparatul. Adună ziarele și-și făcu patul. Și tot învîrtindu-se prin odaie, îi veni în minte Eva. În ziua aceea, colindase zadarnic braseriile și cafenelele pe care le frecventa femeia. N-o văzuseră nici prietenii lui, nici ospătarii. Să-și fi schimbat ea locurile sau obiceiul? Se afla în oraș și totuși, ca nicio dată, n-o vedea nimeni. „Ar putea fi și bolnavă... Ori poate tocmai acum, cînd eu stau liniștit, atît de liniștit încît adorm la televizor, ea pune la cale o afacere!? Sau chiar o face?” În adîncul lui, simțea un fel de nesiguranță, de îngrijorare. Prea dispăruse brusc femeia. Lăsa jaluzelele, hotărît să se culce. Sună telefonul. „O greșeală” se strîmbă bărbatul și ridică leneș receptorul. Recunoscuse îndată vocea șefului său, grăbită, mai aspră ca de obicei: „Dragomir, am o veste proastă: Eva a fost găsită fără viață, în garsoniera ei. Se pare că e vorba de o moarte violentă. Se pare numai. Nu știu nimic altceva. Te duci urgent la locul faptei. Va fi acolo și Voicu. Vezi despre ce e vorba. Ai înțeles?” Urmă o pauză. Dragomir rămase înțepenit, în hol, lângă telefon. Auzi din nou vocea șefului său întrebîndu-l energic dacă a înțeles și izbuti să răspundă încet, fără convingere: „Da, am înțeles”. Receptorul căzu apoi cu zgomot în furcă. Aștepta uluit ca telefonul să sune iar și aceeași voce să-i spună că e vorba de o glumă, de o glumă proastă, de o greșeală, de o confuzie... Nimic. Se auzea plîngînd undeva în

bloc un copil. Se îmbracă în grabă, cu ce găsi la îndemână: pantaloni de catifea maro, un pulovăr și o scurtă îmblănită.

La volanul mașinii, alerga cu o sută pe oră pe străzile pustii. „De ce să moară? Acum? Eva să fi fost martorul care trebuia suprimat? Ea era, în fond, moameala noastră...” Căpitanul constata alarmat că dacă pînă în clipa aceea, totul n-a fost decît un joc al aparențelor, o tatonare banală, de acum începea o anchetă ce se anunța nu numai pretențioasă și complicată, dar și periculoasă. Opri în fața blocului. Trecu pe lîngă mici grupuri de bărbați care discutau și gesticulau agitați. Evită intrarea principală, ocoli blocul și găsi la un capăt o scară de serviciu. În micul hol, se aflau lăzi cu gunoi, mirosea înțepător a mucegai și a mîncare alterată. Reveni la intrarea principală. Urcă în ascensor. Mai era un bărbat cărunt, speriat. „E o barbarie domnule, o barbarie să te omoare, ziua în amiaza mare, într-un bloc unde sîntem vreo sută de locatari”. „Poate a murit, poate n-a fost omorîță”, încercă Dragomir să-l calmeze. „Cum, la 24—26 de ani, mori așa în cinci minute?! Să fim serioși!” Bărbatul era indignat. La etaj, pe un coridor lung, femei, bărbați și copii comentau. Era un zumzet uniform, obositor. Ghici ușor care era apartamentul Evei. La ușa aceea, un subofițer rezemat de perete, privea posac lumea, care nu se apropia, dar rămînea acolo, curioasă și uimită. Subofițerul își corectă poziția cînd îl văzu pe Dragomir. Apoi se rezemă iar de perete. Căpitanul pătrunse șovăind. În camera victimei se aflau procurorul Vasile Banu, maiorul Mircea Stănciulescu, locotenent-colonelul Voicu, medicul legist Ion Oprescu și doi martori care priveau stînjiți. Printre ei, aplecîndu-se, cocoțîndu-se pe scaune, locotenentul Surducăan fotografia locul faptei, ca-

davru. Întinsă pe spate și puțin într-o dungă, Eva părea că se miră doar de ceva foarte scîrbos. Avea fața și mîinile ușor încordate, ca într-o spaimă, iar ochii mari rotunzi.

— Ce-i cu dumneata? întrebă locotenent-colonelul Voicu. Ar fi bine să ne lași, sîntem și așa cam mulți aici...

— Permiteți să vă raporteze, tovarășe colonel, o supravegheam de o săptămînă pe această femeie.

— De ce?

— Existau unele bănuieli. Era mereu văzută în compania unor turiști străini și suspectată de posibile afaceri cu aur și valută!

— Poftim. Privește-o!

— Moarte violentă?

— Așa se pare. Miroase cumplit a țuică de prune, a alcool...

Locotenent-colonelul se îndepărtă îmbufnat, rotind niște ochi indignați prin încăpere. Medicul vorbea ceva cu maiorul, iar procurorul, așezat la masă, scria cu pixul într-un caiet gros, cu scoarțe roșii. Dragomir îi făcu semn discret medicului legist și acesta ieși în hol.

— Era singură? întrebă Dragomir.

— Nu știu. Presupun că da!

— Otravă?!

— Probabil, zise mai mult în șoaptă medicul. Apoi îl rugă: nu mai comentăm acum faptele, amicii ăștia sînt invidioși în asemenea împrejurări; au impresia că ție îți spun mai multe lucruri decît lor!

— Urme de violență?

— Nici una.

— Vreun corp delict?

— Nimic.

— Care va să zică, s-a lucrat bine, cu grijă, cu pricepere . . .

— Cam așa, îl aprobă medicul și se întoarce în cameră.

Dragomir ieși în coridorul lung, unde vecinii, grupuri-grupuri, comentau cu lux de amănunte totul. Un miros greu, de mâncare arsă se simțea din ce în ce mai intens. „Hei, cucoanelor, arde ceva“, zise o voce bărbătească. O alta o completează: „Care v-ați uitat carnea pe foc“? Căpitanul se opri în fața primului grup și întreabă:

— Știți cumva dacă azi a fost văzută . . . Eva? A întâlnit-o cineva?

Grupul rămase mut și resemnat în fața întrebării. O femeie mărunțică și iute la vorbă, după un moment de ezitare explică:

— A văzut-o în seara asta madam Diaconu. Cel puțin așa povestea dumneaei, adineori . . .

— Mulțumesc, doamnă! Unde stă familia Diaconu?

— La 31, zise aceeași femeie. Făcu un pas înapoi, se uită și arată cu mâna: e chiar în ușă madam Diaconu.

Dragomir trecu pe coridor, urmărit acum de privirile locatarilor. Felul în care era îmbrăcat trezea o anume nedumerire în rîndul celor de pe coridor. În fața apartamentului 31, o femeie încărunțită, cam plină și cam trecută, croșeta. Lumina era puțină și ea se zgîia să ieie nodurile unul pe față altul pe dos. Se opri din croșetat, cînd îl văzu pe Dragomir apropiindu-se. Privea peste ochelarii ce păreau gata să alunece peste vârful nasului.

— Stimată tovarășe Diaconu, iertați-mă că vă deranjez la o asemenea oră . . .

— Lasă scuzili, tovarășelule. Moare omu' și mai ni șerem scuzi! Parcă altă treabă n-avem. Pofțiți!

— Mulțumesc. Nu intru la ora asta, e târziu ...
— Lasă matale scuzili și poștește. Eu stau singură aici. Sînt divorțată ... Ocupați loc. Cu ce vă pot fi di folos?

— Ați văzut-o, azi pe domnișoara Eva?

— Da, cum să nu! Pi dînsa o videm aproape zilnic. Noi ni împăcam bini. Era harnică, dezghețată și mie îmi plac fimeile harnice și gospodine.

— Cînd ați văzut-o?

— La șase, șase și șeva. Am ajuns în hol. Dînsa o intrat în ascensor și m-o așteptat. Am urcat împreună. Era năcăjită, fără chef. M-a întrebat ce mai fac așa, di formă. Am întrebat-o ci are și mi-a spus că niște neplășeri. Nu mi-a zis că de la cine. Văzînd asta, am tăcut, că nu-i bini să sîcîi omu' la năcaz.

— Cum era îmbrăcată?

— Cochetă, drăguț, că are dînsa gust. Purta haina așeea din piele maronie, bine strînsă pi corp. Are corp frumos domnișoara.

— Avea ceva în mîini?

— Avea. O poșatică neagră, rotundă, umflată cumva și o sacoșă din așelea cum au sportivii. Scria pe ea un nume îmi pare: didas!

— Adidas, poate!?

— Poati! Eu nu mă prișep.

— Ce culoare avea sacoșă?

— Verde. O sacoșă frumoasă, pi care era o emblemă cu ... didasul ăla.

— Ați mai văzut-o pe urmă?

— Di fel, pîna cînd am auzit că-i moartă. Atunci am dat fuga și m-am uitat din ușă. Săraca! Atît di tînără și di rapide să să ducă! Ce spui matale?

Dragomir clătină din cap. Se întoarse pe coridor. Se opri în fața subofițerului și-l întrebă:

— Cine a găsit-o?

— O prietenă a dînsei, care stă la etaj, tovarăşe căpitan, raportă subofiţerul, luînd poziţie de drepti.

— O ştii?

— O ştiu. Dacă nu e aici, printre oameni? Subofiţerul făcu doi paşi şi după ce privi în lungul coridorului o descoperi şi zise: — Uitaţi, acolo e cucoana, cea cu bluză galbenă, şi fustă scurtă, gri.

Dragomir se apropie de un grup de vreo şase femei, îşi ceru scuze şi-o rugă pe femeia cu bluză galbenă şi fustă gri să se retragă puţin. Femeia avea buze senzuale, era brunetă cu ochi negri, iar pe pulpele pline, frumos arcuite, se vedea mult păr negru. Speriată, cu mâinile tremurînde, femeia plîngea. Se recomandă printre lacrimi:

— Eugenia Drăgan.

— Dumneavoastră aţi văzut-o înainte de a muri?

— Da, tovarăşe şi izbucni într-un hohot de plîns.

— Liniştiţi-vă, doamnă...

— Nu pot, nu pot domnule, e ceva cumplit. La zece minute, să dispară aşa un om! Şi încă în floarea vîrstei. Nu-mi explic...

— O clipă, vă rog. Aţi fost la Eva în cameră?

— Da, domnule. Tatăl ei mi-a telefonat la ora nouă şi jumătate şi m-a rugat s-o anunţ că a murit mama ei.

— Aţi vorbit chiar cu tatăl ei?

— Da. Era îndurerat şi zăpăcit bietul bătrîn. Vorbea înecat de plîns.

— V-am mai spus ceva?

— Nu.

— Aţi coborît la ea?

— Da. N-am avut curajul să-i spun direct. Era serial, Kojac, şi ea privea la televizor. Întîi am minţit

că mama ei e în comă. Abia mai târziu, i-am precizat că a murit... Am consolat-o, i-am spus să fie tare, să aibă curaj... Nici nu știam ce să zic. Plîngeam și eu.

— Cum era îmbrăcată?

— În fustă bej și o bluză violetă. Așa venise din oraș.

— O clipă, vă rog. E important un lucru: cum a reacționat ea în momentul în care i-ați spus?

Femeia rămase cu ochii mari și muți. Respiră adînc, emoționată, încercînd să-și amintească. Apoi spuse:

— Întîi s-a lăsat moale pe pat, așa sfîrșită, fără putere. A țipat apoi și a izbucnit în plîns, a dat cu palma în masă, a trîntit ușile, și iar s-a potolit și s-a lăsat pe canapea. Mi-a cerut să-i aduc din bar un coniac.

— Sticla aceea care se află pe masă?

— Da, da, aceea. Și un pahar. I-am turnat coniac, l-a băut dintr-o înghițitură. Parcă i-a făcut bine coniacul. Cu o voce calmă, reținută, m-a rugat să urc la mine și să mă interesez telefonic la ce oră are primul tren spre Topoloveni. Ceea ce am și făcut.

— Cînd ați ieșit, ea ce făcea?

— Își căuta hainele în dulap...

— Deci, dumneavoastră ați pus mîna pe sticla de coniac, vreau să zic i-ați turnat în pahar?

— Bineînțeles, recunosc femeia, contrariată de insistența căpitanului.

— Ați urcat apoi, ați dat telefon și ați revenit jos, la Eva?

— Da.

— Ați observat ceva schimbat?

— Da. Ea își schimbase hainele, îmbrăcase pantalonii negri și un pulovăr din lînă neagră.

„Asta înseamnă că Eva n-avea de gând să se sinucidă. Dimpotrivă! Voia să se ducă acasă, în Topoloveni, la părinți” — observă Dragomir. Își aprinse o țigară.

— Nu pot să pricep ce s-a întâmplat în minutele în care am lipsit din cameră?! Își frământa mâinile emoționată femeia.

— Când ați plecat, Eva a încuiat ușa cu yala în urma dumneavoastră?

— Nu. N-am auzit s-o închidă.

— Lumina ardea în cameră?

— Nu, numai în bucătărie. În cameră, ardea un bec în spatele televizorului și televizorul.

— Când v-ați întors, ușa era deschisă?

— Închisă dar nu cu yala și nici cu cheia.

— Prima dată când ați coborât era deschisă?

— Nu. Am sunat. Mi-a deschis Eva. Ușa era închisă cu yala, atunci.

Dragomir trase un fum lung, adânc, își frecă fruntea ca un om aflat în încurcătură, și întreabă cu totul altceva:

— Telefonul a fost interurban, vreau să zic a sunat centrala și v-a făcut legătura?

— Da. Am vorbit întâi cu o femeie, apoi cu tatăl ei, de la Topoloveni.

— Ce oră era? Vă amintiți?

— Era fix 9,35.

— De unde știți?

— Mă uitam și eu la serial, când m-a deranjat telefonul. Eu îl țin aici, în hol. Uitați! Când tatăl ei mi-a spus, că i-a murit soția, mi s-a făcut frică și am aprins lumina. Aveam ceasul pe mână. Era 9,35.

— Ați coborât imediat?

- Mi-am schimbat doar capotul.
- Bănuți că a fost cineva în camera ei, după dumneavoastră?!
- Nu. Nu cred.
- Cam la ce oră ați coborât din nou?
- 10—15 minute am stat. N-aș putea să vă spun exact. Oricum nu am stat mai mult de un sfert de oră. Nici atât...
- O cunoașteți de mult pe Eva?
- De vreo cincisprezece ani.
- A suferit cumva de inimă?
- Nu. Nu s-a plîns niciodată.

Dragomir se întoarse în camera unde zăcea fără viață trupul femeii aceleia frumoase și elegante. Mircea Stănciulescu, îngenunchat pe un ziar, cerceta covorul luminîndu-l cu o lampă de masă. Când îl observă pe Dragomir, maiorul se ridică. Colțurile buzelor îi căzură în jos, într-o expresie de silă și dispreț.

— Se pare că e vorba de o comă alcoolică, zise maiorul.

— La o femeie atît de tînără? întrebă apatic Dragomir.

— Oprescu zice că după crisparea mîinilor și a feței, ar putea fi o intoxicație! O să vedem mîine la autopsie. Miroase cam tare a alcool. Sper că n-ai atins nici un obiect?

Căpitanul se prefăcu că n-a auzit. Stinse țigara și puse chiștocul în cutia de chibrituri. Întrebă:

- Nimic suspect?
- Deocamdată, silabisi acru maiorul. Se îndreptă de șale și căscă. Ies să fumez o țigară. Să nu intre nimeni și să nu miști nimic.

— Am înțeles. Ceilalți au plecat?

— Și-au terminat treaba.

Profitînd de singurătatea pe care o așteptase, Dragomir trecu cu privirea peste toate lucrurile din încăperea. Se trase într-un colț și ridică covorul mare, de jos, de la un capăt. În aer plutiră doar firicele de praf. Repetă operațiunea, ridicînd covorul din partea opusă. Un praf se ridică din nou. Pe masa din mijlocul odăii se afla o poșetă mică, neagră, ca un manșon. O deschise și găsi în ea un bazar întreg: o oglinjoară, pudră, ruj, o forfecuță chinezească pentru unghii, agrafe, un bloc de bilete pentru troleibuz, bani, chei, acte, nasturi, un ac și ață, o plasă, un pachet de țigări, o brichetă. Pe dosul blocului de bilete, observă o notiță: „991—11880. Iulia“. Își notă numărul și numele în agendă, întrebîndu-se ce oraș are prefixul 991? Închise poșeta, tocmai în clipa în care se întoarse locotenentul Surducu. Îl întrebă:

— Ați luat amprente?

— Bineînțeles. Deși, în ziua de azi, ele nu mai înseamnă mare lucru.

— Am o rugămintă: există în capătul coridorului o scară de serviciu. Sînt sigur că acolo vei găsi ceva amprente! S-ar putea să ne prindă bine!

Surducu zîmbi derutat. Știa că Dragomir glumea mereu. Acum nu-și dădea seama dacă glumea iar sau vorbea serios.

Dragomir își roti pentru a cine știe cîta oară privirile prin cameră. Rămăsese necercetat dulapul. Deschise ușile: într-o parte erau albiturile, în cealaltă — rochiile. Martorii îl urmăreau derutați. Albiturile erau nițel deranjate; le scoase cu grijă, una cîte una: fețe de

pernă, prosoape, cearceafuri. De pe fața de pernă albă, de deasupra, căzu o bulină mică, roșie. O confetti. O ridică atent și o puse cu grijă într-o hîrtie ruptă dintr-o agendă. Cercetă apoi caseta veche, din lemn...

Pe coridor, procurorul Vasile Banu și maiorul Stănciulescu discutau în contradictoriu. Locatarii se retraseră ceva mai departe. Dragomir îi salută vag pe cei doi și coborî pe scara de serviciu, evitînd astfel lumea aceea de pe coridor și privirile curioase. În stradă, îl văzu pe Mihai Dragoste, făcîndu-și loc disperat, alergînd, aproape, printre gură-cască de pe trotuar.

— Sandule, Sandule, ce e? Spune-mi și mie ce s-a întîmplat? Dragoste era vizibil afectat. Avea ochii umezi. Trăgea nervos din țigară.

— Știu eu, mormăi Dragomir.

— Cum mă, cum? E posibil? E posibil așa ceva?

— Uite că e.

Căpitanul îl luă de braț și se depărtară puțin de ochii și urechile celor din apropiere. Îi povesti amănunțit tot ce știa. Nu era din aceia care nu suflă o vorbă și fac din fiecare gest un magnific secret profesional.

— Nenorocita, nenorocita! exclama îndurerat Mihai Dragoste. Nu că i-am făcut eu curte, că a fost ceva între noi, da' e om și ea... Nenorocita! E lovită, are ceva urme?

— Nu, Mișule, parcă s-a speriat doar și a rămas așa, mirată. Parcă a pozat într-un film o scenă de repulsie.

— Sandule, tare aș bea una mică, continuă rugător, cu durere de data aceasta. Azi și mîine, am să beau zdravăn. Revenindu-și din zăpăceală și consternare, întrebă uluit, doar cu o jumătate de voce: crezi că e o crimă?

Dragomir clătină din cap afirmativ.

— Aseară, Voicu mi-a raportat că e vorba de o sinucidere.

— În ce mă privește, zise surprins Dragomir, sînt de altă părere.

— Crimă?!

— Absolut. Și încă una premeditată.

Colonelul Albu rămase cîteva minute dus pe gînduri. Doar un tremur nervos, abia perceptibil, se observa în colțul buzelor. Își sprijini apoi fruntea în podul palmei. Chipul lui trăda nu numai oboseală, ci și îngrijorare.

— Autopsia, probele de laborator, cînd zici că se fac?

— V-am mai raportat că nu știu, tovarășe colonel. Voicu ne-ar putea lămuri...

— Iartă-mă, sînt tare obosit. N-am dormit toată noaptea, am participat la o acțiune cu avutul obștesc... Am încercat să ațipesc la șase, un ceas, dar degeaba... Am venit înapoi să vedem ce e cu Eva... Deschide, te rog, fereastra să vină puțin aer.

— Momeala noastră, Eva, s-a dus, constată dezamăgit căpitanul, ocupîndu-și din nou locul pe scaun. S-ar putea să fie o bandă, o bandă organizată, iar ea, Eva, prima victimă...

— Fără motiv nu e omorît nimeni, asta în cazul că acceptăm ideea crimei. Dacă e o sinucidere?

— Mobilul? Cauza? Femeia primește un telefon, e anunțată că mama ei a murit. Se îmbracă în negru, o roagă pe o prietenă, o vecină, să se intereseze la gară, cînd are tren spre Topoloveni, și ea se sinucide. Se pare, în mai puțin de zece minute! Ce determină gestul?

— Era băută?

— Era, nimic de zis. Băuse cam mult în ziua aceea. N-a rămas însă un bilețel, o parte din substanța pe care a băut-o. Dacă se sinucidea, ar fi trebuit să găsim o parte din substanță. Ce rost avea s-o ascundă? Merg mai departe cu raționamentul. Azi-noapte, am observat la Eva între degetele crispate ale mâinii drepte un păhărel de țuică, cu picior scurt și floricele. Semn că femeia de îndată ce a înghițit conținutul paharului a murit. Pe masă, mai era o sticlă de coniac chinezesc, din acelea cu gîtul larg, pe jumătate goală.

— Pînă aici e mai plauzibilă sinuciderea.

— În aparență da. Din sticla de coniac chinezesc, o vecină, Eugenia Drăgan, i-a turnat Evei în pahar. În mod normal, pe sticlă trebuie să găsim amprentele Eugeniei Drăgan și ale Evei. Dacă le vom găsi, nu vom merge nici cu un pas mai departe. Dacă nu le vom găsi, înseamnă că în casă a fost o terță persoană care a turnat coniac, iar apoi a șters amprente. În fața Evei, e exclus să fi purtat mănuși persoana respectivă.

— Cam lung, cam greoi și prea puțin cert acest raționament.

— O clipă, mai există încă un punct sensibil: sacoșa. Eva s-a întors acasă cu o sacoșă — avem martori — iar sacoșa a dispărut. Unde? De ce? Cine a luat sacoșa?

— Știm ce era în ea? întrebă colonelul, ridicînd mirat sprîncenele.

— Nu. Era o sacoșă verde, cu emblema Adidas.

— Înseamnă că, în afara Eugeniei Drăgan, a mai fost cineva în garsoniera victimei!

— Raționamentul logic ăsta ar fi! De aceea, cred că trebuie să căutăm sacoșa!

— Unde?

Căpitanul ridică din umeri. Își frecă mâinile îndelung, trădînd o anume tensiune nervoasă, apoi se apropie de fereastră. În biroul comandantului, se făcuse frig.

— Ar trebui să luăm legătura cu părinții Evei, fu de părere căpitanul.

— L-am rugat pe Voicu, să-l cheme la telefon pe șeful de post din Topoloveni, să verifice ce s-a întîmplat în casa bătrînilor. Își privi ceasul și adăugă: de mai bine de o oră de cînd s-a dus să telefoneze. Ar mai fi însă o ipoteză, Dragomir!

— Anume?

— O decepție sentimentală. Se adaugă pierderea mamei, urmează un șoc și hotărîrea fatală. E o posibilitate?

— E și nu ... e! În ultima vreme, Eva a fost văzută mereu singură, părea preocupată mai mult de chestiuni materiale, decît de cele sentimentale. Din descrierile prietenilor rezultă că trecea foarte ușor de la un bărbat, la altul, că era instabilă, superficială în sentimente ... Un om frivol nu are curajul necesar unui asemenea act.

— E interesant, logic, rațional ceea ce spui, dar te-aș ruga un lucru: să devii avocatul supoziției tale, să rămîi anchetatorul faptei. Altfel se încurcă lucrurile ...

— Important este rezultatul.

— Evident. Dar dacă mergem pe ideea ta, ajungem vrînd-nevrînd la oamenii din jurul Evei. E curios: abia a intrat în vederile noastre, vreau să zic ai urmărit-o, ai supravegheat-o și ea a și dispărut. Rapid și sigur.

— Asta mă deranjează și pe mine, rapiditatea cu care a fost redusă la tăcere.

— N-am greșit noi, Dragomir?

— Unde?!

— Hai să analizăm nițel faptele. Știa cineva că o urmărești? Gîndește-te bine!

— Nu. Nimeni.

— Zilele trecute mi-ai vorbit ceva de un cōcoșat, Pericle parcă?!

— Da, e un amic de șuetă, stă prin cafenele, vede și el și aude multe...

— Mă rog, nu vreau să insinuez nimic, dar îți atrag atenția să ai grijă cu cine discuți! Dacă, totuși, s-a aflat ceva despre ea tocmai de la noi?

— Exclus.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu. Nici prin cap nu mi-a trecut.

— Cu altcineva n-ai discutat despre ea?

— Cu un ziarist, o cunoștință mai veche a mea.

— N-a reieșit oare din discuție, fără să-ți dai seama, că ești pe urmele ei?

— Imposibil. Am fost cît se poate de precaut. Pot să fumez?

— Te rog. Am și eu niște noutăți care complică puțin cazul nostru. Italienii de la Brașov au avut un accident de mașină. Erau cam băuți, mergeau cam tare, iar șoseaua era cu mîzgă. Amîndoi sînt în spital, zdrobiți, dar în afară de pericol. Fiecare are fracturi la picioare, unul la bazin, clavicule, mă rog, sînt aranjați bine de tot.

— Mașina?

— S-a făcut zob. Ei au cerut să le fie trimisă în țară. Băieții de la Brașov au cercetat mașina cu atenție și au găsit o cutie de Alba-lux. I-am rugat să păstreze la loc sigur cutia. Mîine dimineață, se duce Paraschivescu la Brașov, după ea.

Căpitanul urmărea încordat relatarea șefului său. Îl enerva faptul că știau foarte multe lucruri, că se adunau fapte, informații, dar toate oarecum periferice cazului

lor. În deschizătura ușii, apărură locotenent-colonelul Voicu. Comandantul îi făcu semn să intre.

— Avem o surpriză, spuse Voicu, ținînd un carnetel și un pix în mîină. Mama Evei n-a murit. E bine, sănătoasă, iar tatăl ei n-a dat nici un telefon.

Urmară cîteva momente în care cei trei se priviră descumpăniți.

— Cu cine ai vorbit? întrebă colonelul.

— Cu Văetuș, șeful de post. A fost acasă, la părinții Evei, a stat de vorbă cu amîndoi. L-am pus să verifice la oficiul poștal din comună, la primărie și la cooperativa agricolă dacă n-a dat cineva telefon azi-noapte. N-a telefonat nimeni.

Din nou se făcu liniște.

— Povestea cu telefonul, spuse Dragomir, întărește ipoteza mea: cineva a fost în garsoniera Evei. Poate s-a folosit de acest truc pentru a se introduce în locuință.

— Posibil, silabisi mahmur comandantul. Ce propuneți, ce idei aveți?

Voicu deschise carnetul, își pregăti pixul și zise hotărît:

— Să schițăm un plan de bătaie.

Colonelul se strîmbă plictisit și se uită pe fereastră. Dragomir stinse țigara.

— Dacă avem un plan bun, reluă Voicu, trecîndu-și degetele prin părul argintiu, atunci...

— Și ce să scriem în plan?

Nu răspunse nimeni. Comandantul continuă:

— Dumneata, se adresă lui Voicu, întocmești o listă cu toți prietenii Evei, cu toți cei ce au văzut-o în ultima vreme. Stănciulescu să facă o percheziție de excepție la domiciliul victimei. Dacă e nevoie, să scoată tablourile, parchetul...

— Și ce căutăm? întrebă Voicu.
— O sacoșă verde cu o emblemă Adidas.
— În sacoșă ce e? Ce trebuie să găsim?
— Nu știu. Asta vrem să aflăm: ce era în ea. Dumneata poți să pleci. De îndată ce ai noutăți, raportezi. Voi fi la comandă pînă spre seară.

Locotenent-colonelul își închise grijuliu caietul cu scoarțe negre și ieși plin de importanță.

— Eu ce fac? întrebă Dragomir.

— Ție nu-ți dau nici o indicație.

— Mă puneți iar la încercare?!

— Nu știu.

Dragomir se retrase contrariat, tot așteptînd ca șeful să-i ceară ceva. Lîngă ușă, se opri și spuse:

— Ce neșansă avem. Credeam că Eva ne va ajuta, ne va spune ceva, ne va duce spre adevăr Acum, mai rău ne încurcă . . .

— Nu se știe, zise blînd șeful. Poate ne ajută și așa.

XXI

Eugenia Drăgan își ceru scuze. Gătea și purta o rochie de casă, cam veche și cam pătată. Îl pofti pe Dragomir în cameră, ea trecu în bucătărie și se întoarse, ceva mai tîrziu, purtînd un capot înflorat din mătase naturală. Întrebă curioasă:

— Știți ceva?!

— Încă nu. Aș vrea să-mi povestiți foarte amănunțit, doamnă, cine v-a sunat, ce v-a spus, cum a vorbit?

— Chiar m-am gîndit, după ce ați plecat aseară, că, așa zăpăcită, nici nu știu ce v-am spus. Mi-am amintit acum toată convorbirea. Cînd am ridicat receptorul,

o voce de femeie a întrebat: 13323? „Da” — am răspuns. „Sînteți chemați de Topoloveni. Așteptați, vă rog”. Cîteva clipe n-am auzit nimic, de parcă telefonul se stricase, ca și cum ar fi fost fără fir. Apoi, a revenit brusc vocea telefonistei: „Vorbiți vă rog”. Și iar a urmat liniște. După aceea, s-a auzit brusc vocea tatălui Evei, grea, îndurerată.

— Ce v-a spus?

— Asta nu mai pot să vă redau exact. În orice caz, mi-a zis de două ori „Doamna Drăgan, doamna Drăgan, tatăl lui Eva la telefon”. M-a rugat să o anunț pe Eva că mama ei a murit. S-o anunț imediat, mi-a cerut. Cînd am vrut să întreb cum a murit, ce s-a întîmplat, convorbirea s-a întrerupt brusc. Nu știu, în alte convorbiri se mai aude gălăgie, se întretaie voci, acum a fost liniște și doar un tăcănit. Am bătut în furcă, dar mi-a venit tonul.

— Tatăl Evei n-a întrebat cu cine vorbește?

— Nu. A început întocmai cum v-am spus.

— Vă cunoaște?

— Desigur. Doar eu cu Eva am fost colege de liceu. Tocmai m-a surprins faptul că mi s-a adresat de două ori cu „doamnă” cînd el, întotdeauna, îmi zicea „Jeni dragă!” Nu mă scotea din „Jeni dragă”. Probabil, era prea speriat, îngrozit...

— Fiind prietene, vă vizitați des?

— Destul de des.

— A avut Eva vreun necaz, vreo ceartă în săptămîna trecută?

— Nu mi-a spus. Cred însă că a avut. Era tristă, fără chef. Ieri, pe la ora patru, m-am dus la ea. Stătea lîngă o cafea și ghicea în cărți. Era foarte supărată. Am întrebat-o ce are și a ridicat nepăsătoare din umeri.

Mi-a răspuns foarte acru: „Ce n-am?!“ Voiam s-o chem la un film. Văzînd în ce stare se afla, am renunțat.

— Știți cumva doamnă, cu ce s-a ocupat în ultimul timp, cu cine și-a petrecut vremea?

— Dumnezeu poate ști. Umbla cît îi ziulica de mare. Nu înțeleg ce tot aranja. Mereu avea întâlniri, șuste, afaceri. Tot ce mai știu, e că vineri a fost la Oradea, „așa în plimbare“, sînt cuvintele ei, cu un amic.

— Vineri?

— Alaltăieri, vineri. Iar ieri, la patru, am găsit-o cu corăbiile înecate...

— Despre viața ei intimă nu v-a spus niciodată nimic?

— Nu. Evita pînă și discuțiile de ordin general. Suferea. Îi făcea curte cineva, un bărbat la care, am impresia că ea ținea... Voia demult să se căsătorească.

— Venea vreun bărbat la ea?

— Au venit mai mulți. De vreo jumătate de an, n-am văzut însă, pe nimeni. Dar lipsea ea de acasă. Lipsea nopți în șir, uneori.

— Înseamnă că avea pe cineva, zise Dragomir, dus pe gînduri.

— Fără îndoială că avea. Dar niciodată nu mi-a spus nimic.

Căpitanul strînse mîna femeii. După ce ieși pe coridor, ea întrebă:

— Posibil să fi fost un infarct?

— Posibil!

Conducea abătut pe un bulevard pustiu și tăcut. „Criminalul și-a pregătit lovitura. A dat telefon, dîndu-se drept tatăl ei, al Evei. Dar n-a vorbit numai el, ci și

o falsă telefonistă. Înseamnă, că autorul crimei n-a lucrat singur, ci ajutat de un complice. De o femeie. Ce rost avea să inventeze moartea mamei Evei? Să poată s-o ducă într-o stare de disperare, să-i dea de băut? Cam timpită idee. De ce era nevoie să mai intervină la familia Drăgan? Să complice lucrurile ?!“ Ideile, explicațiile și întrebările se învălmășeau în capul lui. „Criminalul trebuia să ajungă în apartamentul victimei. Știa că întotdeauna, când tatăl Evei avea ceva să-i transmită, telefona la familia Drăgan. Dacă s-ar fi dus singur cu vestea, Eva nu l-ar fi crezut. Deci, criminalul e un apropiat Evei și familiei ei. Modul cum a acționat, demonstrează convingător acest lucru. De ce Eva își ținuse prietenul atît de bine mascat? Pentru afacerile lui murdare? Poate!“

În fața Telefoanelor, se opri. Căută prin buzunare și scoase agenda. Își notase acolo ceea ce Eva scrisese pe spatele blocului de bilete: „991—11880. Iulia“. „Ce oraș are prefixul 991?“ Intră și pe un panou imens, găsi ceea ce căuta: Oradea! „Iar la Oradea a fost vineri! Ciudat!“ Descoperirea aceasta în loc să-l încurajeze, îl neliniștea. Se temea să nu-l încurce această pistă, să nu alerge după himere. Cumpără doi covrigi sărați. Îi ronțaia copleșit de gânduri. Intră în clădirea Trustului de alimentație publică locală. Pe scări, îl întâlnește pe Sorin Dunăreanu, șeful Serviciului comercial.

— Bătrîne, fă cale întoarsă, încercă să fie vesel Dragomir.

— Salutare, tovarășe căpitan. Cu ce prilej?

— Am să-ți spun ceva!

— Grav?

— Foarte grav! Un banc.

Se întoarseră în birou. Sorin Dunăreanu își dezbracă haina de piele. Întrebă amabil:

- Ceva mic, o cafea?!
- Nimic. Am băut două. Bătrîne, ce baluri ori banchete ați avut aseară, și unde?
- Înțeleg să mă fi întrebat ieri. Acum?!
- E mai important acum! surîse stins căpitanul.
- Noi, T.A.P.L.-ul n-am avut aseară, decît o nuntă. Dar a avut O.J.T.-ul. Noroc!
- Noroc, bătrîne! Îți merge bine, și nu îmbătrînești deloc.
- Atunci de ce-mi zici bătrîne?!
- Sînt invidios! Ia spune, ce-i cu O.J.T.-ul?
- Un bal au avut ei...
- De unde știi?
- Păi, am fost și eu. Balul vînătorilor și pescarilor sportivi. Ai uitat? Sînt pescar pasionat. Și de un fel special: pescuiesc în crescătoriile cooperativelor agricole sau în ale gostaturilor. De cînd s-a mărit cotizația, am „uitat” s-o mai plătesc.
- Asta aduce a braconaj, observă ironic Dragomir.
- Ce să fac? E mai sigur și mai ieftin.
- Unde a fost organizat balul?!
- La Melody.
- Frumos balul?
- Admirabil. Lume multă, chiar prea multă, bucate excelente, băuturi fine, muzică mai calmă, nu zdrăngănită, ca asta modernă...
- Bătrîne, îți aduci aminte, sala a fost gătită cu ghirlande de hîrtie creponată, au fost măști, confetti?
- Bineînțeles. Lumea s-a distrat excelent...
- Sorin Dunăreanu vorbea din ce în ce mai rar. Căpitanul părea blazat, neinteresat de ceea ce i se spunea. Își aprinse o țigară și porni grăbit spre ușă.
- Era vorba de un banc, încercă să-l oprească Dunăreanu.

— Îți mulțumesc pentru informații. Bancul o să ți-l spun altădată.

Dragomir aruncă țigara nefumată de îndată ce ajunse în stradă, urcă în mașină și porni spre restaurantul Melody. Amiaza era senină și calmă. Pe bulevardele largi și curate, lumea se plimba îmbiată de soarele neașteptat de prietenos pentru acea duminică târzie de decembrie. La Melody, obloanele erau trase. Intră prin spate, prin bucătărie. Doi ospătari tineri jucau table, iar alături, altul dormea cu capul pe masă. Unul din cei ce jucau table, recunoscându-l, se ridică în picioare și salută slugarnic:

— Să trăiți, să trăiți mulți ani.

— Să trăiți! zise acru căpitanul. Continuați!

Și începu să se plimbe prin localul pustiu și murdar. Mesele în neorînduială, care cu fețe de masă, care fără, scaunele aruncate la întâmplare sau puse pe mese cu picioarele în sus, scrumiere pline, totul lăsa impresia unui ospăț păgîn. Cei doi îl priveau interziși pe căpitan, în timp ce al treilea sforăia de zor. Dragomir culese de pe jos și de pe mese mai multe confetti roșii, albastre și verzi pe care le împachetă într-un plic de hîrtie improvizat pe loc. Trecu pe lîngă cei doi ospătari și-i salută cu ironie:

— Să trăiți definitiv!

Spre amiază, la volanul mașinii, căpitanul alerga spre Oradea. După ce ieșise de la Melody, trecuse pe la telefoane și o sunase pe Iulia, la numărul 991—11880, numărul găsit pe blocul de bilete din poșeta victimei. Iulia explicase destul de imprecis și pe ocolite că vineri, 22 decembrie, Eva fusese la Oradea, că s-au întâlnit la băi la Felix absolut întâmplător și că n-au discutat decît

nimicuri. Socotind că ar putea afla amănunte în plus despre vizita Evei la Oradea, căpitanul hotărî să facă un drum, să stea de vorbă cu Iulia, aceasta fiind ultima persoană cu care victima stătuse, cu o zi înainte de a muri, îndelung de vorbă. Ar fi fost desigur mai comod să renunțe la drum. „Dacă drumul spre autorul crimei duce prin... Oradea? Într-o asemenea situație, totul trebuie verificat temeinic și pînă la capăt“. Panglica de asfalt, uscată, dreaptă, se pierdea departe în față, undeva între pămînt și cer. Căpitanul luase o tînără pereche, un băiat și o fată, călători de ocazie, să aibă cu cine schimba o vorbă, să-i treacă timpul mai repede și mai ușor, dar prefera să conducă în tăcere. Plecările și apoi drumurile acestea grăbite, trezeau în inima lui sentimente ciudate, nelămurite. Observa de fiecare dată, cu aceeași uimire și împăcare, faptul că viața lui fusese și rămînea o goană. O goană nebună, nebună, nebună! Ca elev făcuse naveta, venind la oraș dimineață cu trenul și întorcîndu-se după-amiaza. Se obișnuise încă de atunci cu drumurile. Facultatea a urmat-o departe de casă. După ce a absolvit-o, a început viața de ofițer de miliție. O iubea așa cum era, cu necunoscutele și obstacolele ei, cu neprevăzutul și pericolul, cu satisfacțiile și împlinirile ce i le oferea. Captivat, pasionat de meserie, nu observase cum trec anii. Viața de burlac i se părea inegalabilă, plină de șanse, de liniște și de plăceri. Pe măsură ce colegii lui de generație se retrăgeau în familie, lîngă copii, el rămînea din ce în ce mai singur. Îl speria gîndul că îmbătrînea, că va avea copii la vîrsta cînd alții se gîndesc la nepoți. Citea rar cîte o carte, la teatru se ducea și mai rar, căci viața lui personală era absorbită din ce în ce mai mult și mai intens de prea multele probleme zilnice. Uneori, nici nu observa

cum trec zilele. Își privi ceasul și observă în dreptunghiul mic de pe cadran data zilei respective. O duiosie o emoție caldă îi inundă sufletul: era 24 decembrie, ziua lui! Împlinea 38 de ani. „Îmi va telegrafia mama, să mă felicite! Ea nu uită niciodată!” — gândi el. Acul vitezometrului arăta doar 75 de kilometri pe oră. Apăsă brusc accelerația, în clipa în care îl auzi pe băiatul din spate explicînd fetei cu o impresionantă siguranță:

— Crimă sută la sută, dragă. Și era o femeie teribil de frumoasă. Păcat de ea.

— Tu crezi? Întrebă prietena lui.

— Vai dragă, vorbește tot orașul. Mie mi-a povestit totul, toate amănuntele, un amic care locuiește în blocul cu pricina. El a și văzut-o moartă.

— Ce vorbești!? Și cum arăta?

— Era înjunghiată, plină de sînge. Cu un cuțit de bucătărie a înjunghiat-o. Sînt cel puțin zece lovituri în pieptul ei.

— Ea n-a putut să strige, să cheme ajutor?

— Ce să mai strige? Mai putea? Mai avea timp? Mai avea glas? De groază, nici n-a putut vorbi.

— Nenorocita, gemu fata și Dragomir o văzu în oglinda retrovizoare acoperindu-și ochii cu palma. Cine e criminalul? L-au prins?

— L-au arestat a doua zi. Se zice că e un bolnav mintal.

— Așa se vorbește că l-au prins? Întrebă Dragomir, abia stăpînindu-și rîsul.

— Evident. Culmea știți care e?

— Care? Îl provocă Dragomir.

— Imbecilul nu recunoaște. Susține că nu-și amintește nimic. O să-l facă ăia să spună tot, au ei metodele lor. De acolo, nu poți ieși nevinovat. Nu există.

— N-o fi chiar așa, spuse Dragomir, lăsînd în jos parasolarul de deasupra parbrizului. După cîte știu eu, nu l-au prins încă . . .

— Sînteți prost informat, i-o tăie scurt băiatul. Nu vă supărați, dar l-au prins.

Căpitanul se distra. Voia tocmai să continue amuzanta conversație, cînd băiatul preciză sec:

— Individa, adică Eva, n-a fost ușă de biserică. Și ea a fost condamnată, a făcut pușcărie.

— Uite, am ajuns, zise fata voioasă, arătînd ca un copil cu degetul.

Se zăreau în depărtare primele blocuri mari și albe. În lumina amiezii, ele păreau niște nave ancorate într-un port. Toți trei tăceau și priveau orașul ce se apropia.

La ora două și un sfert, Dragomir sună la o poartă mică, din lemn. Un bărbat înalt și slab, se apropie agale pe o alee de pietriș, avînd în mînă un ziar.

— Cu cine doriți, întrebă el? Sînteți cel de la miliție?

— Bună ziua. Sînt căpitanul de miliție Alexandru Dragomir.

— Poftiți, soția vă așteaptă, zise bărbatul somnoros, deloc ospitalier, pornind pe aleea de petriș. Lîngă scări, bărbatul se opri și spuse vădit deranjat:

— Nouă nu ne plac chestiile astea, cum să vă spun, noi avem treburile și necazurile noastre, nu ne interesează ceea ce fac sau au făcut alții . . .

— Îmi pare rău, spuse căpitanul, dar sînt obligat să port cu soția dumneavoastră o simplă discuție. E vorba de viața unui om. Nu știm ce a făcut în ultimele zile și asta ne interesează.

— Poftiți, îl invită rece soțul Iuliei.

Pătrunseră într-o cameră prea încălzită, cu o mobilă simplă și nouă. Iulia veni în urma lor, într-o rochie de jerse. Împreunându-și mâinile, vorbi încurcată, emoționată, în timp ce soțul ei trecu în altă cameră:

— Cum a putut muri? De necrezut! O văd parcă și acum veselă, ștrengară, cum a fost ea o viață întreagă...

— De când o cunoașteți pe Eva?

— De acum șapte ani, din facultate. Ea a terminat, eu m-am retras, m-am căsătorit, a venit copilul, știți cum e... Cum a putut muri?

— Stimată tovarășă, nici noi nu știm. Efectuăm cercetările de rigoare...

— Imposibil. Nu vă pot crede!

— Dumneavoastră sînteți martorul care a vorbit cel mai mult cu ea și asta cu o zi înainte de... sfîrșitul ei atît de...

— Săraca, suspină Iulia și-și frecă ochii, impresionată. Apoi adăugă cu neașteptată răceală: — eu nu știu nimic, nu-mi place să mă amestec în treburi din astea, să ajung la tribunal. N-am fost în viața mea acolo, așa că...

Dragomir oftă și tăcu, încercînd să se calmeze. Se pregătea pentru o discuție lungă și fără prea mari sorți de izbîndă. Femeia din fața lui era din acei oameni care nu numai că nu te ajută, dar te și încurcă.

— Ce doriți să vă mai spun? întrebă Iulia aducînd o scrumieră.

— Nu mi-ați spus nimic, zîmbi Dragomir. Absolut nimic. Înseamnă — arătă spre scrumieră — că pot să fumez?!

— Vă rog. Cu altă intonație: — nu vreau să am neplăceri.

— N-o să aveți, doamnă. E vorba doar de niște informații, nu vă cer nimic altceva. Bunăoară, v-a vorbit Eva despre vreo decepție de ordin sentimental?

— Nu. Chiar am întrebat-o dacă nu se căsătorește și mi-a spus că a încercat o dată și că, a doua oară, n-o mai face.

— Era necăjită, indispusă? Cum vi s-a părut?

— Așa, obosită, plictisită. Cred însă că era de vină apa.

— Apa?!

— Da, apa. Era cam caldă și Eva mi s-a părut așa amețită, moleșită.

— Venise singură sau cu cineva?

— A, da, da, mi-a zis că o invitase un prieten și că, neavînd ce face, a venit să facă o plimbare și o baie.

— L-ați cunoscut și pe prietenul ei?

— Nu. El nu a venit la băi, a rămas în oraș. Venise numai Eva să facă baie.

— Cît ați stat?

— Unde? tresări femeia.

— La băi, doamnă? Vineri, la băi!? . . .

— De pe la zece, zece și ceva pînă pe la amiază.

— Cam la ce oră?

— În jur de ora unu.

— Eva a plecat sau a mai rămas? Dragomir stinse țigara. Îi tremura mîna. Scotea cu cleștele cîte un răspuns banal.

— A venit în oraș. Am invitat-o la mine acasă, dar n-a vrut să vină, deși eu am insistat. Eram singură acasă, soțul se afla pe teren.

— Și încotro s-a dus Eva? Știți cumva?!

— Să se întâlnească la nu știu ce restaurant cu prietenul cu care venise.

— Acolo, la băi, despre ce și despre cine ați mai vorbit? insistă Dragomir.

— Despre piață, că e cam scumpă, despre băi, despre copii... Fleacuri.

— Nu ați întâlnit nici o persoană cunoscută?

— Nu. Am mai vorbit despre o femeie, o doctoriță.

— Era singură femeia?

— Nu, cu un bărbat, un tip care-i face curte. Mie îmi place doctorița, e femeie bine și cochetă. Evei i-a plăcut, așa mi s-a părut mie, bărbatul. Sau poate că nu i-a plăcut...

— Îl cunoașteți pe bărbat?

— Nu. Era un tip care pe mine mă irită, libidinos, unsuros...

— Doctorița e orădeancă? întrebă exasperat căpitanul.

— Da. Locuiește pe Republicii nr. 28.

— Și tipul?

Iulia tăcu. Își mușcă ușor buza, își netezi rochia pe genunchi și spuse cu răutate aproape:

— Nu știu, tovarășe. Nu-l cunosc. Dacă l-aș cunoaște... Așa, ce pot să vă spun? Nimic. Din păcate nimic.

— Eva o cunoștea pe doctoriță?

— Nu.

— Dar pe bărbatul acela?

— Nici pe el.

Dragomir își ceru scuze pentru deranj și pentru ora nepotrivită și ieși urmat de Iulia. Femeia întrebă curioasă:

— Să fi murit așa din senin?

— Nu, doamnă. Aseară, între nouă și zece, cineva i-a pus otravă în coniac.

— Doamne, exclamă femeia, frecându-și mâinile și adunându-și umerii scuturați de groază. Și când o înmormîntează?

— Nu știu. Dacă aflu pot să vă telefonez?!

— Vă rog.

— La revedere, doamnă.

Dragomir părăsi casa Iuliei cu un gust amar. Simțea că nu i-a spus tot ce știa, că îi ascunsese unele aămă-nunte.

Trei ore mai târziu, când ziua se stingea în amurg, Dragomir suna la ușa locuinței victimei. Îi deschise un bătrînel sfrijit, îmbrăcat țărănește, cu ochii înroșiți de plîns. Își frecă ochii ca un copil și începu să-i spună noului venit, bucuros parcă de faptul că nu era singur:

— Credeam că ea, ca fată, singura noastră fată, o să aibă grijă de noi la bătrînețe și uite... Arătă cu mîna spre ușa sigilată a camerei, se așeză pe scaun și începu să plîngă în hohot.

— Liniștește-te, moșule, îl lovi ușor pe umăr Dragomir. Trebuie să fim tari și să trecem peste toate...

— S-a dus și ne-a lăsat pe noi, bătrîni și bolnavi... Ce ți-e și cu viața asta. E crudă cîteodată, tovarășe...

— Ascultă moșule, zise Dragomir, așezîndu-se pe un taburet, alături de bătrîn. Eva nu v-a spus, nu voia să se mărite, nu avea pe cineva?

— Apăi avea, că doară era om în toată firea. O cam făcut ea multe prostii, dar nu era fată rea... I-am spus de atîtea ori: tu fată, cu viața nu-i de glumit. Tăte lucrurile trăbuie făcute la vremea lor. Am avut cui spune? Aștia tineri gîndesc altfel, îs ușori în judecată...

— Da, pe cine zici că o avut?

- Apăi un domn bine, înalt, mîndru om, da' cam trecut. Tedy îi zicea.
- Îl cunoști?
- Sigur, a fost la noi acasă, în Topoloveni, astă-vară, cu mașina.
- Ce mașină are?
- Una albă, frumoasă... da nu știu de care, nu cunosc rîndul mărcilor...
- Ai fost în cameră?
- Fost. Acum au sigilat-o domnii de la miliție. Dumneata de unde ești?!
- Tot de acolo, moșule.
- Aveți vreun rezultat? Ochii lui mici și roșii priviră fix și insistent.
- Încă nu, zise căpitanul în șoaptă. Inima te lasă cînd nu te aștepți, cînd vrea... Dacă ar ști omu' ce-l așteaptă...
- Inima ca inima, da aici ceva nu-i curat. Fata asta a avut bani la CEC, douăzeci și cinci de mii.
- De unde știi?
- De unde? Am văzut cu ochii mei cinci carnete a cîte cinci mii de lei fiecare. I-o pus pe CEC-uri cu cîștiguri. Acum nu-s nici CEC-urile, nici banii.
- Cînd ai văzut CEC-urile?
- Mai în vară. Zicea că i-a pus deoparte din salar, cînd a fost profesoară. Într-o casetă își ținea CEC-urile și un lănțișor de aur și îmi pare că și niște cercei tot din aur.
- Și nu e nici lănțișorul, nici cerceii?!
- Nu-s! Asta mă întreb: de ce nu-s?! Dumneata ce crezi, unde ar putea fi?!
- O să cercetăm, o să aflăm unde-s, se bîlbîi Dragomir, neștiind ce să răspundă.

— Noroc bun! Dacă nu le-ați găsit pînă acum, nu trag nici o nădejde că le mai găsiți.

— Moșule, Tedy ăsta unde stă? Ai fost la el?

— La numărul 7 pe Berzei. E o casă frumoasă, cu un pic de grădinuță înaintea...

Dragomir ieși pe coridor. Bătrînul îl urmă și întrebă umil:

— Nu dumneavoastră deschideți camera?

— Nu.

— Așa au zis niște tovarăși că vin să deschidă.

— Înseamnă că vor veni. Cînd va fi înmormîntarea?

— Dacă ne dau voie, marți am vrea s-o îngropăm. Dacă nu...

*

Căpitanul opri pe Berzei, coborî și încercă să deschidă porțița de fier de la nr. 7. Casa era cufundată în întuneric, porțița închisă. Ar fi vrut măcar să citească numele celui care locuia. Lîngă butonul soneriei, nu era scris nici un nume. Sună lung. Voia să vorbească cu bărbatul care, se pare, o curtase pe Eva. Cel puțin așa-i spusese tatăl ei... „O fi ramolit bătrînul, iar eu iau de bun tot ceea ce mi se spune...”

— Pe nenea Macarov îl căutați?

Căpitanul se întoarse. În spatele lui, stătea un puști blond, cu părul lung, pînă pe umeri, ieșit de sub o bască șmecherește lăsată pe ochi.

— Nu e acasă, zise puștiul. E prin oraș, sunați degeaba.

— N-are soție, copii? se prefăcu mirat căpitanul, ridicîndu-i nițel basca.

— N-are pe nimeni. E singur.

— Îl cunoști?

— Sîntem prieteni. Îi cumpăr țigări, îmi dă ciocolată și gumă de mestecat. Are gumă străină, bunăăă...

— Tu cum îi spui lui?

— Nenea Macarov.

— Frumos nume. Tiberiu Macarov!?

— Teodor, îl corectă puștiul.

— Pe tine cum te cheamă?

— Cristian Tabacu.

— Vino pînă la colț, la cofetărie să te plimb cu mașina și să-ți cumpăr o ciocolată.

Copilul lăasă trotineta să cadă cu zgomot pe trotuar și porni spre mașină. Arătă cu degetul spre un Renault 16, alb, aflat lîngă bordură:

— Nenea Macarov are mașină serioasă. Vă place?

Dragomir se apropie de mașină. Observă din prima clipă că e bine întreținută: avea huse verzi din catifea reiată, totul așezat în perfectă ordine; ștergătoarele de picioare, bordul, geamurile, toate străluceau de curățenie. Doar pe bancheta din spate, se afla aruncat un ziar. Cum mașina se afla sub un stîlp ce susținea o lampă fluorescentă, el putu citi titlul și chiar data ziarului: „Crișana“ de vineri 22 decembrie. Vru să se îndepărteze, dar își aminti ceva și mai citi o dată capul ziarului: era de vineri, 22 decembrie 1975. „Ciudat! exclamă el. Vineri și Eva a fost la Oradea. Și Macarov. Oare cu el a fost? Iulia n-a știut acest lucru? A știut și n-a vrut să-mi spună?!“

— Ce e ciudat, nenea? se impacientă copilul.

— Ciudat ce frumoasă e mașina asta, zise căpitanul, mîngîind creștetul copilului.

În timp ce servea și dejunul — peste care sărise fiind prea ocupat — și cina la un Lactobar, căpitanul trecea în revistă, nu prea încântat, tot ceea ce aflate. Își privi din nou ceasul, era opt și zece, nehotărît, neștiind ce să facă: să se ducă la birou, să-i raporteze șefului tot ce aflate sau să mai treacă pe la Teodor Macarov!? „Oricum el trebuie să-mi spună multe lucruri. I-a fost, în definitiv, foarte apropiat Evei. Decît să-mi reproșez sau să regret mai târziu că nu am fost decis, mai bine mă duc... Conversația cu Macarov poate mă va scuti de multe alte gânduri, alte căutări...”

Îi deschise chiar omul pe care-l căuta. Înalt și solid, cu umerii ușor aduși înainte, cu un aer sever de om hărțuit, solicitat, dar sigur pe el, îmbrăcat într-un halat vișiniu, din mătase, nebărbierit și trist, Macarov întrebă calm:

— Ce doriți, vă rog?

— Cu tovarășul Teodor Macarov aș dori să vorbesc.

— Da, eu sînt. Pofțiți. Întinse mîna amabil, făcîndu-i loc să treacă și-l conduse în camera ovală, sufocată de prea mari și prea multe mobile stil. Pe o măsuță, lângă fotoliile așezate sub ferestrele mari ce dădeau în grădină, se afla o sticlă cu coniac, un pahar plin, iar în scrumieră mocnea o țigară.

— Vă rog să vă faceți comod, să ocupați loc.

Căpitanul își scoase fîșul îmblănit, îl atîrnă într-un cuier din hol și reveni în încăpere frecîndu-și mîinile ca un om care vine de afară, din frig, într-o încăpere bine încălzită. Purta un costum gri-petrol și o helancă vișinie. Se așeză în fotoliu. În cameră, mirosea a alcool și a țigări fine, prea parfumate.

— Fumați? Gazda îi întinse un pachet de Kent.

— Nu, mulțumesc. Am fumat cam mult azi... mi-am făcut norma cum se zice.

— Nu vă supărați că întreb: cu cine am onoarea?

— Sînt căpitan de miliție. Alexandru Dragomir.

— Aici, la noi?

— Da. De ce vă mirați? Căpitanul vru să prezinte legitimația.

— Nu, nu, nu e nevoie, zise Macarov reținut. Pentru ochiul și pentru simțurile mele nu prea arătați a ofițer de miliție...

— Mi s-a mai spus. De ce nu par a fi ceea ce sînt?!

— Știu eu... Arătați un om foarte pașnic, preocupat poate mai mult de literatură, de treburi sentimentale, decît de infractori...

— Ei, nu arăt, dar sînt, surîse căpitanul. Și nouă ni se întîmplă să luăm pe cîte unul drept altul, să-i atribuim alte trăsături decît cele pe care le are. Numai că ne dăm repede de adevăr. Aveți o locuință spațioasă, confortabilă.

— E destul de plăcută...

— Probabil că sînteți ocupat...

— Nu, nu sînt ocupat. N-am nici o ocupație. Îmi îngrijesc doar sănătatea. Acum, nu mă simt prea bine. E și normal, căci trec printr-o mare durere sufletească. Am pierdut o prietenă la care am ținut enorm.

— Se pare că nici eu n-am ales un moment tocmai potrivit pentru vizita asta, dar n-am avut încotro.

— Moartea Evei m-a întors pe dos. A venit ca un trăsnet... Uneori, viața asta e atît de murdară, de sadică. Îți răpește ce ai mai scump... Chiar azi i-am comandat o coroană... Sînt dezolat și revoltat.

— De ce, domnule Macarov?!

— Cum să nu fiu, cînd văd cît e de slab omul în

fața morții? Să mori așa, la nici treizeci de ani, e sinistru, e revoltător . . . Nu neg, nu vreau să fac pe nefericitul, dar am ținut la fata asta, era o excelentă prietenă, o ființă caldă, corectă . . .

— De asta am și venit: să-mi vorbiți despre ea.

— Nu știu dacă am să vă pot spune cine știe ce lucruri deosebite. Sînt clipe grele pentru mine, nu-mi pot reveni . . . Noi . . . Nu știu ce vă interesează?!

— În ce relații erăți cu victima?

— De prietenie. Sigur cînd afirmi așa ceva, fiecare înțelege ce vrea și cît vrea.

— De acord. Eu ce trebuie să înțeleg?!

— A fost o prietenie sinceră, frumoasă . . . Doriți un pahar de coniac?

— Nu.

— Un whisky, o vodcă?

— Nu, mulțumesc. Sînt prea obosit și mai mult decît oboseala mă încurcă mașina. Sînt cu mașina . . .

— A fost o prietenie frumoasă, fără nici un fel de obligații, de promisiuni.

— Avea și ceva perspective această prietenie?

Teodor Macarov goli paharul și stinse țigara din scrumieră. Era vizibil îndurerat. Își apăsă cu palma fruntea și continuă:

— Eu am mai fost căsătorit, am gustat din plăcerile vieții în doi și am trăit pînă în acest an cu convingerea că nu mă voi mai căsători niciodată. Căsătoria nu e un loz în plic, să tot încerci la nesfîrșit. M-am păcălit o dată, a doua oară eu nu mai încerc. Ei bine, în singurătatea mea, Eva a fost ca o rază de lumină, de căldură . . . Ne-am apropiat sufletește unul de altul și în ultima vreme discutam mereu despre căsătorie. Cine și-a putut închipui un asemenea deznodămînt? Totul n-a fost decît o iluzie . . .

— Vă vedeți des în ultima vreme?

— Foarte des. Eram aproape nedespărțiți. Deși ne despărțea oarecum vîrsta, ne uneau sentimentele. Eva era zgîrcită la vorbă, foarte înțelegătoare și sinceră, calități cam rare la o femeie!

— De cînd o cunoașteți?

— De vreo patru ani. La început, pur și simplu n-am putut-o suporta. Mi s-a părut o fiță care se dă în vînt după toți bărbații bine... Pe urmă... pe măsură ce ne-am cunoscut, părerile noastre s-au schimbat. Nici ea nu m-a suferit la început: îi păream antipatic.

— Îi cunoașteți părinții?

— O, desigur. Am fost de mai multe ori la Topoloveni.

— Vă împărtășeați bucurii, necazuri?!

— Nu. Niciodată. Ascultam muzică, ieșeam la plimbare, la un restaurant, unde luam masa, rămînea, eventual dacă doriți să știți, noaptea rămînea mereu la mine.

— Mă întreb ce o lega de dumneavoastră? Nu e nevoie să-mi răspundeți...

— De ce nu? N-am nici un fel de secret. Întrebați-mă orice! Dacă știu, vă voi răspunde. Ce o lega de mine? Era și ea un om singur. Fugea de singurătate.

— Ca și dumneavoastră!

— Nu, nu. Greșiți! Eu nu fugeam, eu o doream. O doresc mult. Într-un secol ca al nostru, singurătatea e o binefacere! E un mod de existență...

— Cînd ați văzut-o ultima oară pe Eva?

— Sîmbătă seara. Cu cîteva ore înainte de a muri. A trecut pe la mine.

— De ce?

— De ce? suspină îndurerat Macarov. Să vadă ce fac, dar, mai exact, să-mi propună să mergem la un concert simfonic. Bach, Vivaldi, Mozart... Nouă ne

plăcea foarte mult muzica simfonică. Uneori, după-amieze întregi ascultam aici muzică simfonică. Ei îi plăcea foarte mult Bach. Îl adora. Mie nu.

— Ce preferați?

— Beethoven. E mai complex, mai grandios, mai cutremurător.

— Cum a fost concertul?

— Care concert? întrebă Tedy surprins, încordându-și fruntea ridată.

— Cel de sîmbătă seara!? La care v-a invitat Eva!?

— Scuzați-mă, sînt pur și simplu zăpăcit. N-am fost la concert.

— De ce?

— Am refuzat-o, fiindcă în seara aceea am fost la balul anual al vînătorilor și pescarilor sportivi. Acum regret. Dacă mergeam la concert, Eva era în viață.

— Sînteți și vînător? Dragomir își mască cu greu surprinderea!

— Am cam fost... Boala mă ține deoparte...

— Ați fost împreună la bal?

— Nu. Singur.

— De ce?

— Sînt chestiuni personale, pe care nu le pot face și publice. Nu voiam s-o pun într-o lumină neplăcută.

— Adică?

— E atît de greu de înțeles? Tedy mîngîie îndelung brațul fotoliului cu palma, trăgînd cu sete din țigara abia aprinsă. Ar fi zis gurile rele că e noua mea amantă! La ce i-ar fi slujit? Am vrut s-o cruț, să n-o expun într-o postură neplăcută. În anii trecuți, am fost cu alte prietene, așa încît...

— Aveți o faimă... nu știu cum să-i spun... de vă protejați astfel o prietenă?

— Proastă. De ce vă sfiiți? Toată lumea zice că sînt

un afemeiat și jumătate. Nu neg. Așa este. Sînt vicios, sînt mort după femei. E ceva în mine de posedat, de mascul, care, pur și simplu mă înspăimîntă. Cum văd o femeie, simt că fierb. Imaginația mea lucrează... O să vă mirați că mă dezgolesc astfel, dar ăsta sînt. Îmi știu atît de bine defectele, viciul...

— Cum era îmbrăcată Eva?

— Dacă bine țin minte, purta o bluză mov și o fustă bej.

— Și paltonul?

— Din piele maro. Au atît de mare importanță aceste amănunte?

— Da. Refac drumul Evei invers!

— Cum invers?!

— De la crimă, de la locul faptei, la autor!

— E foarte interesant.

— Nu știu dacă e foarte interesant, dar e foarte greu. În concluzie, v-ați despărțit. Dumneavoastră ați mers la bal, iar ea?

— Zicea că se duce acasă.

— Arăta speriată, supărată?

— Nu. Doar fără chef. Poate din pricină că-i refuzasem invitația.

— Nu vi s-a plîns că are vreun necaz, vreo ceartă cu cineva?

— Nu. Niciodată. Era prea mîndră, prea orgolioasă ca să se plîngă cuiva!

— Unde v-ați despărțit?

— Pe stradă.

— V-ați fixat vreo altă întîlnire? I-ați dat sau v-a dat ceva?

— Nu. Nimic. N-am primit, n-am dat!

— Pe urmă, v-ați dus la bal. Iertați-mă că insist...

— Vă rog foarte mult întrebați-mă orice. La bal,

m-am distrat de minune, am dansat, am spus și ascultat bancuri, cu un cuvânt a fost o seară mai mult decât plăcută.

— Când ați sosit acasă?

— Pe la două.

— De unde, cum ați aflat vestea tristă?!

— Azi, după prânz, a venit tatăl ei pe la mine, să mă întrebe ce știu, ce s-a întâmplat.

— În afară de dumneavoastră, care dintre prietenii Evei îi mai cunoșteau părinții?

— Întrebarea mă depășește, spuse rece Macarov, desfăcând larg mâinile, într-un gest de totală neputință. Ce s-a constatat în cele din urmă? Dacă pot să întreb așa ceva!

— Intoxicație, răspunse Dragomir, prefăcându-se preocupat de un tablou de pe perete. Se pare că este opera unei mâini sigure, versate.

— Nu-mi vine să cred! Imposibil.

— De ce? Ce anume vi se pare imposibil?

— Intoxicația, crima, crima asta, iertați-mă, bestială, ar trebui să aibă și un mobil!?

— Are. De asta vă faceți probleme?! ...

— Ce mobil, care e?

— Voiam să spun că el există. Nenorocirea e că nu-l știu. Deocamdată. Din moment ce există, îl vom afla.

— Așa e, aveți dreptate. Macarov sorbi ușor din coniac și adăugă: depinde când.

— Unele adevăruri ies repede la iveală, altele mult mai greu. Știți ce zice un proverb: de unde nu-i foc, nu iese fum. Dacă vă amintiți, ce prieteni a mai avut Eva?

— N-aș putea să vă spun.

— De ce? N-a avut?

— A avut, în mod cert a avut. Era o femeie prea bine. Chiar dacă ea mai ocolea bărbații, ei n-o ocoleau. Vă asigur. Am văzut-o cu diverși tipi pe care nu i-am cunoscut și nu-i cunosc.

— Nu ați discutat cu Eva despre ei, așa din întâmplare?

— Nu accept asemenea discuții. Pe mine ceea ce a fost, trecutul mă interesează doar la 1 noiembrie. Atunci, de ziua morților, mă duc la cimitir și pun flori și lumânări la cei apropiați mie odinioară și care s-au dus pe lumea cealaltă.

— Vă invidiez. Eu nu pot face același lucru: sînt obligat mereu, în meseria mea, să mă interesez amănunțit, sîcîitor — ca și acum — despre tot ceea ce a fost. N-am încotro, sînt obligat să cercetez tot ceea ce s-a întîmplat.

— Nu face nimic, pe mine nu mă deranjează.

— Unde v-ați despărțit de Eva?

— Pe Petuniei, colț cu Albina.

— Eva a plecat singură?

— Da. Am avut o clipă impresia, că după colț, o aștepta cineva. Mi s-a părut că era un bărbat cu pălăria trasă pe ochi... Așa cred că mi s-a părut...

Căpitanul se ridică și mergînd spre ușă își aminti de ziar. Întrebă, oprindu-se în ușă:

— Vineri ați fost plecat undeva cu mașina?

— Vineri, nicăieri. Toată ziua mașina a stat în fața casei. N-am garaj și o țin afară în stradă.

— Conducea și Eva?

— Nu. Nu avea carnet. Pe mașina asta doar eu am condus. Dar, de ce vă interesează mașina? Sper că nu vă supără întrebarea!?

— Deloc. De ce să mă supăr? Întrebam de mașină, pentru că vineri după-amiază am urmărit vreo jumătate

de oră *Concursul de îndemînare și eleganță*, organizat de filiala A.C.R. Printre mașinile ce-au concurat, a fost și un Renault 16 alb, ca al dumneavoastră. Mă gîndeam că poate ați fost la concurs!?

— Nu, surîse Macarov, n-am fost eu. Sînt prea bătrîn pentru asemenea concursuri.

— Toată stima, domnule Macarov.

XXIII

La o masă de douăsprezece persoane ședeau patru ofițeri; în capul mesei colonelul Ioan Albu, în dreapta lui, locotenent-colonelul Voicu, solemn și grav, cu carnetelul ca întotdeauna gata pregătît, iar lîngă el, maiorul Stănciulescu, un bărbat blond cu ochi albaștri, în uniformă bine călcată, care-i venea ca turnată. Pe cealaltă parte a mesei, Dragomir, aștepta resemnat într-un pulovăr albastru, pe gît, părăind mai degrabă un sportiv de performanță sau o vedetă de cinema. Colonelul trecu în revistă chipurile subordonaților săi, oarecum șocat de sobrietatea lor. Doar Voicu, pradă și în acele clipe obișnuitului său tic nervos, își trăgea în jos, la nesfîrșit, cu două degete, colțurile mustății. Colonelul întrebă ironic:

— Ținem un moment de reculegere? Ce-i cu încrîncenarea asta pe voi?

— E un caz complicat, spuse Voicu. Chiar prea complicat.

— Asta știu, răspunse colonelul. Dacă stăm așa încruntați și speriați io să-l rezolvăm mai repede? Spune tovarășe maior, ce noutăți ai?

— Autopsia a avut loc ieri, s-au recoltat probe bio-

logice, nu s-a constatat nici o urmă de violență, o escoriație cât de mică, nimic, nimic. Adineaori, mi-au comunicat telefonic de la Laboratorul exterior de medicină legală că substanța cu care a fost intoxicată Eva, spre surprinderea lor și a noastră, este esență de nicotină în stare pură. Literatura de specialitate cunoaște doar câteva cazuri de intoxicație cu esență de nicotină în stare pură. Cine poate avea asemenea otravă? Iertați-mă, dar nici nu pot bănuî. În orice caz produce moartea în maximum 15 secunde. Esența de nicotină, în cazul nostru, a fost pusă în coniac.

— S-a stabilit existența unor alimente în stomacul victimei?

— Pot să vă spun exact, tovarășe comandant: cu o oră înainte, maximum cu o oră jumătate, victima a mâncat omletă cu slănină. Și băuse cam mult alcool. De fapt, știm și alcoolemia: 1,15 grame la mie. Mai e încă un amănunt nu lipsit de interes: victima îmbrăcase un maiou, o bluză tricotată, maro, iar peste ea un pulovăr negru. Femeia se îmbrăcase gros, de iarnă, de drum. Voia să se ducă acasă, la părinți...

— Mi s-a raportat că la locul faptei ați cerut un câine și însoțitor.

— Da. Am cerut. Câinele s-a dus pe scara de serviciu, a coborât în spatele blocului, a mai mers vreo treizeci de metri pînă la o alee asfaltată, pe care locatarii își parchează mașinile! Acolo s-a oprit, a mîrîit nervos, a revenit pe urmă și de fiecare dată a mers pînă la alee...

— Percheziția ne-a adus ceva nou? Ce e cu sacoșa?

— Am efectuat percheziția ieri, foarte amănunțit, dar n-am găsit sacoșa. A dispărut fără urmă.

— Ați căutat ca lumea? insistă comandantul.

— Am răscolit toată casa. Degeaba!

— Chiar degeaba nu e... În fine, aveți cuvîntul to-

varăse Voicu. Lista cu cei suspecti, bănuți, prieteni — prietene — dușmani... o avem?

Voicu întinse imediat, tot sobru, o listă cu câteva nume bătute la mașină.

— Și? Au mărturisit? zise comandantul cu o veselie neașteptată. Sau nu ați știut cum să-i faceți să recunoască?

— Încă nu, spuse Voicu, dar în două, trei zile vor spune totul.

— Dacă au ce, adăugă insinuant comandantul. Uneori, trebuie să mai glumesc cu voi, chiar dacă nu e potrivit momentul, nu de alta, dar nu-mi plac frunțile încręțite și oamenii mahmuri. Luă lista, o privi lung, apoi citi primul nume:

— Mihai Dragoste! Cine e?

— Ziaristul nostru, din redacția locală, care semnează cu pseudonimul Mihai Dragoș.

— E suspect?

— Deocamdată nu.

— Atunci?!

— El i-a făcut curte multă vreme victimei, e adevărat cu câțiva ani în urmă, au vrut chiar că se căsătorească. Ceva s-a întâmplat și acum sînt prieteni... Adică, erau... Au fost văzuți împreună...

— Valer Podoabă?

— A fost coleg de facultate cu victima. La un chef, a bătut-o și femeia a vrut să-l dea în judecată. Pînă la urmă, s-au împăcat și ea a renunțat la proces... Acum două luni, între Valer și victimă a avut loc un schimb de cuvinte triviale la cofetăria *Pacea*. Cei doi s-au jignit reciproc. Valer Podoabă a fost condamnat de două ori pentru ultraj și lovire. E un tip violent, periculos. Nu și-a terminat facultatea, a fost exmatriculat. Este elegant însă și plin de bani.

- Unde lucrează?
- Nu lucrează, e un parazit în toată puterea cuvîntului.
- Ziceai că-i plin de bani!? De unde-i are?
- Declară că joacă săptămînal la loto, loz în plic și Pronosport.
- Ați verificat?
- Da. A cîștigat sume mici, infime. Se pare că a cumpărat niște lozuri de două și cinci mii de lei.
- Pe ce bani?
- După surse încă neverificate, dumnealui joacă poker pe bani. E mare specialist, dar și trișor.
- Faceți verificările de rigoare, reluă colonelul, întinzîndu-i lista suspectilor. Cum stăm cu amprente?
- Vă raportează, zise Voicu, dezolat, că n-am găsit nici o amprentă pe sticla de coniac. Asta înseamnă că au fost șterse. De pe balustrada scării de serviciu au fost ridicate niște amprente destul de confuze. În rest, în cameră — numai amprente de victime.
- Pe clanța ușii?
- Nu s-a găsit nici una. Se pare că a fost ștearsă și clanța.
- Înfirmarea victimei cînd are loc?
- Mîine, marți, la Topoloveni, răspunse maiorul.
- Voicu și Stănciulescu, dumneavoastră sînteți liberi. Vă ocupați de amprente, vedeți ce puteți scoate, și de suspecti. În rest, nu vă cer nimic. Reveniți la cauzele ce le aveți în lucru. La nevoie, fi veți ajuta pe sportivul nostru — și-l arată pe căpitanul Dragomir.
- Cei doi părăsiră biroul.
- E rîndul tău, zise colonelul. Sper că ai ceva nouități mai îmbucurătoare, altfel risc să mă posomorăsc și eu...
- Am găsit un bal, unde au fost confetti — la Me-

lody. E vorba de balul vânătorilor și pescarilor sportivi. Singurul în sîmbăta aceasta. Iar la bal a fost prietenul și concubinul victimei, un oarecare Teodor Macarov. Are o vilă, e o figură de bos, văduv, cu mașină și cu bani. Pare sincer afectat de moartea Evei. După spusele lui, ei intenționau să se căsătorească. Un lucru mi se pare suspect: a susținut sus și tare că vineri n-a mișcat din loc mașina, un Renault 16 alb, care e parcat în stradă și în fața casei.

— Poate ăsta e adevărul.

— Exclus. Pe banchetă, în mașină, se află un ziar, *Crișana* de vineri, 22 decembrie! Cum a ajuns un ziar din Oradea acolo?!

Colonelul aprinse o țigară. Îi oferi și lui Dragomir. Apoi, întreabă:

— Ce antecedente are Macarov ăsta?

— Nu știu. Am cerut adineaori să mi le scoată. El s-a întîlnit sîmbătă cu Eva, s-au plimbat și atîta tot. El a fost la bal, ea acasă. De ce m-a mințit?

— Bate și ți se va deschide, zise colonelul, întreabă și ți se va răspunde. Hai să vedem cine e Macarov?

Colonelul trecu la biroul său și formă un interior, apoi întreabă acoperind receptorul cu palma.

— Cui ai cerut antecedentele?

— Lui Rusu.

„Alo, Albu la telefon. Rusu să vină cu antecedentele lui Macarov imediat“.

— La Oradea n-am aflat totul, reluă discuția Dragomir. Iulia, prietena victimei, nu mi-a spus tot ce știa. Asta e impresia mea...

Se priviră minute în șir în tăcere.

În birou, intră plutonierul major Rusu. Întinse o foaie de hîrtie comandantului și ieși fără să scoată o

vorbă. Colonelul își puse ochelarii și în timp ce citea, chipul lui parcă se lumina.

— Ascultă: 1 an închisoare în 1956 pentru speculă; 2 ani și 6 luni în 1964 pentru fals în acte publice și 3 ani în 1969 pentru înșelăciune în dauna avutului personal. Ce zici?

— Și ce elegant și manierat e dumnealui, spuse Dragomir, uimit de cazierul lui Macarov.

Dragomir, luă hîrtia și citi și el antecedentele.

— Acum crezi?

— N-am încotro. Înseamnă că m-a mințit mai mult, nu numai în privința mașinii! Ce facem cu el?

— Ce să facem? Să-l supraveghem, deocamdată. Ai vreo idee mai bună?

Căpitanul ridică din umeri. Colonelul adăugă:

— Numai să n-o pățească și el ca Eva! Am avea prea mare ghinion.

XXIV

Odată cu seara s-a lăsat o ceață densă, lăptoasă. În apropierea casei lui Macarov, în mașină, Dragomir și Palade așteptau. Abia se vedea contururile caselor de peste drum. Din cînd în cînd, din ceață se decupa confuză și grotescă figura cîte unui trecător care se apropia.

— Dacă omu' nu iese în oraș? Stăm aici pînă dimineață? întrebă dezamăgit Palade.

— Nu.

— Adică? Pînă cînd?

— Pînă cînd se culcă Macarov! La un sfert de oră după ce se stinge lumina, plecăm.

— Aoleu mamă, ce plăcere, oftă Palade. E groaznic

să stai așa în prostie. La prînz, am umblat două ceasuri după el aiurea; l-am văzut cum și unde ia masa, de unde-și cumpără ziare, unde-și bea cafeaua. Parcă asta ne lipsea nouă!

— Acum cîteva zile, ziceai că-ți place meseria, puștiule! Care e adevărul, ăla de atunci sau cel de acum?

— E frumoasă, tovarășe căpitan, dacă are acțiune, mișcare, nu să îngheți în mașina asta aburită, că nici nu mai vezi afară...

În clipa aceea, Dragomir tresări, tuși ușor dregîndu-și glasul și spuse:

— S-a stins lumina, bosul pleacă. Ești mulțumit?

Căpitanul privea încordat spre casa suspectului. Auzi doar ușa de la intrare închizîndu-se cu zgomot, distinse vag alura bărbatului învăluit în ceață, ieșind pe porțiță. Macarov porni în direcția lor, cu pas grăbit. Trecu prin dreptul mașinii. Purta un palton negru, destul de scurt, de tineresc, și pălărie cu boruri largi, nițel plecată pe frunte. După ce dispăru în ceață, Palade coborî din mașină și porni după el. Căpitanul îl urmă pe Palade. Într-un fel, ceața îi ajuta, dar putea lesne, în orice clipă, să li-l răpească pe Macarov. După toate aparențele, Macarov alesese drumul cel mai scurt spre centru, preferînd niște străduțe înguste, laterale și pustii la ora aceea. Palade mergea mulțumit că se putea mișca, nu-i mai era frig, ca-n mașină, și-l pasiona urmărirea. Uneori, se grăbea și se găsea foarte aproape de Macarov. Pe măsură ce se apropia de centru, trotuarele erau mai luminate, datorită vitrinelor și firmelor de neon. La un moment dat, Dragomir îl găsi pe Palade privind în vitrina unui magazin cu articole de sport. Palade îi explică în șoaptă:

— Bosul bea cafea și seara. E la Union, la cafenea.

— Ești sigur?

— M-am uitat prin perdeă, de afară se vede; și-a luat o cafea de doi lei. Frumoasă femeie!

— Ce spui? Ce femeie?

— Irina Loghin. N-auzi?

Peste drum se afla un magazin cu instrumente muzicale. Din megafonul de deasupra ușii, melodia inunda strada.

— Vezi ce face! îi ceru căpitanul, arătînd cu privirea spre cafenea.

Palade făcu cîțiva pași, privi înăuntru, se întoarse și spuse:

— Singur! Bea o cafeluță. Are un palton mișto... Apoi, locotenentul începu să povestească ceva despre Irina Loghin, despre fotbal. Vorbea și bătea o imitație de step pe asfalt.

— Psst! Lasă trîncăneala.

Macarov ieșise în stradă și cîteva momente șovăi: făcu cîțiva pași se opri într-o stație de autobuz.

— Du-te și tu în stație, te urci în același autobuz, pe cît posibil să nu te remarce. Încerc să te ajung. Dacă nu, ne vedem la ora zece la Metropol în braserie.

Macarov se urcă într-un autobuz, cu platformă, pe scara din mijloc, Palade pe cea din urmă. Autobuzul porni încet și dispăru în ceață. Dragomir alerga spre o stație de taxiuri, cînd văzu venind spre el o mașină a circulației. O opri și se urcă neinvitat lîngă șofer, spre uluirea acestuia care întrebă:

— Vreun accident grav?

— Nu tovarășe plutonier, sînt coleg de-al dumitale, de la judiciar, urmăresc un individ, fii bun și du-mă nițel după el.

— Unde?

— În direcția opusă, pe linia 21, pînă ajungem un

autobuz cu platformă; are numărul 606, sigur cu 31 în față.

— Aveți o legitimație?

— Ei bravo! Dragomir îi arată legitimația grăbit.

— Să trăiți!

Plutonierul ocoli un rondou și porni în viteză prin ceața lăptoasă și difuză. Ajunseră autobuzul, care tocmai oprea în stație. Mergeau încet în urma lui, când plutonierul începu să rîdă.

— Ce ai frate? Întrebă supărat Dragomir. Ce-ți veni?

— Nu vă supărați dacă vă spun de ce rîd?

— Parcă de supărări îmi arde mie acum, mormăi căpitanul în silă.

— Eu vă cunosc bine din văzute, stați tot prin cafelele, prin restaurante și tot civil. Într-o zi, am vrut să-i atrag atenția șefului meu, că sînteți un individ așa... cum să zic... fără rost, dubios.

— Bravo, rîse căpitanul, ai și nimerit-o. M-ai făcut și fără rost.

— Iertați-mă, dar așa părea că sînteți... N-am vrut să vă supăr...

— Contează numai ce sînt, nu ce par, bătrîne. Dă-i bici, calc-o că pierdem autobuzul.

Ajunseră într-un cartier nou. Străzile erau pustii, pierdute în ceață. Autobuzul se afla în stație.

— Asta e penultima, zise plutonierul.

Dragomir îl observă pe Palade coborînd și traversînd strada. Îi mulțumi plutonierului și coborî și el. Îl urmărea pe Palade; pe Macarov nu-l văzuse. Merșeră așa, unul după altul cîteva minute. Apoi brusc Palade se opri. Dragomir ajunse lîngă el.

— A intrat în blocul ăsta!

Spre surprinderea lor, Macarov ieși chiar în clipa aceea. Venea spre ei. Căpitanul scoase o țigară și-i ceru

foc locotenentului. În timp ce-și aprindea țigara, cu fața în palme, căpitanul îi spuse colegului său să se țină pe urmele bosului. Palade îl urmă discret în ceață. Dragomir urcă scările blocului în care fusese Macarov. Holul era gol. Un bec murdar răspîndea o lumină săracă, bolnăvicioasă. Ascensorul se afla la etajul șase. „Înseamnă că n-a urcat cu ascensorul, nici nu avea timp. Nu avea timp, de fapt, să intre nicăieri. N-a stat decît maximum un minut. Poate nici atît. Într-un timp atît de scurt, ce putea face?” Dezorientat rămase în hol, se uita în jur, și fuma. Privirea îi rămase, din întîmplare, ațintită asupra cutiilor poștale, verzi, înșirate pe două rînduri, pe perețele de vis-à-vis. „Poate a simțit că e urmărit și a renunțat la idee. Altfel de ce ar fi intrat în holul unui bloc pentru un minut, ca apoi să plece? Asta după ce a făcut atîta drum? Imposibil, a avut el un scop precis”. Se auziră voci de bărbați și copii pe scări. Dragomir ieși în stradă, hotărît să-l ajungă pe Palade. Abia se vedea la zece pași. Încotro să meargă? O familie cu doi copii părăsi blocul. Căpitanul se întoarse din nou în hol. Observă iar cutiile poștale. Le cercetă pe rînd; una era ticsită de plicuri și ziare, semn că proprietarul ei lipsea de acasă; în alta zări un plic. Nu se vedea să fie scris ceva pe el. Toate celelalte cutii erau goale. Se opri iar în fața celei cu numărul 58. Pe cutie, într-o casetă citi: „Gh. Varga”.

Se întoarse în centru cu autobuzul. Era abia opt și douăzeci. Pînă la întîlnirea cu Palade avea timp suficient. Ajunse la concluzia că e bine să se ducă după mașină, care rămăsese aproape de casa lui Macarov. Porni într-acolo, dar ajungînd în dreptul filialei A.J.V.S.P. văzu lumină. Pe președinte îl cunoștea. Intră să discute ceva despre balul de sîmbătă seara, căci cu siguranță președintele nu lipsise. Fu obligat să facă anticameră un sfert

de ceas. Cînd președintele deschise ușa și-l văzu pe căpitan, întrebă mirat:

— Cu mine?!

— Cu dumneavoastră. Sînteți surprins?

— Da și îți spun și de ce: sezonul de vînătoare pe bază de autorizație s-a încheiat.

— În primul rînd, nu-s vînător; în al doilea, am prea multe pe cap, ca să-mi rămîna timp pentru distracție.

— Ce vorbești. Mai bine decît ție nu-i merge nimă-nui!

— Lăsați, lăsați, n-aș vrea să fiți în locul meu.

— Ia loc, Dragomir și spune-mi ce necaz te-a adus pe la mine?

— Treceam întîmplător și ce mi-am zis, hai să intru să-i văd pe tovarășul președinte . . .

— Bei o cafea?

— Nu. Mulțumesc. La ora asta nu. Mă și grăbesc. Mă gîndesc să-mi plătesc cotizația de pescar. Cine știe, poate la anul, găsesc cîteva după-amieze să ies la pescuit.

— Bine faci. Aerul curat și liniștea sînt singurele lucruri de care ne mai putem bucura. Să profităm cît mai avem timp! Uite, n-ai venit sîmbătă seara, să vezi ce bal splendid am avut. Mîncăruri formidabile, vînat, băutură bună, muzică bună. Întreabă-l pe maiorul Tache de la circulație.

— Dumnealui cred că s-a distrat bine, îi plac chefurile, veselia, petrecerile . . . Nu știu ca vînător cum e? . . .

— E vînător mare, pasionat, talentat. Toată seara s-a distrat, a dansat-o și pe nevastă-mea. Nu ți-o spun fiindcă m-a indispus, dimpotrivă, mi-a făcut un bine. Eu nu suport în general dansul.

- El dansează bine?
- Formidabil.
- A stat mult?
- Pîna cînd s-a cîntat marșul. Să-l fi văzut cum dansa perinița! Ca la douăzeci de ani.
- Vînătoarea, îi priește, glumi ironic Dragomir.
- Probabil.
- Teodor Macarov a fost la bal? Îl cunoașteți?
- Tedy? Păi putea să lipsească? Ăsta dacă-l dai afară pe geam, vine înapoi pe horn. Întreabă-l pe Tache, tot în sufletul nostru a stat. Și el mi-a dansat nevasta. Mare dansator. Dacă ar fi și vînător la fel, ce mai, ne-ar putea fi maestru.
- Deci, a fost. N-ați observat, n-a lipsit un timp?
- Eu nu pot să-ți spun nimic în privința asta. Am băut, m-am distrat, am dansat...
- Președintele tăcu. Încerca să-și amintească un anume lucru. Dragomir cercetă păsările împăiate presărate și atîrnate peste tot în birou. Se auzea zumzetul monoton al acvariilor de sub ferestre!
- Doamna Tache poate să te lămurească mai precis.
- De ce?!
- Ea a dansat cu Tedy, iar cînd s-a întors la masă, ne-a spus că afară plouă ca vara. Susținea că Tedy fusese afară și că el îi spusese. Poate e bine s-o întrebi pe ea.
- Mulțumesc, tovarășe prezident. În concluzie, am să trec zilele astea să-mi plătesc cotizația pe anul viitor. Poate prind la anul și cîteva zile de pescuit.
- Atît?! se miră președintele, îndreptîndu-și nodul cravatei. Credeam că ai vreo problemă serioasă de rezolvat!?
- Mă știți pe mine să fi avut vreodată probleme serioase de rezolvat?!

XXV

— Dacă nu avea nimic de ascuns, de ce nu i-a dat un telefon, de ce n-a semnat biletul, de ce se duc la baia de aburi?! De ce? Prea mulți „de ce“! explică Dragomir.

Colonelul îl privi lung și întrebă:

— Aș vrea să știu cum ai aflat ce scrie pe bilet? Spuneai că Tedy a lăsat un plic, nu un bilet! Cum ai putut să citești ce scrie?!

— Din întâmplare.

— Nu înțeleg, fii te rog mai clar.

— Aseară, târziu, m-am reîntors la blocul în care locuiește Gigi Varga. Am stat în mașină, întrebându-mă cum să aflu ceva despre el. A apărut el, robust, flegmatic, cu țigara în gură. A scos plicul, l-a citit în holul scărilor, apoi a făcut o gafă...

— Ce gafă?

— A aruncat biletul și plicul, după ce le-a mototolit, lângă lăzile de gunoi. Am așteptat să urce și apoi... am putut citi liniștit tot ceea ce scria pe bilet.

— Ce zici că scria?

— Mîine, la ora 10, la baia publică, la aburi. Atît. Nici un nume, nici o semnătură!

— Și dacă, totuși, n-a lăsat el biletul?! întrebă colonelul nemulțumit parcă și nesigur.

— El l-a lăsat, Macarov. Nu mai am nici un fel de dubiu. Acum vin de acolo, spuse sigur Dragomir.

— De unde vii?

— De la baia de aburi! M-am convins, l-am văzut cu ochii mei pe Macarov intrînd la baia publică tacticos, cu mutra lui de bos ocupat, hărțuit de zeci de probleme.

— Și Varga?

— A venit și el.

Colonelul rămase îngândurat, cu privirea pierdută pe fereastră. Fața lui rece, împietrită, nu trăda nici un sentiment, nici o impresie.

— Ar trebui, repet, să-l supraveghem și pe Varga, reveni Dragomir mai insistent ca la început.

— Ar trebui... nu știm exact dacă e sau nu cazul și pe deasupra n-am nici atîția oameni la dispoziție... Nu știu cum să mă fac înțeleș, am oameni dar au și sarcini pînă peste cap. Părerea mea este să-l urmărești îndeaproape pe Macarov.

— Am înțeleș.

— N-ar fi stricat să faci și tu o baie de aburi! Ce zici?

— Nu ține, mă cunoaște. Era însă Pericle la baie.

— Cine? Pericle, cocoșatul?

— E un sufletist, ce nu s-a pomenit...

Sună telefonul. Colonelul ridică receptorul, parcă supărat că era deranjat, ascultă, într-un tîrziu spuse „condu-o imediat pînă aici” și închise. Îl privi consternat pe căpitan, explicîndu-i:

— Ofițerul de serviciu raportează că acum o jumătate de oră s-a prezentat la poartă o femeie care dorește neapărat să stea de vorbă numai cu șeful, adică cu mine, să-mi comunice lucruri prețioase în legătură cu dispariția Evei. Curioasă chestie, ce zici?

— Știu eu?! Să nu fie ceva pus la cale cu scopul de a ne induce în eroare!?

— N-avem decît să verificăm tot ceea ce ne va spune.

Se auzi un ciocănit ușor în ușă. Ofițerul de serviciu intră în birou, urmat de o femeie încă tînără, după un gust îndoielnic îmbrăcată, fardată prost; buzele erau vopsite gros și violent în roșu, pleoapele verzi; toată

făptura ei emana un aer de vulgaritate. Ofițerul de serviciu vru să raporteze ceva, dar comandantul îi făcu semn și el ieși din birou. Necunoscuta se așeză pe un scaun fără să aștepte invitația de rigoare, nu se prezentă, își întinse ușor fusta care nu-i acoperea genunchii și intră direct în subiect:

— Am venit aici pentru că am lucruri importante de spus. Eu sînt printre ultimii sau poate chiar ultima care am văzut-o în viață pe Eva. Ceea ce s-a întîmplat, e o adevărată barbarie, un act banditesc...

— Despre ce barbarie vorbiți? întrebă încruntat colonelul.

— Ei despre care? Despre felul cum a fost omorîta Eva. Să-i dai cu toporul în cap, să-i despici țeasta — spuneți și dumneavoastră nu e o barbarie?!

— Sînteți greșit informată, o corectă înțelegător colonelul. N-a lovit-o nimeni cu nimic.

— Asta-i bună, țipă necunoscuta și se ridică de pe scaun, dar se reasează o clipă mai tîrziu. Așa vorbește tot orașul.

Colonelul luă o fotografie de pe biroul său și o arată femeii, precizînd:

— E făcută înainte de autopsie!

— Ce frumoasă e și moartă! zise necunoscuta. Ce prostii vorbește lumea, zău, nu aș fi crezut? Cum vă spuneam, eu am văzut-o ultima pe Eva...

— O clipă, te rog, o întrerupse colonelul. Am dori întîi să te prezinți...

— N-are nici o importanță cum mă cheamă, ce fac...

— Să știm, totuși, cu cine stăm de vorbă!

— Important este ceea ce vă spun, nu cine sînt, își continuă femeia monologul, cu o răceală debordantă.

— Stimată tovarășă, ați cerut să vă primim, v-am primit imediat, cu politețea cuvenită...

— Mă rog, mă rog, nu duceți muncă de lămurire cu mine. Nu suport așa ceva. Mă recomand: Varvara Petre. Sînt țesătoare de meserie, am terminat școala profesională, nu lucrez nicăieri, stau flotantă pe Azuga 12, nu sînt utecistă, am antecedente. Pot să vă spun și cîte și de ce!?

— Nu e nevoie, mulțumesc, o opri colonelul. De unde știți că a murit Eva?

— Cum de unde? Asta-i bună! Are necrolog în ziarul de azi. Scoase din poșetă un ziar și-l despăturî. Poftim. I-l dădu colonelului. Sărmana fată! Sîmbătă la prînz, mi-a plătit o cafea. M-a rugat să o ajut într-o problemă.

— De unde vă știa Eva? De cînd vă cunoașteți?

— Interesează?

— Desigur.

— Păi, sincer vorbind, de la pușcărie. Am și antecedente. Una dintre pedepse am ispășit-o împreună. De atunci mă cunoaște. Ce mi-a cerut? Ca în seara aceea, adică sîmbătă, la ora șase, să mă ascund într-o grădină, după un gard. Să aștept acolo, bine ascunsă, pînă cînd va arunca peste gard, cineva, o sacoșă.

Colonelul și căpitanul schimbă priviri. Femeia se opri. Se uită pe rînd, neîncrezătoare, la cei doi.

— Continuați, o rugă colonelul, răsfoind niște hîrtii de pe birou.

— Am acceptat.

— Așa dintr-o dată, fără să știți despre ce e vorba?

— Ba știam. Eva mi-a spus că are de scos niște bani de la un bărbat care și-a bătut joc de ea. Și fiindcă barosanul n-a vrut să-i dea banii de bunăvoie, l-a șantajat.

— Cum? În ce mod?

— Ei, asta nu mai știu tovarăși, că nu mi-a mai spus.

— Deci, ați hotărât s-o ajutați, conchise colonelul.

— Firește, mai ales că Eva, femeie sensibilă, sufletistă, nu mi-a cerut să fac nimic de gratis. În schimbul ajutorului meu, ea mi-a dat două sute de lei. Să recunoaștem, bani frumoși. Deci, sîmbătă seara m-am dus acolo.

— Unde? În ce loc?

— Pe Vrancea 4 e o grădină, cu pomi și porumb încă netăiat, care coboară la vale și dă în aia stradă, în Petuniei 21. Ei, acolo, în Petuniei, după gardul de lemn, m-am pitit eu. M-am pitit în așa fel încît să văd cine trece pe drum. Am stat așa, mîncam semințe de dovleac, cînd o văz pe Eva venind însoțită de un bărbat, care ducea în mîna dreaptă o sacoșă. Am tăcut chitic și numai ce m-am pomenit cu sacoșă în grădină, la cîțiva pași de mine. Am stat cuminte, să nu fac zgomot, pînă cînd ei s-au îndepărtat, pe urmă am luat sacoșă. În ea, erau niște, bani. Nu m-am atins de bani și am ieșit prin poarta din strada Vrancea, cu sacoșă în mînă. La colțul străzii, cînd a venit Eva, i-am dat sacoșă și mi-am primit partea mea. Mă gîndesc că bărbatul care a omorît-o, a făcut-o pentru bani, că erau mulți de tot.

— Cam cîți?

— Eva a zis că 12.000! Eu cred că au fost și mai mulți. Poate chiar dublu. Ochii nu mă înșală în privința banilor niciodată.

— Cum era sacoșă? interveni Dragomir. Puteți s-o descrieți?

— Destul de nouă, de frumoasă, una verde.

— Avea vreun semn? insistă căpitanul.

— Nu știu, n-am observat. Era aproape nouă și verde, asta e sigur.

— O emblemă nu avea?

Femeia ridică din umeri, trăgându-și mereu fustița peste genunchii goi.

— Bărbatul acela cum arăta? Îl puteți descrie?

— Zdravăn, încruntat și elegant, cam în vîrstă...

— Ce haină purta?

— Mi se pare, un pardesiu sau palton albastru, bleu-marin și pălărie tot închisă.

— Era mai înalt decît ea?

— Cu un cap.

— Eva cum era îmbrăcată?

— Cu haina din piele, maro. Ca de obicei era îngrijită, cochetă...

— Banii pe care vi i-a dat Eva îi mai aveți?

— Îmi pare rău, nu. Mi-am luat ieri un palton.

— Știți cumva cine e bărbatul? V-a spus Eva ceva despre el?

— Nu știu, nu mi-a spus absolut nimic.

— Dacă l-ați vedea, l-ați recunoaște?

— Imediat. Are așa o figură de bărbat rău, pervers...

— Știți cumva unde s-a dus Eva după ce i-ați dat sacoșa?

— Nu știu. Cred că acasă.

— De ce credeți?

— Păi unde era să se ducă ea, o femeie, cu atîția bani?!

— Vă rog să treceți în biroul alăturat și să scrieți tot ce mi-ați spus pe hîrtie, cu alte cuvinte să ne dați o declarație, îi ceru colonelul.

— Eu?!

— Da, dumneavoastră. Scrieți tot ceea ce ne-ați povestit aici!

— Nu poate să scrie altcineva, tovarăși? Eu stau cam rău cu scrisul, n-am răbdare și n-o să înțelegem nimic din scrisoarea mea personală. De asta nu-i scriu nici mamei, acasă, îi trimit doar câte o ilustrată sau o carte poștală.

— Bine, o să bată cineva la mașină, acceptă colonelul. Varvara Petre fu condusă într-o cameră alăturată. Colonelul se întoarse mai senin, mai destins.

— Descrierea bărbatului pe care l-a văzut Varvara simbătă, mă determină să cred că e vorba despre Macarov, zise căpitanul.

— Serios?

— Asemănarea e izbitoare. Cum facem o confruntare?

— N-o facem!

— De ce? E necesară, absolut necesară!

— Individul trebuie rugată să nu trăncănească nimic, că a fost aici, că a povestit știu eu ce... La nevoie, îi atragi atenția că trebuie să tacă, nu de alta dar ar putea s-o ajungă pe Eva din urmă.

— Și confruntarea?!

— Ai răbdare. Trebuie să căutăm fotografia lui Macarov. Îi prezentăm femeii un set de... fotografii și dacă-l recunoaște, atunci abia începe... greul. La 12 ești la raport. Executarea. Reține: se pare că știm și mobilul crimei: banii! Sacoșa o să ne spună unde sînt și banii. Ce te uiți așa buimac?

— Nu pot veni la 12 la raport! Vă rog să amînați puțin.

— Îți refuzi comandantul, ai? zîmbi colonelul. Ce ai la 12?

— Mă duc la Continental, să-l întîlnesc pe Pericle. Poate aflu ce s-a petrecut la baia de aburi!

— Bine, dacă e vorba de Pericle, renunț. Pe Varvara o convoc după-amiază la ora 17. Să avem însă fotografia.

— Aș îndrăzni o glumă, își ceru permisiunea căpitanul, retrăgîndu-se spre ușă.

— S-aud, să văd de ce ești în stare?

— Pe frontul ăsta, cu Varvara vreau să zic, rămîneți singur.

— S-ar putea să și dezertez, rîse cu poftă colonelul.

*

Pericle, ca de obicei, bea cafea, fuma pipă și descifra cuvinte încrucișate. Cînd îl văzu pe Dragomir, nu se mișcă, nu se agită, rămase inert, blazat și stăpîn pe el. „Uite la el, s-a maturizat“, își zise căpitanul, atîrnîndu-și haina într-un cuier.

— Bei o cafea? îl întrebă Pericle.

— De ce nu! Cum a fost baia?

— Bună. Mă simt ușor ca un fulg.

Cocoșatul aruncă împrejur priviri misterioase, se asigură că nimeni nu trage cu urechea și vorbe sigur și plin de importanță:

— E mișto acolo, umblă toți goi, în aburi, ca în paradis . . .

— Pericle, iubitele! Mă grăbesc, dacă vrei să-mi spui ceva, treci te rog la subiect.

— Domnule, a fost nostim, tot umblînd, era să cad, să-mi rup gîtul, scîndurile-s ude, alunecoase. N-am auzit mare lucru. Au vorbit numai de kilograme, ba

de două, ba de trei, de o femeie, Aura, și de Oradea. La început, celălalt a refuzat, când a fost vorba de Oradea... Pe urmă...

— Pe urmă?

— Au intrat în bazinul cu apă foarte rece, unde nu era nimeni, numai ei. Mi-am vîrît și eu piciorul. Și mă doare și acum, închipuieți.

— Cum arăta Varga?

— Un tip spătos, tuns scurt, perie, și cu o mică cicatrice pe obraz.

— „El e” — gîndi Dragomir. Și-au dat vreo întîlnire?

— Nu. Au discutat, adică Macarov îl lămurea să se ducă la Oradea, la Aura și Varga nu voia. N-am auzit restul.

— Au stat tot timpul într-un loc?

— Păi asta-i, Sandule, n-au stat. Întîi s-au așezat pe prima bancă, era gălăgie, aburii ăia șuieră cînd ies; pe urmă, au urcat sus, pe scările din vîrf unde nu se vedea nimic; au intrat apoi în bazinul cu apă caldă, acolo m-am apropiat de ei, dar... vorbeau despre fotbal.

— De Oradea ce-au vorbit?

— Macarov îl ruga să se ducă Varga la Oradea, să lase acolo un pachet pentru el.

— Unde acolo?

— La Aura, zise apăsător Pericle.

— Și? Cum s-au înțeles? Se duce sau nu?

— Pînă la urmă, Varga a zis că merge. Mîine după-amiază. De asta sînt sigur. Am auzit exact. Își reaprînse pipa și pufăi, des, pînă cînd îl învălui un nor de fum străveziu.

Comuna Topoloveni avea o uliță principală, în formă de semicerc, cu capetele în șoseaua națională. Dragomir ajunsese după ora două. Un soare anemic, rătăcit între nori mari și albi, arunca o părere de lumină peste întinderi. Trăgeau clopotele monoton și trist. Ulița era pustie. Nici măcar cîinii nu lătrau; obișnuiți cu mașinile, dormeau duși pe la porți. Observă cîteva auto-turisme, lume multă în uliță și praporii la poarta casei părinților Evei. Opri ceva mai departe și merse pe jos. Copiii se jucau de-a ascunselea. Lîngă poartă, oameni cu căciuli, îmbrăcați pe jumătate orășenește pe jumătate țărănește, povesteau întins, cu răbdare și perseverență, absenți total de slujba religioasă din curte. Femeile mai bătrîne plîngeau și boceau mai mult din obișnuință. Căpitanul se infiltră printre oameni, trecu în revistă chipurile lor. Îl descoperi pe Macarov, lîngă părinții Evei, cu capul descoperit, cărunt și întunecat; în răstimpuri își ștergea ochii și fața cu batista. Părea că plînge cu adevărat. Uneori, puneă mîna pe sicriul descoperit și rămînea cu privirea pironită deasupra lui minute în șir. Pe nesimțite, în sufletul lui, Dragomir își reproșa graba cu care-l considerase pe Macarov suspect, în unele momente chiar mai mult. Hohotele de plîns care însoțeau cuvintele aproape strigate ale preotului, mutra lui Macarov, chipul îndurerat al lui Mihai Dragoste, pe care-l văzu la cîteva metri în dreapta lui Macarov, trezeau în inima lui o adîncă tristețe. Se retrase cîteva pași, spre casa bătrînilor, de unde îl putea urmări mai bine pe Macarov. În spatele lui, niște bărbați vorbeau preocupați de felul în care-și potcoviseră caii. Cercetă pe îndelete figurile celor ce nu erau din sat, încercînd să le rețină fizionomia. Macarov își suflă nasul

cu forță, apoi rămase împietrit, cu ochii închiși, cu fruntea plecată, cu mâinile împreunate în semn de rugăciune. Oare suferea într-adevăr? Cîntărind faptele sentimentale, cu inima, înclina să accepte că Macarov suferea, judecînd însă după o elementară rațiune, prin prisma experienței sale, trebuia să spună nu, căci, cu siguranță, suspectul își juca rolul cu o adevărată artă. Șovăind între aceste două ipoteze ieși în uliță. Cîțiva inși mai tineri spuneau bancuri și rîdeau în surdina. Se auziră iar clopotele, plîngînd peste întinderi. Pe lavița de la poartă, ședea o femeie cu basma neagră, palidă, nefardată, plîngînd. Era Iulia. O recunosc cu greu. Se așeză lîngă ea. Femeia își șterse fața și spuse cu o voce răgușită de plîns:

— Nu pot rezista . . . am mai leșinat la înmormîntări, de asta am și ieșit, să fiu ceva mai departe, să am mai mult aer . . . Ați aflat ceva?

— Ce să aflăm, doamnă?

— Cum a murit?

— Intoxicată cu o otravă foarte puternică.

— Deci nu s-a sinucis?

— Nu.

— Și cine . . . vreau să zic cine e autorul?

— Deocamdată nu știu, fiindcă nimeni nu ne ajută, doamnă. Nici dumneavoastră nu mi-ați spus tot ce știți. Poate erau lucruri care mă interesau, care mă puteau ajuta . . .

— De unde știți că nu v-am spus totul?

— De asta sînt ceea ce sînt, ca să știu! Sau cel puțin să intuiesc anumite lucruri.

— Vedeți, mie nu-mi place să mă amestec în treburile altora . . .

— E vorba de un ajutor, doamnă, de o declarație, spuse cu răutate Dragomir. Trebuie să găsim un crimi-

nal, ori am impresia, dumneavoastră țineți mai mult cu el, decît cu noi și cu destinul fostei prietene!

— Nu, nu, nu, se apără Iulia, ridicînd palma, vrînd parcă să-l oprească pe ofițer. Atunci, am bănuir ceva, dar am ezitat să-mi fac cunoscută părerea . . . Mi-a fost frică!

— De ce? întrebă exasperat căpitanul.

— Dacă nu aveam dreptate în ceea ce susțineam?!

— Noi verificăm totul și reținem numai ceea ce ni se confirmă. E simplu ca bună ziua . . .

— Bine, atunci vă spun. În ziua aceea, adică vineri, în timp ce stăteam cu Eva, așa cum stăm noi, aici, vorbind ca, femeile, pe lîngă noi a coborît în apă — că ședeam pe niște trepte — o pereche, un bărbat și o femeie. Arătîndu-i femeia, care e frumoasă și mie îmi place, Eva a tresărit, a făcut așa o mutră ciudată, buimacă, de parcă l-ar fi cunoscut pe bărbat și nu s-ar fi așteptat să-l vadă acolo. S-a schimbat la față, privirea i-a devenit grea ori poate rea și n-a mai fost în apele ei. La început, părea veselă, ca întotdeauna, în stare să flecărească toată ziua; pe urmă, s-a grăbit să plece. Și a și plecat. D-aia zic eu că poate era la mijloc o gelozie.

— Data trecută mi-ați spus că ați vorbit despre o doctoriță!?

— Da, da, e femeia care a intrat în apă cu bărbatul acela. Iulia tremura ca scuturată de friguri, iar în ochii ei se citea o inexplicabilă spaimă.

— Ce e doamnă, vă e rău?

— Nu, nu, șoptea femeia pradă unei inexplicabile spaima, dar bărbatul acela, care a fost la băi și pe care Eva îl ura atunci, e acum acolo, lîngă sicriu.

Dragomir se ridică brusc în picioare, avînd senzația că n-a auzit bine.

— Cel cu palton negru și fular vișiniu, cărunt... continuă Iulia, mai calmă, mai stăpînită.

— Macarov?

— Da. Teodor Macarov.

— Îl cunoașteți, doamnă? De cînd? De unde? Dragomir se așeză pe laviță; îi era cald și căzuse el pradă emoțiilor și mîniei. Mîniei pentru că femeia de lîngă el îi ascunsese din prostie adevăruri revelatoare.

— Vine mereu la femeia aceea, lumea zice că se vor căsători. Sînt bogați amîndoi. Acum un an, au fost împreună într-o excursie la Erevan. Eu le-am făcut formele, lucrez la O.J.T., la un ghișeu de excursii externe. Cînd l-am văzut aici, n-am mai avut putere, am simțit că-mi pierd cunoștința și m-am retras pe banca asta.

— Femeia cine e?

— O doctoriță. Laura Atanasiu.

Dragomir își simți palmele umede. Și fruntea îi era umedă. Oradea—Aura, informațiile lui Pericle — și acum Laura. Totul se învîrtea în mintea lui, iar mulțumirea de a le fi aflat se amesteca cu incertitudinea. Dacă este, totuși, și o Aura în ecuație?!

— Dacă știam că-l întîlnesc, nu veneam la înmormîntare.

— Data trecută, nu numai că mi-ați ascuns aceste lucruri, dar m-ați și mințit, o mustră Dragomir.

— De ce? Nu, nu cred...

— Atunci, ați susținut că nu-l cunoașteți pe Macarov. Femeia se uită în pămînt rușinată. Apoi spuse:

— Și-au făcut amîndoi formele, tot la mine, să plece la Viena de revelion. Le-au și ieșit pașapoartele.

— Cînd trebuie să plece?

— Poimîine, joi dimineață, cu autocarul.

Dragomir se ridică brusc și-și aprinse o țigară.

— Plecați?

— Da, doamnă. Vă mulțumesc pentru amabilitate.

— Aveți un loc și pentru mine? N-aș mai rămîne . . .

— Cu multă plăcere! Pofțiți.

*

Era ora șase seara. Dragomir și șeful său își confruntau înfierbîntați argumentele.

— Eu zic să-l arestăm încă în seara asta, susținea morțiș Dragomir.

Comandantul trase firul reșoului din priză și turnă cafeaua în ceșcuțe. Apoi spuse mirat:

— Niciodată n-ai fost atît de agitat, de grăbit!

— Aveți dreptate, dar nu știu de ce? Așa simt. Trăiesc mereu aceeași senzație bizară: pînă cînd nu cunosc autorul unei fapte, alerg ca un disperat, zi și noapte; după ce-l arestez mă simt trist și nemulțumit, mă stăpînește așa o silă . . . Acum simt că trebuie să mă grăbesc.

— Bea puțină cafea, poate te liniștești. Am reținut tot ce mi-ai spus, acum ascultă-mă. A fost adineaori Varvara Petre, i-am pus zece fotografii pe masă, și mi l-a arătat imediat pe Macarov! Deci, el a aruncat sacoșa peste gard.

— Și tot el a luat-o înapoi! Autorul e ca și prins, tovarășe comandant. În sfîrșit, mă pot pregăti și eu de revelion.

— Iar te grăbești, deși mai avem de lucru . . .

— Îl arestăm și pe urmă lucrăm în liniște!

— E simplu de zis, greu de făcut. Arestîndu-l, ceilalți s-ar putea da la fund și am lăsa astfel liberi niște infractori. Dar mai există o ipoteză: nu e el autorul crimei!

— Toate căile duc spre el, toate informațiile, mărturiile . . .

— Greșești puțin. Știm că a dus și a aruncat sacoșa, că a fost la Oradea cu Laura, că vor să plece la Viena, că el a fost ultimul prieten al Evei, dar nu știm că el a pus otrava!

— Dar bulina aceea, confetti, găsită în dulapul victimei? Criminalul a venit de la bal!?

— La balul acela, au fost cîteva sute de oameni! Oricare dintre ei putea să aducă, în păr, pe haine, fără să-și dea seama, o confetti.

Dragomir se posomorî. Își aprinse o țigară și trase cu sete un fum lung.

— Să-l reținem 24 de ore pentru confruntări, propuse cu o jumătate de gură colonelul.

— Și dacă, vorba dumneavoastră, nu e el autorul? Dacă, să zicem, a pus pe altul?

— Ei vezi?! D-aia ți-am spus că e ușor de zis și greu de făcut.

— Încă n-am arestat un om nevinovat!

— Pe confetti aceea s-a luat o amprentă. Așa mi-au raportat băieții de la laborator. Ampretele lui Macarov le avem?

— Nu.

— Atunci să-l invităm politicoș, să ne facă o vizită, să i le luăm. Mai are două zile; pînă joi dimineața. Oricum, granița nu apucă s-o mai treacă. Colonelul sorbi din cafea. Îl privi lung pe căpitan: îi părea îmbătrînit sau era doar obosit de drumuri, nedormit . . . Își mîngîie fruntea și adăugă: o singură soluție ar fi: să discuți cu el, să-i verifici declarațiile, alibiurile, cu alte cuvinte să-l constrîngi să greșească, să recunoască ceea ce a făcut! Îi destăinui cîteva argumente care să de-

monstreze vinovăția lui, n-o să recunoască imediat, nu e atît de tîmpit, cînd știe că poimîine pleacă din țară. Important e, pentru moment, să ne convingem ce apărare are și, mai ales, unde e vulnerabilă. Sacoșa, aruncarea ei, balul, ziarul sînt cîteva căi de atac. Iar amprente vor putea fi o probă.

— La o adică, am putea aștepta pînă joi cînd, oricum, îl vom reține.

— Nu e chiar atît de simplu! Îl opresc să treacă granița, perfect. De ce? Trebuie să am un motiv, să-l comunic vamei și grănicerilor. Ce le spun? Ca să-l arestez, am nevoie de altă probă, de o vinovăție.

— Așa e, zise bosumflat căpitanul. O să merg la el chiar în seara asta. Dacă-l găsesc îl rog respectuos să-mi dea o mîină de ajutor, să lămurim niște lucruri. Sper să-mi pot da seama, în ce ape se scaldă.

— La înmormîntare te-a văzut sau ai și stat de vorbă cu el?

— Nu. Nici una, nici alta.

— Sigur?

— Sigur, doar nu-s copil, tovarășe comandant.

— Bine, te duci, discuți cu el și-l inviți dimineață, la 8, aici. Îi luăm amprente.

Dragomir se ridică, așeză scaunul la loc și ocoli masa. La ușă, colonelul îl opri:

— Du-te înarmat și nu singur. Palade să supravegheze casa în timp ce discuți cu el. Paza bună, știi tu ce înseamnă! Mai bine cu, decît fără ...

— Mă înarmez ca să stau de vorbă cu un biet bătrîn? se plînsese căpitanul. Parcă mă jenez ...

— Nu te jena, e pielea ta! Fă cum îți spun.

— E un ordin? zîmbi Dragomir.

— Nu. Mai mult: sfatul unui prieten.

XXVII

Peste oraș coborîse seara. Aerul era jilav. Dragomir revenea pe jos, în plimbare, spre casa lui Macarov. Îl căutase ceva mai devreme, zadarnic. „Probabil a rămas și la pomană. Asta ar fi culmea. Și dacă nu e el?” Comandantul îi clătinase ipotezele de care el fusese prea sigur la un moment dat. „Toate probele pe care le am sînt secundare, colaterale, nici una capitală, de esență”. Mergea încet, abătut, ca un om ostenit care se plimbă ca să se relaxeze. Își propunea să discute cît mai multe lucruri, tocmai pentru a-i crea probleme lui Macarov, în cazul în care el își construise o apărare, un alibi. Observă lumină în sufragerie. În fața porții, se afla Renault-ul alb. Sună lung, de două ori, căci poarta era închisă. Macarov veni după puțin timp, drept și imperturbabil, și-i deschise. Întrebă cu un glas incolor:

— N-am putea amîna întrevederea aceasta? Sînt atît de obosit, de îndurerat... Abia m-am întors de la înmormîntarea Evei și mă aflu într-o dispoziție extrem de proastă. Sper că vă imaginați...

— Îmi pare rău... Trebuie să stăm de vorbă. Vă promit însă, că voi fi scurt. Macarov se dădu ușor într-o parte, indispus și absent. Străbătură scurta fîșie de beton, urcară scările în tăcere. În hol, Dragomir își scoase paltonul. Intră în camera ovală. Tedy îl urmă și se așeză pe canapea, picior peste picior, așteptînd fără nici un chef.

— Regret foarte mult, dar data trecută, adică ieri, mi-ați dat cîteva amănunte inexacte. În consecință, aș vrea să le clarific.

— Nu vă pot spune decît ceea ce știu! Atît și nimic mai mult.

— Nici nu vă cer altceva. Pot să fumez?

— Vă rog! Macarov, enervat, nu se osteni nici măcar să aducă o scrumieră.

— Sînteți supărat pe mine?

Tedy ridică doar din umeri, tratîndu-l cu aceeași ostilitate.

— Ziceați data trecută, că, sîmbătă seara, Eva a fost la dumneavoastră? Adică aici!

— Poate. Nu-mi aduc bine aminte ce-am zis.

— A fost sau nu?

— N-a venit înăuntru, ne-am întîlnit pe stradă și ne-am plimbat.

— Vedeți, asta e cu totul altceva. Nu înțeleg însă de unde știți atunci că a purtat bluză mov și fustă bej? Doar avea pe deasupra haina din piele!?

— Asta-i bună, mă faceți să rîd. Ce era greu, să văd ce are sub reverul hainei din piele?!

— Bine. Treacă de la mine. Ați mai afirmat că nu i-ați dat nimic.

— Nu.

— Dar ați aruncat peste gard, într-o grădină, o sacoșă. N-o fi oare sacoșa pe care o caut?!

— Domnule ofițer, să ne înțelegem: discutăm între noi, să lămurim niște lucruri, sau îmi luați un interogatoriu?!

— De ce vă neliniștiți? Nu vă iau un interogatoriu. Cum o să fac una ca asta? Discutăm doar între noi, îmi dați o mîină de ajutor, ca un om care ați cunoscut-o foarte bine pe Eva!?

— E necesar?

— Fără discuție. Altfel, n-aș fi venit aici, să discutăm...

— Și dacă nu accept?

— Atunci mă obligați să vin în mod oficial. Cu acte. Ba s-ar putea nici să nu vin, ci să vă invit pe dumneavoastră la mine, la birou. Sigur ar fi mai neplăcut. Și apoi, știam că nu vă e ușor în aceste clipe și am venit eu, scutindu-vă de un drum. Ați aruncat sau nu o sacoșă?! Rămăsesem la această întrebare.

— Nu-mi aduc aminte de nici o sacoșă.

— Gîndiți-vă bine, vă rog!

— De ce să mă mai gîndesc? Am o memorie excelentă.

— Nu contest acest lucru. Vă cred. Dar eu am un martor, un martor ocular, care susține că dumneavoastră ați aruncat o sacoșă. La nevoie, putem face o confruntare!

— De acord. Prezentați-mi martorul, dar și sacoșa!

— Toate la timpul potrivit. Să nu ne grăbim, graba strică treaba.

— În definitiv, de ce e atît de prețioasă sacoșa despre care tot vorbiți și despre care eu habar nu am?! Moare un om și vă preocupă o sacoșă. Poftim ce absurditate.

— Este extrem de prețioasă acea sacoșă.

— Căutați-o la Eva acasă, nu la mine! Fi-ți rezonabil, dați dovadă de diplomatie, s-ar putea să mă jigniți.

— Pentru nimic în lume, se apără Dragomir, observînd cum omul din fața lui stătea cam țeapăn, încercînd însă să pară calm, indiferent. Am căutat sacoșa peste tot în apartamentul Evei, nu o dată și nu numai eu. Nu e!

— Ea nu umbla niciodată cu sacoșa. Iar în ziua aceea, n-avea nici o sacoșă, îmi amintesc exact.

— Din păcate, a ajuns acasă, cu o sacoșă. Știm asta. Și mai știm și ce sacoșă era.

— De unde? Eva n-a mai vorbit! rînji Macarov cu satisfacție.

— Uitați că victimele trăiesc pînă în ultima clipă printre noi, că vrînd-nevrînd există martori, că rămîn probe?

— Nu pricep!

— Nu e greu de loc! O vecină a urcat cu Eva în ascensor și a văzut sacoșa. Ne-a descris-o exact. Eva a intrat în casă cu sacoșa, a murit și sacoșa a dispărut. Asta e o mare gafă, o mare prostie a criminalului. Dacă era inteligent și precaut, lua doar banii și lăsa sacoșa.

— Dar în sacoșă erau bani?

— Cam ce credeți, cîți?

— Nu mă interesează.

Dragomir scoase din buzunarul interior al vestonului un plic cu fotografii. Le trecu prin mîini ca pe niște cărți de joc, se opri asupra uneia și zise, întinzînd-o bărbatului din fața sa: — sacoșa asta o caut!

— Care e în mîna mea? rîse Macarov, privind fotografia.

— Exact.

— E teribil de amuzant, urmă el, satisfăcut, ca de o glumă bună. Străbătu sufrageria și ieși în hol. Era o fotografie în care Eva și Tedy pozaseră lîngă Renault-ul alb, ieșind de la terenurile de tenis. El purta pantaloni scurți, albi și o cămașă tricotată, tot albă: ea, bluză și șort alb. El avea în mînă o sacoșă, în care se vedeau două rachete de tenis.

— Poftim, zise Macarov, intrînd triumfător, și-i întinse sacoșa.

— Nu pe asta o caut!

— Nu? Da' pe care?

— Pe aceea care a fost la Eva și care e în fotografie!

— Asta e!

— Îmi pare rău. Dacă vă uitați atent, o să observați că sacoșa din fotografie are o emblemă Adidas. Sacoșa

asta — o ridică și o cercetă, învîrtind-o — nu are emblema de care vă vorbeam. Așa încît . . .

— Probabil că trebuie s-o căutați în altă parte. Să mai deranjați și pe alții. Eu vă suport fiindcă de felul meu sînt om politicos.

— Nu știu ce mă face să nu vă cred, zise Dragomir.

— Nu credeți? întrebă tăios Macarov.

— Nu cred că o faceți numai din politețe . . .

— Dar de ce altceva am răbdare cu dumneavoastră, vă ascult părerile, întrebările, bănuielile? De ce? Ce vreți să insinuați?

— Poate de teamă!

— Niciodată, în viață, nu mi-a fost teamă de nimeni și de nimic. Și întotdeauna am urît și disprețuit oamenii fricoși, lași, incorecți, nesinceri, spuse neașteptat de calm Macarov, lăsîndu-se comod, pe spătarul canapelei.

— Deci eu sînt incorect, nesincer!?

— Dacă aveți vreo bănuială, spuneți deschis, iar dacă nu aveți lăsați-mă în pace. Cel puțin acum, cînd mi-am pierdut cea mai bună prietenă. Să treacă două, trei zile și pe urmă suport orice interogatoriu.

Auzind de cele „două, trei zile” căpitanul își reținu cu greu un zîmbet. Insistă:

— Adevărul e că nu prea am multe bănuieli . . .

— Atunci? Vorbim așa, să pierdem vremea, să ne enervăm . . .

— Am în schimb certitudini!

— Referitoare la mine?

— N-am spus asta. Am certitudini referitoare la autorul faptei.

— Atunci de ce mă chinuiți, de ce mă zăpăciți cu întrebări? Știu, meseria dumneavoastră e cam nepoliticoasă, dar asta nu înseamnă că-l puteți tortura pe om cu tot felul de întrebări. Acum, că veni vorba de autor

și tot discutăm, așa ca între oameni care vor să se ajute, ce-mi puteți spune despre el, firește dacă nu e secret?

— Nu. Deloc. Față de dumneavoastră n-am secrete. Mai ales că ați fost și ați rămas prietenul cel mai bun al Evei. În primul rînd, sînt sigur că Eva a fost otrăvită de un bărbat. De un bărbat care n-a lucrat singur, ci ajutat de un complice. Mai știu că acel complice era o femeie.

— Poate că a otrăvit-o o femeie fie din răzbunare, fie pentru ca să-i umfle banii!?

— Exclus. Femeia-complice a dat un telefon, dîndu-se drept telefonista de la centrală, la familia Drăgan. Un bărbat s-a dat drept tatăl Evei și a rugat-o pe doamna Drăgan s-o anunțe că a murit mama ei. Convorbirea s-a întrerupt brusc. De fapt, n-a fost o convorbire, ci un truc. S-a simulat numai.

— Un truc?!

— Vocea bărbatului a fost înregistrată pe banda unui magnetofon și apoi... difuzată, retransmisă în receptor. Autorul crimei s-a deplasat la casa victimei cu mașina. În ziua aceea, mașina dumneavoastră a fost la stația Service Dacia pentru revizie. Așa că, în ce vă privește, lucrurile sînt clare.

— De unde știți? Macarov făcu ochii mari și aprinse o țigară.

— Am verificat. N-aș vrea să cadă pe capul nimănui vreo bănuială neîntemeiată.

— Hm, făcu Macarov și chipul lui se destinse. În unele clipe, păreți un om foarte de treabă, în altele însă, scuzați-mă!

— Sînt și eu, de la caz la caz, bun sau rău. Sîmbătă mașina dumneavoastră n-a fost acasă? Am dreptate?

— Bineînțeles. V-am contrazis eu?!

— Perfect. Dragomir făcu o pauză, mulțumindu-se să-l fixeze cu privirea. De ce mi-ați spus data trecută, că vineri, Renault-ul alb nu s-a mișcat din loc?!

— Fiindcă n-am circulat vineri cu mașina. Foarte simplu.

— Și ziarul?

— Care ziar?! Nu înțeleg despre ce vorbiți?!

— În mașină, pe bancheta din spate, vorbea rar și sigur Dragomir, gândindu-se la Oradea, la Laura, era un ziar, *Crișana*, de vineri, 22 decembrie.

— Și ce e rău în asta?

— Cum a ajuns acolo, în mașină?

— Probabil băieții de la Service l-au uitat acolo. Nu uitați, la Service merg zilnic sute de mașini și nu numai din județul nostru.

— Cam încurcați lucrurile, deși n-ați avea, sper, nici un motiv. În privința ziarului situația e alta!

— Eu n-o știu, surîse dinadins ironic Macarov.

— Am să vă reamintesc eu. Vineri dimineața ați venit dinspre Oradea. Organele de miliție au efectuat un control pentru a depista pe cei care fac transporturi clandestine. Pe dumneavoastră nu v-au oprit fiindcă aveți doar un călător, v-au notat însă numărul mașinii. Iar eu l-am găsit din întâmplare pe lista unui coleg de la circulație. E posibil ca persoana pe care ați adus-o să fi uitat ziarul. Interesant e că nu țineți minte lucruri simple, unde ați fost, ce ați făcut...

— Sînt bătrîn de-acum și poate și senil, zise acru Macarov, urmărindu-l mai atent.

— Autorul a fost în seara aceea la un bal. Știm și asta, continuă Dragomir.

— Nu mai spuneți!? La bal? Interesantă chestie!

— Nu e o chestie, e un alibi. De la bal pînă la locuința victimei, drumul e destul de lung, iar el, au-

torul, să-i spunem frumos, criminal sună cam urît, nu putea lipsi mult de la bal!

— E subțire bănuiala dumneavoastră cu balul... Și apoi nu văd, pe ce vă bazați cînd susțineți că e vorba de un bal?!

— Mă bazez pe ceva. Pe o nimica toată. Acasă, în dulapul unde a fost sacoșa Evei, pe o față de pernă am găsit o bulină roșie. Bulina aceea, de la un bal, a stat pe haina, pe părul autorului, iar atunci cînd el a cotrobăit prin dulap, a căzut acolo ca din întîmplare. O mică și nevinovată urmă.

— E o glumă?

— Nu. Vorbesc serios, cît se poate de serios. Dragomir scoase o țigară, nu o aprinse, se jucă doar cu ea, lovind-o cu capetele de masă.

— Subțire, probă, constată Macarov și căscă lung, vrînd să lase impresia că e plictisit și obosit, că subiectul în discuție îl lasă rece! O confetti...

— O sacoșă, o confeti, un cadavru — zău prea multe coincidențe. Prea de tot. Ce ziceți?

— Mă abțin, răspunse incolor Tedy. Oricum, e spectaculos, antrenant să faci o anchetă, nu?

— Da, știu, e antrenant, dar și greu, complicat, istovitor să faci anchetă. O anchetă ca lumea.

— Și captivant! Numai că, într-un oraș, sînt zeci de baluri...

— Din fericire, sîmbătă seara, a fost numai unul unde au existat confetti, cel de la Melody!

— Al nostru, al vînătorilor și pescarilor!?

— Deci, am ajuns la bal! În paranteză fie spus, am auzit că balul a fost splendid?!

— Într-adevăr. Un bal de pomină. M-am distrat ca niciodată.

— Mîncărurile? Toată lumea le laudă. Cum a arătat menu-ul vînătoresc? Iertați-mă, m-am abătut de la subiect.

— Păcat. Ar fi fost bine să le gustați... Dar vă pot enumera felurile: un platou cu telemea, caș, roșii, șuncă de vînat; păstrăv prăjit; ouă cu maioneză; salată de beuf; pulpă de căprioară în sos vînătoresc...

— Aveți memorie...

— Dacă le-aș avea pe toate cum am memoria, aș fi încă adevărat bărbat, glumi Macarov. Așa, am rămas la... căprioară; au urmat trei feluri de iepure; la alegere: la frigare, cu măsline și cu smîntînă.

— Ce ați preferat?

— Cu măsline. Merge vinul foarte bine după măsline. A mai fost mistreț cu sos de vin și fazan înăbușit, sarmale.

— Copios menu! Nici nu știu cum poate cineva mîncea tot.

— Se gustă cîte puțin din fiecare. Au urmat cafele, torturi, ciorbă de burtă. Tradiționala ciorbă de burtă.

— Și ne mai mirăm că au oamenii colesterol și tensiune...

— Ei, nu fi-ți rău, o dată pe an e balul vînătorilor și pescarilor!

— Mă rog, mă rog, îl aprobă Dragomir. Ce mai știu în legătură cu autorul? Că a urcat pe scara de serviciu, nu pe scara principală și nici cu ascensorul. De pe balustradă, am ridicat chiar niște amprente.

— Și le-ați confruntat?

— Cu ce? Cu ale cui?

— Eu să vă indic? Dacă aș ști, poate că aș face-o.

— Cu amprentecele acelea e ceva ciudat.

— Zău?! Toate le știți.

— Asta e meseria noastră, asta ne cere. Și noi, ne-avînd încotro, le cam știm pe toate.

— Îmi place că vă lăudați!

— O fac rar. Nu știu cum se întîmplă, dar cîteodată simt o euforie plăcută, ca un vis, ca o beție și mă cam laud. Da îmi trece repede, nu mă ține mult. Asta e norocul meu. Să vă explic ce mi se pare caraghios la amprente: sînt clare, distincte, cu excepția degetului mare și arătător de la mîna dreaptă. Ampretele lor lipsesc.

— Ce drăcovenie! E posibil așa ceva?

— Este.

— Nu văd cum ar fi, îngîină Macarov, mai mult răstignit pe canapea, decît răsturnat. Dar la locul crimei, ce amprente, ce corp delict ați găsit?

— Iertați-mă, chiar tot-tot nu vă pot spune. Deocamdată! Mîine-poimîine s-ar putea să vă pot da toate detaliile.

— Mi se pare că altele nu mai aveți, zise cu cinism Macarov.

Dragomir aprinse un chibrit și trase lung din țigară. Pauza îl avantaja. Își suspecta... victima în liniște și cu precauție. Chipul lui Macarov, uscat și inexpressiv, răspîndea o paloare străvezie, nesănătoasă. Bărbatul înfruntase momente mult mai dramatice decît acestea și știa să se stăpînească. Dragomir observă venele albastre de pe mîna păroasă a lui Macarov, umflate, zvîcnind ușor. Cuprins de silă, de dispreț, nu se putu abține și riscă:

— Fiindcă ați dorit să aflați mai multe amănunte, am să vă dezvălui încă unul. Ampretele de pe balustradă sînt ale dumneavoastră. Nu-mi explic de ce. Ce ați căutat acolo, minți, Dragomir, trecîndu-l pe Macarov prin noi emoții.

— Probabil am făcut prietenei mele o vizită! Chiar în ziua aceea...

— Și ați urcat pe scara de serviciu, dumneavoastră, un om atît de comod?!

— De ce nu? Ca glumă e excelentă! Pe chestia asta, am să beau un whisky! Beți?

— Nu. Mulțumesc. „Macarov e sigur aici. Oare n-a fost el sau știe că n-a lăsat urme?!“

— Un coniac? O vodcă?

— Nimic.

— Așa e, uitasem: sînteți în timpul serviciului. Dar de unde știți că amprente sînt ale mele? Mie nu mi s-au luat amprente!

— Glumiți, știți doar că le avem, dar le mai luăm încă o dată. În consecință, vă rog să veniți mîine la miliție, la camera 16. Dar mîine, la ora opt fix.

— Nu putem amîna pe joi?

— Nu.

— Insist să amînăm pe joi, la aceeași oră. Voi veni cu mare plăcere.

— Sînt convins că veți veni cu plăcere joi, dar nu pot amîna.

Dragomir făcu cîțiva pași prin odaie, cercetînd tablourile de pe pereți. Întrebă brusc:

— Ați stat tot timpul la bal?

— Evident, gemu Macarov, surprins de lipsa de ordine, de logică a discuției.

— Nu ați lipsit o vreme? Poate ați ieșit după ceva, un telefon, o întîlnire...

— Am ieșit de cîteva ori să respir aer curat, în fața restaurantului. Atîta tot.

— Și totuși ați fost undeva.

— Aveți argumente?

— În timp ce dansați cu soția maiorului Tache, familie în compania căreia ați fost mereu, ea a pus mîna pe haina dumneavoastră. Haina era cam udă și v-a întrebat dacă plouă? Ați răspuns pe loc că „plouă ca vara” sau cam așa ceva.

— A și plouat în noaptea aceea . . .

— Tocmai asta e, pocni din degete ofițerul: în centru n-a plouat, a plouat doar în partea de sud a orașului, adică acolo unde locuiește Eva.

— Vă umblă mintea nemaipomenit! se înveseli Macarov. Nu eram ud, cîtiva picuri or fi căzut și în centru, dar, mă rog, sînteți foarte bine informat. Sînteți demn de orice admirație. Pînă la Eva sînt vreo opt kilometri sau nouă. Pe jos nu mă puteam duce, mașina n-o aveam, ați verificat doar, atunci ne mai rămîne un mijloc: taxiul. Cine e atît de naiv, de prost să se ducă de la bal la locul crimei cu taxiul.

— Nu, nu ați mers cu nici un taxi.

— Dar cu ce? rîse Tedy.

— Vă voi spune foarte curînd. Am verificat taxiurile ca să fiu sigur.

— Ar fi bine să verificați totul cu grijă, să nu comiteți vreun abuz. Prea vă aventurați!

— Știu. Știu. De asta eu sînt aici și nu sînteți dumneavoastră la mine, la birou, ca să nu fac vreun abuz, să nu greșesc. Vreau să mă conving că am dreptate.

— Vorbind serios, pot să vin joi? Joi dimineața la ce oră doriți. Vă rog mult.

— De ce nu puteți veni mîine?

— Am și eu necazurile mele. Mama e bolnavă de cancer. E pe patul de moarte. Trebuie să merg, s-o văd . . . Sau cel puțin mîine după-masă.

— Vă aștept dimineață!

— Ei, dimineată, îmi stricați toată ziua. Și nu pricep de ce? Macarov nu se mai putu stăpîni. Țipa: Ce am eu cu balul, cu bulina roșie? De ce mă amenințați în propria casă? Cu ce drept? E un abuz! Mă voi plînge, voi reclama... Vă cer răgaz o zi, să-mi văd mama și nu se poate. De ce? Cu ce drept?

— Îmi pare rău, îl liniști Dragomir. Veniți dimineată! V-am mai spus.

— Domnule căpitan, cer puțină omenie. Vin și acum dacă vreți, dar nu mîine. Mă așteaptă biata mama...

— Nu pot să vă refuz. Pofțiți acum! Căpitanul se ridică, fără să-l slăbească din priviri pe Tedy. Acesta agita alcoolul din pahar mai nervos ca de obicei. Răspunse flegmatic:

— Vin dimineată. Sînt prea obosit și prea trist. Pe deasupra, am și băut. Nu-mi place să miros a alcool...

— Pe mîine, atunci.

— Cu sau fără plăcere, pe dimineată, rîse apatic Tedy, urmîndu-și musafirul în vestibul cu paharul în mîină.

XXVIII

Cînd se întoarse Tedy în cameră, Laura, stăpînită de un spasm nervos, plîngea. Îl fixă cu o privire disprețuitoare, își stăpîni plînsul și țipă cu durere și obidă:

— Sîntem pierduți nenorocitul, sîntem pierduți! Ce ai făcut Ted? Ce ai făcut? M-ai nenorocit, m-ai...

— Ai tras cu urechea și-acum ții ca o isterică. Goli paharul și-l puse pe masă, împingîndu-l mînios.

— N-am ascultat, am stat în dormitor și-am citit, dar când l-am văzut ieșind, m-au apucat frigurile. Cine e individul ăsta?

— Un om de-al meu . . .

— Minți, minți Ted, nu e un om de-al tău!

— Șezi. Hai să ne liniștim și să vorbim ca oamenii. Individul e ofițer de miliție. A venit la mine să-mi ceară niște lămuriri, niște relații în legătură cu Eva. Asta-i tot.

Laura, în pantaloni negri și o bluză albastră, începu să plângă în hohote, apoi se lăsă moale într-un fotoliu.

— M-ai nenorocit și pe mine, m-ai nenorocit, repeta ea mecanic, strângând cu putere batista în mâini. Se opri brusc din plîns, ochii ei mari și goi, aveau ceva din răutatea, din ura unui animal rănit. Își aprinse o țigară și continuă: Omul ăsta, ofițerul de miliție, știe tot. Totul. Acum două ore a coborât din mașina lui individa aia de la O.J.T., care ne-a făcut nouă pașapoartele. Adineori, când l-am văzut, am crezut că leșin.

— Poate-l confunzi!

— Nici vorbă. L-am văzut bine de tot. Nu credeam că e ofițer. Și era cu individa aia de la O.J.T., palidă și dreaptă ca o scîndură. Înseamnă că domnul milițian știe ce avem noi de gînd. Viena! Viena! țipă Laura, ca scoasă din minți. Vezi ce ai făcut, nenorocitul!?

— Poate știe numai de mine . . . Iar tu o să pleci liniștită.

— Pune-mi un pic de coniac . . .

„Coșmarul continuă“, gîndi Tedy, străduindu-se să toarne coniac fără să verse, căci mîna îi tremura de nervi, de emoție, de ură și de oboseală. Îi întinse paharul.

— Tremuri, îi reproșă ea.

— Tremur, na, e bine? Ce să fac? Să cânt? Să urlu?

— Nu. Să găsești o rezolvare. Ești bărbat!

— Am s-o gădesc. Dar pentru asta am nevoie de liniște și de timp. În loc să mă ajuți să mă calmez, să-mi adun gândurile, răcnești ca o disperată. Bău din coniac și adăugă: răcnind nu poți ajunge prea departe în viață.

— Filosof bătrîn și ramolit, zise ea în șoaptă. Viena, Europa, călătorii, bani, distracție, o viață nouă. Le ai pe toate. O să duci o viață nouă, de-o să te ia dracu. De ce m-am încurcat eu cu unu ca tine? De ce? Proasta de mine . . .

Macarov nu mai putea suporta isteria femeii. Îl durerea faptul că, în mare parte, ea avea dreptate. Ieși în hol și lăsă ușa deschisă. Niciodată nu-și imaginase măcar o asemenea încurcătură fără ieșire. Pînă cînd fusese convins că ofițerul nu știa nimic despre excursia lui, se simțise sigur și invulnerabil. Acum, era cuprins de spaimă, de o spaimă rece și străină lui, mistuitoare.

— Ted! îl chemă femeia, cu un glas mai potolit.

— Ce vrei dragă?

— Ce faci?

— Încerc să mă calmez.

— Nu cauți o ieșire? O soluție? Nu mai avem nici o șansă?

— În cel mai rău caz, eu mă sinucid și pun punct la toate. Iar tu pleci la Viena și te bucuri de viață. E tot ce mai pot face pentru tine . . .

Laura străbătu cu pași leneși odaia. Trecu în vestibul. Îl găsi pe Ted răsfoind cartea de telefon. Cuvintele bărbatului o impresionară. Întrebă tristă:

— Ce cauți, Ted?

— Ultima șansă!

XXIX

Dragomir intră în restaurantul Melody să mănânce. Era lume puțină în local. Puse pachetul cu țigări și bricheta pe masă. Ceru o friptură și o vodcă mare. Doi ospătari roiau în jurul lui și asta-l deranja. Îl rugă pe unul din ei să-l invite pe responsabil la el la masă. Mic, rotund și iute, de parcă se rostogolea mai mult decît mergea, Ioanovics se apropie, radios, de masa ofițerului.

— Noroc patroane! Iartă-mă, dar mi-e dor de-un pahar de vorbă, zise Dragomir, făcîndu-i semn să ia loc.

— Ce surpriză! Sau e vreun bucluc?! șopti discret responsabilul.

— Cînd mă vezi, te gîndești numai la bucluc?! Dă-o încolo, nici chiar așa . . .

— Gata. Gînd la gînd cu bucurie. Ce doriți?! Ce serviți la mine?

— Am comandat!

— Pardon! Nu-i destul! Aici ceea ce comand eu e bine! Ce ați cerut?

— O friptură!

— O clipă, vă rog!

Ioanovics se ridică de la masă și alunecă lin printre mese. Explică neauzit ceva unui piccolo, gesticulă energic, ca un dirijor în finalul unei simfonii, și se întoarce repede, surîzînd.

— Bei ceva cu mine, patroane?

— Sînt în servicii!

— Lasă bancurile, roagă un băiat să-ți aducă o vodcă, un coniac.

— Nu, vă rog, mă văd clienții . . .

— Nu e aproape nimeni, patroane, ce naiba! Mă superi.

Din nou Ioanovics se pierdu printre mese și șopti ceva unui ospătar. Se întoarse și puse o condiție:

— Plătesc eu.

— Altădată, îl tachină Dragomir. Auzi, continuă el, schimbînd subit vorba, am vrut să comand ceva vînat. Mi-e dor de-un vînat bun... Dar, n-aveți nimic...

— Păcat. Să fi venit sîmbătă la balul vînaătorilor. De ani de zile n-am văzut eu, ca negustor, așa un sortiment de mîncăruri vînațorești. Au adus vînaătorii tot ce-am vrut. Dar le-am și gătit pe cînte.

Un piccolo aduse o ceașcă de cafea în care era vodcă. Dragomir se uită lung la vodcă, încît responsabilul, se arătă îngrijorat.

— Dacă îți fac o demonstrație acum, rămîi praf.

— Nu cred!

— Bine! Acolo, cel puțin zece grame lipsesc.

— Aveți chiar așa un ochi fin?!

— Cînd e vorba de oameni răi, de infractori, am un ochi foarte versat. Aduci un pahar gradat?

— De curiozitate aduc!

În timp ce Dragomir încerca grătarul imens, bine fript și împănat cu mirodenii, Ioanovics se întoarse cu un pahar gradat. Turnă vodca în pahar. Lipseau aproape 15 grame!

— E ceva nemaipomenit! se lamentă, Ioanovics. Uite cum mă fură pe mine! Ce să mai zic de un străin! Pe ăsta de la bar îl rad. Îl dau afară, mama lui de escroc... L-am ras.

— Ziceai că ai avut un menu vînațoresc formidabil. Nu-mi aduci lista? Așa de curiozitate! Noroc!

Închinară, apoi Dragomir rămase singur. O toropeală plăcută îi înmuia tot corpul. Vodca îi tihnea ma

bine decît friptura. După alergătura, nervii și emoțiile din ultimele zile se simțea mai liniștit. Ceru încă o vodcă. Visase noaptea copil mic, ceea ce însemna rău! Și se mira că, în ziua aceea, toate îi merseseră prea bine.

— Poftim, îi întinse Ioanovics menu-ul.

Dragomir îl cercetă îndelung, îl citi de mai multe ori, apoi terminînd friptura, împinse ușor farfuria și întrebă:

— Din toată lista asta ce crezi că aș pofti?

— Știu eu, tovarășe Dragomir!? Gustul e gust. Comandați orice și vă servim.

Dragomir zîmbi ca un școlar care face o poznă și întrebă:

— Momitele pané cum le preparați?

— Vă spun dacă doriți, dar în seara aceea n-am servit momite pané, ci la tavă! În menu a rămas scris însă pané.

— De ce ați schimbat pané-ul cu ... tava!?

— Fiindcă n-am avut destule ouă. Pentru pané e nevoie de ouă. Am renunțat și le-am făcut la tavă. Bucătarul nostru este excepțional.

— Au ieșit bine?

— Extraordinar! O mîncare depinde și cum o faci și cînd o servești! Foarte mult contează cînd o servești. Vedeți, lîngă fiecare fel, am trecut ora la care trebuia servit. Asta pentru ca bucătarul să știe cînd să fie gata. Momitele au tabieturile lor. Nu-s bune nici prea calde, nici reci. Cum se fac? Am o rețetă excelentă!

— Pot să rețin menu-ul?

— De ce nu?!

— Á propos de telefon. Cel din ho! e stricat?

— Încă de săptămîna trecută și nu vin să-l repare. Dar am la mine în birou!

- Tot acolo, în spate, ai biroul?!
Ioanovics clătină din cap afirmativ.
- Patroane, pe Macarov îl cunoști?
- Se poate? Dînsul e un client vechi; vine des la noi.
- Ce fel de om e?
- Nu vă supărați, tovarășe căpitan, eu n-am voie să-mi bîrfesc clienții. Trăiesc după ei. Nu? Etica profesională nu-mi permite.
- Gata, gata, ajunge, nu e ora potrivită pentru o lecție de morală. Treci la subiect. Spune-mi ce știi despre el?
- Un Kent doriți?
- Dragomir servi o țigară.
- Păi, zise Ioanovics cu greutate, stînd încă la în doială, ce să vă spun... în ultima vreme n-a prea venit pe aici... O fi fost ocupat...
- În timpul balului a ieșit afară, n-ai observat? A dat vreun telefon?!
- A dat, chiar din biroul meu a dat!
- Cu cine a vorbit?
- Nu știu, l-am lăsat singur. De două ori, a fost la telefon. Probabil prima oară nu i-o fi răspuns nimeni...
- A ieșit afară, să ia aer?
- Eu am avut timp să mă uit, să văd cine iese și cine nu!?
- Mai gîndește-te!
- Asta-i tot.
- Atunci mai rămîn. Pînă cînd nu-mi spui tot, nu plec. Și nici nu glumesc, Ioanovics. Vreau să mă ajuți...
- Cu plăcere, cu multă plăcere, dar altceva nu mai știu.
- Minți, zise aspru căpitanul.

Ioanovics roși. Se uită inutil în jur, să se convingă că nu trage nimeni cu urechea. Mesele din vecini erau libere. Întrebă cu un glas care cerea parcă iertare:

— De unde știți că n-am spus totul?

— Ți-am văzut ochii, privirea! Știu să citesc în ochii... clienților mei adevărul! Am atîta experiență.

— Sigur, vă cred, numai că eu trebuie să atrag clienții, nu să-i îndepărtiez!

— Nu va ști nimeni nimic!

— Domnul Macarov a ieșit în două rînduri în stradă, pe ușa din holul dintre restaurant, bucătărie și bar. Zi-cea că s-a încălzit la dans și iese nițel la aer.

— Aici a plouat?

— Nu.

— Ești sigur?

— Holul de care vă vorbeam e acoperit cu sticlă. Cum cad doi picuri se aude așa, o melodie monotonă și stăruitoare, care te adoarme. În noaptea de sîmbătă spre duminică, n-a plouat, în mod sigur.

Căpitanul achită consumația și plecă. Afară ninge cu fulgi mari și rari. Mergea încet prin ninsoare. „Ce seară, ce noapte romantică, plăcută... Și cînd te gîndești că acasă mă așteaptă o odaie străină și rece... Melania? Cu un om ca mine, nu se pricopsește fata! O să fie mai mult singură... Revelionul? Iar îl fac singur, parcă văd...” Mai avea o sută de metri pînă acasă. Ajunse în dreptul unui gard provizoriu, din panouri, care ascundea trecătorilor un șantier. Începuse construirea unui local de școală. Se săpase fundația, apoi un șef propusese să se ridice acolo un complex comercial cu mai multe etaje, iar altcineva un bloc cu locuințe. Nu triumfase nici una dintre păreri și locul era părăsit, plin de gropi, buruieni și gunoaie. Căscă, se gîndi că va dormi zdravăn în noaptea aceea și-și ținea

fruntea ridicată, în bătaia fulgilor care-i răcoreau fața. Îi reveni în minte Macarov. Un tip bizar, plin de contradicții, în stare de orice. Existau probe împotriva lui, dar îi lipsea una: cea capitală.

Ceva îl neliniștea. Avea senzația că e cineva în urma lui, că e urmărit. Se întoarse încet: ninge des și liniștit. La câțiva metri în urma lui, pe lângă gardul din panouri, venea un bărbat puțin adus de spate, care ducea un brad. „Își fac oamenii pom de iarnă” constată melancolic Dragomir. Și în minte îi reveniră crîmpeie din anii copilăriei, când petrecea sărbătorile de iarnă în satul natal. Tresări. Omul cu bradul parcă se grăbea, parcă se apropia de el cu repeziciune. Strada era pustie. Dragomir simțea acea senzație stranie, ciudată, pe care o încerci atunci când cineva te fixează insistent cu privirea, fără să-l vezi. Se întoarse brusc. Totul se petrecu repede. Îl văzu pe bărbatul cu bradul, apoi o flacără violentă îl orbi. Se auzi o detunătură înfundată. Se trezi aruncat — și poate se și aruncase — la pământ, între roțile unui autoturism și trotuar, cu fața lipită de zăpada moale și rece. Rămase nemișcat. Ninge. În liniștea adîncă de după detunătură, auzea clar pașii unui om care alerga peste terenul părăsit de constructori. Pași înfundați și grei, ai unui om cu siguranță mai în vîrstă. Vru să se ridice, dar pașii iuți, din ce în ce mai aproape, veneau acum spre el. Nu mai înțelegea nimic. Repeta mecanic, în gînd: „Foc de armă!” „Foc de armă!”. În lumina neonului îl recunosc pe Palade care îngenunche.

— N-am murit, nu te teme, zise căpitanul și încercă să se ridice. Spre mirarea lui, se ridică ușor și nu simți nici o durere. Brațul stîng îi era cald. „Am căzut pe el!” Îl pipăi, simți ceva cald și moale: sînge. „Înseamnă că m-a atins” — gîndi el și își mișcă brațul cu teamă.

Palade, aproape fără respirație, îl sprijinea. Izbuti să spună cu mînie:

— Escrocul!

— Ce escroc?!

— Macarov.

— Ce e cu el? Dragomir înțelegea în acele clipe că Tedy trăsese asupra lui, dar spaima îl mai stăpînea încă și nu se dezmeticea. Palade se întoarse și o porni brusc la fugă, pe după panouri.

— Palade!

Locotenentul se întoarse.

— Unde fugi?

— După Macarov!

— Ai armă la tine?! El are!

Dragomir își curăță haina de zăpadă, apoi încercă să vadă dacă mai curge sînge. Întrebă:

— Cum ai ajuns aici?

— Îl supravegheam pe Macarov.

— Din ordinul cui?

— Al tovarășului colonel. Să luăm un taxi, să mergem la urgență...

— De unde taxi la ora asta?! Mergem pe jos, urgența e aproape...

— V-am văzut cînd ați plecat de la el. La scurt timp, a ieșit și Macarov. Nu bănuiam una ca asta... S-a dus cu mașina în piață. A cumpărat un brad și am avut impresia că vrea să-l bage în mașină, dar a plecat cu el în mîină. Ninge. Am crezut că duce bradul undeva, la vreo amică, la vreun prieten...

— În toiul nopții?!

— De asta mi-a părut suspect și mie.

— Așa e...

Mergeau încet, atenți la zgomote, privind mereu în lungul străzii în speranța că va veni un taxi. Trecură

apoi în strada vecină pe unde dispăruse și agresorul. În zăpada proaspătă, se vedeau clare urmele roților unei mașini. Probabil cea cu care fugise Macarov. Măsurară distanța dintre urme și-și continuară drumul spre urgență!

— Cu Macarov ce facem? întrebă Palade.

— Îl lăsăm în pace!

— De ce?!

— E bine să mă creadă mort!

XXX

Trecuse mai bine de o oră și Macarov nu venise, conform invitației, la miliție. Dragomir aștepta nervos, negăsindu-și locul, trăgând zeci de linii cu pixul pe o hîrtie. „O să se întîmple ceea ce am prevăzut“. Era convins că Macarov, simțindu-se în mare primejdie, nu va veni, ba mai mult îl va crede mort. Aștepta însă un telefon din partea omului care trăsese în el în cursul nopții, cu arma de vînătoare! „Macarov va telefona, va cere să vorbească cu tovarășul căpitan Dragomir, pretextînd că e un bun prieten și are ceva să-i comunice foarte urgent. Dacă va face asta, înseamnă că el a tras în mine, că, știindu-se în afara oricărui pericol, va încerca să plece din țară. Nu se mișca de lîngă telefon și încerca să nu se gîndească la nimic. Uneori, tresărea, avea impresia că sună telefonul. Începu să se plimbe, impacientat, de la ușă pînă la fereastră, agitînd un liniar. Dimineața era mohorîată. Zăpada căzută în noaptea aceea, se topise și se auzeau în stradă pașii trecătorilor lipăind în ciorofleaca de pe trotuar. În deschiză-

tura ușii, apăru chipul blînd, cu o mustăcioară subțire și neagră a locotenent-colonelului Voicu. Acesta întrebă, rămînînd în prag, în ușa pe jumătate deschisă:

— Dragomire, pe strada ta s-au tras focuri de armă azi-noapte?

— Cine spune asta?

— Subofițerul Manole, care stă cu tine în bloc. N-ai auzit?!

— Nimic. Poate dorm mai greu. Manole o fi visat . . .

— Nu, nici vorbă. A auzit focul, s-a uitat și la ceas, a ieșit în geam, ninge și n-a văzut nimic deosebit.

— N-avea ce să vadă, i s-o fi năzărit și lui cine știe ce . . .

Sună telefonul. Dragomir se repezi la aparat, încît Voicu rămase pironit locului. Căpitanul ascultă un timp, apoi spuse, vorbind cu vocea mai groasă și cu un accent schimbat: „Nu mai insistați, vă rog, v-am spus bine, nu e nici o greșeală din păcate: căpitanul Dragomir a murit azi-noapte . . . Vă salut!“ Închise telefonul. Voicu, înmărmurit, tăcea. Sprîncenele i se arcuiră caraghios, de uimire. Izbuti să întrebe:

— Ce s-a întîmplat! Ce-i cu tine? De ce te dai mort?

— Mi s-a confirmat o ipoteză. Lovi mărunț și des în furca telefonului pînă cînd se prezentă telefonista. Dragomir ascultă, apoi repetă, devenind mai preocupat. „Deci, n-a telefonat din oraș, ci prin automatul interurban. Mulțumesc, Puica“.

— Nu te juca de-a miliția, îl sfătui Voicu. Ce faci tu, e o copilărie. Te dai mort. Și ca banc e tîmpit.

— Fac și eu ce pot, zise Dragomir vesel. Uneori mă amuz, mă joc, alteori . . . Tăcu înfrigurat, amintindu-și noaptea trecută. Voicu ieși nemulțumit. Ușa rămase deschisă iar în cadrul ei apăru Elisabeta, una dintre lu-

crătoarele miliției. Fuma, fața ei era palidă, ochii somnoroși. Întinse o hîrtie și explică amănunțit:

— Gheorghe Varga are două condamnări: 2 ani pentru furt în dauna avutului obștesc și 3 ani și 6 luni pentru înșelăciune, ultima din 1971; s-a eliberat în septembrie 1973. La noi nu figura pe adresa care ne-ați dat-o dumneavoastră, ci pe Unirii 74.

— Mulțumesc, Betty. Te mai rog ceva: dacă soția lui are telefon, vorbește cu ea chiar acum. Aș vrea s-o văd, să ne spună unde lucrează. Dacă reușești, dă-mi un telefon.

Rămas singur, Dragomir își privi ceasul și constată mulțumit că pînă la deznodămîntul final rămăseseră mai puțin de 24 de ore. „Mîine dimineată, la ora asta, bietul Macarov va vorbi cu morții! Adică, cu mine!”

*

Fosta soție a lui Varga, Clara Roman, lucra în schimbul doi la fabrica de tricotaje. Dragomir o găsi acasă. Era o femeie potrivită de statură, cu buze pline, senzuale, brunetă, cu ochi verzi. Făptura ei emana un aer de tristețe și resemnare, deși era încă tînără și frumoasă. Cînd îl văzu pe Dragomir, întrebă cu oarecare teamă și vrînd și nevrînd să afle adevărul.

— Iar a făcut ceva Gigi?!

— Nu doamnă, n-a făcut, dar pare, iertați-mă, un tip dubios. Nu lucrează, toată ziua e prin localuri, are bani, are mașină, cheltuie cu o mîină prea largă. S-ar părea că se ocupă și de niște afaceri cam periculoase. De cînd ați divorțat?

— Du-te tu și te joacă, îi ceru fetei și-o conduse în camera altăurată. În 1966, înainte de a fi condamnat, am divorțat. N-am mai putut răbda. Iubea teribil cîrciuma, prietenii de pahar, dar nu se îmbăta. Stătea însă

zile și nopți întregi cu prietenii la băut. Și era afemeiat. Lipsea nopțile de acasă, la început mă mințea ba că e la lucru — un timp a fost șofer la Întreprinderea viei și vinului — ba că a avut o pană pe drum și a dormit în nu știu ce comună, ba că a fost la părinți, la frate-său. Bani nu prea dădea acasă... După prima condamnare, s-a cumințit vreo lună, o lună și ceva. Apoi, a luat-o iar razna. Ne-am despărțit fără scandal, fără scene. Eu am rămas cu fetița, iar după două luni el a și primit locuință, o cameră și bucătărie.

— Nu lucrează nicăieri?

— După câte știu, nu lucrează de anul trecut.

— Plătește pensie pentru fetiță?

— Nu. Nici nu i-am cerut. Dar îi cumpără fetiței haine, tot-tot ce are nevoie. Nu mă pot plînge.

— Are totuși atîția bani?

— Sigur că are, altfel credeți că mi-ar mai da?

— Ce pasiuni are?

— Poker și paharul, nu bea mult, dar îi place să stea în localuri.

— Joacă poker?

— Juca înainte, cînd eram împreună, nopți în șir, pe bani. Avea bani mulți, ăsta-i adevărul.

— Știți cumva unde juca, unde și cu cine?

— Nu. Niciodată nu mi-a spus un cuvînt. Și cînd am insistat și ne-am certat, n-a vrut să spună nimic. „Nu-i treabă de femeie” — zicea.

— Are mașină, un Opel?

— Are, îl văd mereu plimbîndu-se cu ea prin oraș. A plimbat-o de multe ori și pe fetiță.

— Pe ce bani a cumpărat-o?

— Anul trecut, la tragerea mărtișorului, a cîștigat o Dacia 1300 la loto pe un bilet de 10 lei. A vîndut Dacia sau a schimbat-o... Am văzut un afiș, cu numele lui,

pe care scria că la unitatea 24 Loto-pronosport a câștigat cu 10 lei o mașină. Povestea asta cu biletul loto mi se pare cusută cu ață albă.

— De ce, doamnă?

— Fiindcă el avea o aversiune față de loto, de pronosport. Eu și fetița voiam uneori să cumpărăm un loto și el nu ne lăsa. Zicea că e o escrocherie. În opt ani, cât am stat împreună, n-a cumpărat nici un bilet loto sau pronosport.

La unitatea nr. 24 Loto-pronosport, era locul de întâlnire al microbiștilor care toată ziua discutau fotbal. În fața unității, grupuri-grupuri de microbiști discutau aprins. Din pricina unor lanțuri de pe marginea trotuarului, lor li se spunea lăntării. Căpitanul trecu anevoie printre ei și constată că înăuntru era liniște. La o masă, doi bătrâni, completau buletinul pronosport, punînd cu atîta pasiune 1, x sau 2. Responsabila, Virginia Ruzici, o femeie încă tînără, dar complet albă pe cap, îi arată lista câștigătorilor tragerii mărțișorului din 1974. Printre ei figura și Gheorghe Varga — cu o Dacie 1300. Căpitanul își aprinse dezamăgit o țigară. „O fi jucat, o fi câștigat și eu umblu ca un apucat după prostii...” Regreta că în loc să se ocupe de Macarov se aventurase în necunoscut după Gigi Varga. „Nici nu știu nimic despre el, nici nu-l cunosc, în fond ce am cu el? Orice om cîstit poate fi pentru mine, care sînt obsedat și pornit, un infractor”. Urmărea degetele plinuțe, bine îngrijite ale femeii, cercetînd copiile bilete-lor loto cînd o auzi spunînd:

— E un lucru ciudat, domnule căpitan. Cu numerele astea — și ea le sublinie cu arătătorul — 79, 64, 40, 36 și 32 a jucat ani de zile un bătrînel din cartier, George

Panduru, client constant al unității noastre. Era un bătrîn tare de treabă. Venea, își punea numerele, ne spunea o glumă, îi interoga pe cei ce cîștigau premii mari, se amesteca între lăntări, apoi pleca acasă. Zi de zi, era la noi. Iar numerele astea au ajuns brusc pe buletinul lui Gheorghe Varga, pe care eu nu-l cunosc. Aici, e o încurcătură...

— Sînteți sigură că bătrînul juca mereu cu numerele astea?

— Se poate!? Vă și arăt duplicatele. Femeia vru să le caute în fișet. Căpitanul o opri:

— Atunci, la mărțișor, deci în '74, bătrînul a pus numerele astea?

— Eu i le-am scris, cu mîna mea; își uitase ochelarii acasă. Uitați, ăsta e scrisul meu! Eu am scris aceste numere, spuse femeia derutată pur și simplu de descoperire. E scrisul meu...

— N-a venit bătrînul cu biletul cîștigător?

— Vedeți, n-am știut ce s-a mai întîmplat pînă adineaori, cînd am răsfoit arhiva. Femeia oftă și deveni palidă. În 2 martie 1974, am avut un accident de mașină, soțul meu a stat la volan și a murit. Un camion cu remorcă a intrat în noi, șoferul adormise la volan...

— Iertați-mă, vă rog, nu aș fi vrut să vă reamintesc acest lucru dureros.

— Trece și asta, murmură femeia, încercînd să se stăpînească, să fie tare. Am stat trei luni în spital.

— Bătrînul Panduru trăiește?

— Nu. A murit în timp ce eu eram în spital.

— Știți cumva unde locuia?

— Vă găsesc și adresa, dar peste drum, la magazinul Fierul, lucrează fiul lui cel mai mare. Femeia luă dintr-o farfurie de lemn cîteva bilete loto deja completate și

i le arată căpitanului. Vă rog să le comparați cu biletul câștigător, e același scris, adică al meu . . .

Era într-adevăr același scris.

— Cum a ajuns acest bilet în mîna lui Gheorghe Varga, reluă responsabilă, zău că nu știu. E adevărat, eu scriu multe bilete, dar numerele astea erau ale bătrînului . . .

*

În magazin era gălăgie mare, zgomot de fiare și lanțuri trîntite. Fiind și zi de târg, la Fierul era plin de țărani. Nicolae Panduru purta o salopetă uzată, o bască și avea mîini murdare, noduroase. Ieșiră într-o curte, între mărfuri și ambalaje. Cînd Dragomir se recomandă, Nicolae Panduru sări ca ars și începu să turuie, cu o furie ce creștea mereu:

— Dumneavoastră, ăștia de la miliție, vă bateți pur și simplu joc de om, nu aveți nici milă și nici omenie. Ar putea să vă fie rușine! Da, rușine! De doi ani, toată ziua-bună-ziua pe capul nostru, ne torturați nu alta. Am spus și eu și fratele meu și mama să ne lăsați în pace, să nu vă bateți joc de noi, să vă vedeți de treburi. Tot la noi veniți, vocea lui deveni moale, rugătoare, dar căutați criminalul tovarășe. Apoi urlă: nu noi l-am omorît pe tata!

— Liniștiți-vă, să ne putem înțelege. Eu mă aflu întâmplător la dumneavoastră. Nu știu cum a murit tatăl dumneavoastră și nici nu știu cum a decurs ancheta. Am descoperit un tip dubios și, încercînd să aflu cine e, cu ce se ocupă, ce face, ce antecedente are, iată-mă aici. Și mie mi se pare curioasă toată povestea asta. Vreau, deci, să merg mai departe și de aceea vă cer ajutorul. Fără ajutorul dumneavoastră, n-am să pot face mare lucru.

— Vorbele-s frumoase, de vorbe frumoase nu ducem lipsă în ultima vreme, dar faptele, faptele să le vedem?

— Un pic de răbdare și o să le vedeți.

— De aproape doi ani tot răbdare ni se cere. Toate au o limită...

— Tatăl dumneavoastră juca loto, pronosport, loz în plic?

Nicolae îl privi cu ochi mari și goi. Parcă auzise pentru prima oară această întrebare. Răspunse cu neîncredere:

— Juca mult, săptămînal, cîștiga uneori, dar mereu visa un premiu mare. Adevărul e că juca constant, cu o pasiune ieșită din comun.

— Cînd a murit?

— În 2 martie, a fost găsit în atelier, căzut cu capul în jos, pe trepte, lovit la tîmplă, în nesimțire. A murit înainte de a ajunge la spital. Cineva l-a lovit în cap; nu știe nimeni, nici pînă azi, de ce, pentru ce și cine anume l-a lovit. Tovarășii de la miliție ne-au îngrozit cu declarații și discuții.

— La tragerea din 1 martie a jucat bătrînul la loto?

— Juca la toate tragerile.

— Cînd a murit avea acte la el?

— A avut. Ni le-au dat pe toate cei de la medicina legală. Nu lipseau nici bani, nici acte, nimic, nimic, nimic... Nici banii din atelier nu lipseau. Tatăl meu era pantofar particular, avea un atelier într-un subsol. Nici banii din încasările ultimelor zile n-au fost luați. Am găsit acolo vreo trei mii de lei. Cineva i-a dat în cap cu calapodul, dar pentru ce? Pentru ce? Tata era un om tare de treabă.

— Vă spun eu, zise calm Dragomir: pentru un bilet loto cîștigător al unei Dacii 1300.

- Și cine e bestia?
- Peste două zile, vă chem să stați de vorbă cu el.
- Nu vă cred. Vorbiți serios?!
- Pe cuvântul meu de onoare.

*

Un sfert de oră mai târziu, o Volgă neagră opri lângă unitatea Loto-pronosport nr. 24. Dragomir urcă în spate. În față, lângă șofer, stătea țeapăn maiorul Stănciulescu, care îi întinse căpitanului pistolul. Preciză indispus:

— Mie nu-mi arde de bancuri la ora asta.

— Nici mie! Tovarășe maior în 2 martie, anul trecut, ați avut o crimă fără autor. Un bătrîn Panduru...

— E cauza mea, tresări maiorul.

— Mergem să-l arestăm pe criminal.

Pe fruntea maiorului apărură broboane de sudoare. Ar fi vrut să zîmbească, dar nu îndrăznea. Nu era sigur dacă e adevărat sau i se pregătește o farsă.

— Tu vorbești serios?

— Pe cuvânt de onoare. Numai să-l găsim acasă. Noaptea lucrează, bea, joacă poker, ziua doarme.

— E o crimă bizară: n-am putut; stabili nici astăzi mobilul ei. Bătrînul fusese lovit în cap, dar de ce? Pentru ce? De cine?

— Vă spun eu: un bilet loto câștigător al unei Dacii 1300.

— Cum ai descoperit?

— Absolut din întâmplare. Fără să vreau.

Coborîră din mașină și intrară în holul blocului. Maiorul întrebă:

— Crezi că o să avem nevoie de armă?

— Decît fără, mai bine cu, cînd e vorba de oameni din ăştia.

Urcară cu ascensorul pînă la etajul IV. Dragomir apăsă clanţa: uşa era închisă. Sună lung. Nici o mişcare. Sună din nou, repetat, insistent. Se deschise uşa alăturată. Ieşi o femeie grasă, roşie şi transpirată; se simţi apoi un miros greu de mîncare arsă. Femeia întrebă:

— Pe domnul îl căutaţi deageaba. Nu e acasă. A plecat de o jumătate de oră. Dumnealui doarme pînă pe la amiază. Atunci, îi vine o prietenă . . .

— Azi n-a venit?

— Ba da, dar a repezit-o domnul Varga; zicea că n-are timp, că trebuie să plece. Şi-a plecat. Femeia se retrase în apartament şi trînti uşa.

Dragomir oftă adînc, dezolat. Zise acru, după ce ascensorul începu să coboare.

— Nu puteam avea şansă, baftă, să-l găsim acasă!! Am fi fost prea norocoşi . . . De ce mă priviţi aşa?

— Cu pantalonii ăştia de catifea, cu fîşul ăsta arăţi ca un bişniţar.

— Credeţi că hoţii şi criminalii vin la cei cu uniforme frumoase?! Mă îmbrac şi elegant, cînd e cazul. Acum, am de lucru cu nişte borfaşi. Pentru ei sînt bine şi aşa.

— Să-i raportăm şefului toată situaţia. Ne ducem direct la el. O să se bucure, încă un caz revoltat, spuse Stănciulescu.

— Vă puteţi duce să-i raportaţi, personal, n-am nimic împotrivă. Eu nu merg!

— De ce?!

— Din două motive: deocamdată nu vreau să dau ochii cu el, mi-e aşa un fel de jenă, iar în al doilea rînd, se uită la ceas, era aproape ora unu, nu am timp.

Ușile ascensorului se deschiseră cu zgomot. Se aflau la parter.

— Și ce facem? întrebă încurcat maiorul.

— Mă duc după un alt criminal la Oradea. Dacă-l găsiți pînă mîine, arestați-l. Dacă nu-l găsiți, mîine mă întorc!

Maiorul ieși în stradă convins că Dragomir era nițel obosit . . .

XXXI

Nu purtase de multă vreme pistolul la el. Îl do-sise sub haină, între brațul stîng și corp. Îl stînjenea. Avea impresia că se vede prin haină, că un ochi atent își dă imediat seama ce se ascunde acolo. Nu era nici frig, nici cald, nici soare. Era o vreme șubredă, incertă. Evita să-și mai facă planuri. În meseria lui, planurile se potriveau rar cu socoteala din tîrg; ori le depășea viața, ori erau valabile numai în parte. Intră la Moca, unde avea întîlnire cu Palade. Se duse direct la bar, ceru o cafea și se așeză la o masă mică, într-un colț, în așa fel încît să vadă cît mai mult din local. Din instinct proceda astfel. Acum nu urmărea nimic, intrase ca orice client obișnuit și totuși se pomeni cercetînd lumea din bar. Îl jena brațul, îi amorțea. Totul fusese ca un vis. Un vis urît. Nu-i venea să creadă că a fost față-n față cu moartea, că viața lui a depins de o fracțiune de secundă, că, datorită grabei și bradului prin care a tras, criminalul n-a očit bine. „Cu moartea, între patru ochi! — gîndi el. Ce titlu de roman!” Gustă înfiorat din cafea. „O clipă eu și ea, ne-am privit în ochi, ne-am înfruntat. Destinul și șansa au fost de partea mea. Cine

știe ce urmează? Ce va fi acolo? Dacă m-ar fi nimerit, nu aveam timp nici să înțeleg că mor, să-mi dau seama cum și de ce . . .” Ceea ce-l uimea mai mult, era starea lui de liniște, de calm. Nu-l ura pe cel ce voise să-l omoare, nu simțea dorința de a-l ucide, de a se răzbuna. Îl stăpînea doar o imensă silă, un profund dezgust . . . Pistolul îl incomoda și-l neliniștea. Niciodată în cariera lui, nu trăsese asupra unui om. Se gîndea cum ar trage și un fior de gheață îi străbătu șira spinării. Dragoste intră în local, dar în ușa mai discută un timp cu cineva de afară pe care îl salută făcînd semn cu două degete ridicate. Închise ușa și observîndu-l pe căpitan se duse la masa lui. Era cam făcut. Ochii îi sticleau.

— Ia loc și ține-mi de urît, zise Dragomir.

— Oricui și oricînd țin de urît, cu o condiție: în cîrciumă!

— Aici e cofetărie!

— Da, dar se dă de băut. Te superi dacă beau unu' mic?

— Te rog . . . Dragomir surîse îngăduitor; cunoștea refrenul.

— Da bei și tu unu'?! Unu' mic?

— Nu. Mulțumesc.

— Mă supăr!

— Sînt cu mașina. Imposibil.

— Sanchi. Cine te controlează pe tine?! Două mici, țipă el cam nepoliticos către ospătară.

Se auzi o mașină, ambalată la maximum, de către un șofer prea grăbit sau prea nervos, apoi o pornire în plină viteză. Cauciucurile scîrțîiră pe asfalt.

— Una mică poți bea liniștit.

— Nu beau, protestă căpitanul. Sînt cu mașina, ți-am mai spus.

— Te superi dacă le beau eu pe amîndouă?!

Dragomir își aprinse o țigară. Pe fața lui se furișă o umbră de amărăciune. În clipa cînd ospătara puse tava pe masă, Mișu goli dintr-o înghițitură primul pahar.

— Păcat că bei atît, Mișule, oftă Dragomir. Mă întreb de ce-o faci?

— Îți spun: fiindcă sînt prea talentat.

— Cu tot talentul tău, din pricina paharului, nu ești nicăieri. Nici șef de secție, nici în colegiu, nici redactor sau reporter special . . .

— Ai dreptate. Vrei să-ți spun un secret? În caseta aia, unde e trecut colegiul de redacție, sînt șapte nume, dar nici un gazetar! D-aia sufăr și beau, fiindcă ei mă corectează pe mine, îmi dau sfaturi, mă educă. Și eu nu mă las! Mișu Dragoste se posomorî brusc și întrebă cu alt glas: — Ce-i cu Eva, vreau să zic ce știi, cine a omorît-o?!

— Mîine seară îți spun.

— Mîine! Acum nu poți? Te rog mult, Sandule!?

— Încă nu sînt sigur. Pînă mîine seară nu mai e mult . . . O să afli, dar nu știu la ce o să-ți folosească.

— Mă rog, zise istovit și indispus, Dragoste. Și se uită la ceas grăbit.

— Ai vreo întîlnire?!

— Nu. Beau de obicei în timpul serviciului. Mai am doar o oră. Noroc.

— Cine era individul cu care ai vorbit?

— A, un fost pușcăriaș, am scris despre el, mi-a dat telefon și mi-a promis că mă bate măr, că mă omoară . . .

— Și?!

— Ai fi vrut tu să te distrezi pe seama mea acum, da' nu ține. Am băut un coniac împreună, ne salutăm și cu asta basta.

— Cum îl cheamă?

— Varga. Gheorghe Varga!

— Parcă am mai auzit numele ăsta, făcu nepăsător Dragomir, dar nu știu când și unde...

— E client de-al vostru, de-al miliției... A fost la pușcărie, se ocupă de femei, de afaceri. E dubios, ce mai. O cunoaște și pe Eva.

— Serios?

— I-am văzut eu prin oraș, plimbându-se. Am și înjurat-o pe nenorocită că umblă și cu pușcăriași.

— Când ai văzut-o?

— De vreo săptămână, poate mai demult. Dar am văzut-o cu el, sută la sută.

— Și ce face Varga acum? insistă Dragomir.

— Căuta un cunoscut. Nu-i erau boii acasă. Era încruntat, furios, nervos. Naiba știe ce are... M-a întrebat dacă cunosc Oradea. Îl interesa unde vine strada Republicii!

Dragomir fluieră încântat ca în fața unei descoperiri. Și era un element nou, important în ancheta lui: Laura locuia pe strada Republicii. „Nu cumva se duce și Varga să-și petreacă revoluționul la Viena? Trebuie să pun în gardă vama și grănicerii. Într-un fel, nu e rău că ne ducem toți la Oradea. O să ne întâlnim toți acolo. Va fi ca un bal de cunoștință. Și eu eram supărat pe Pericle, că n-a fost în stare să-mi spună nimic exact din ceea ce a discutat Macarov cu Varga la baia de aburi. Deci, tot au pus la cale ceva... Cum arată Varga?! Își reproșă faptul că nu deschisese ochii la timp, să rețină figura, fizionomia celui pe care-l căuta. Oricum, tot ne întâlnim noi. Stănciulescu poate înnebuni căutând... Poate îl aduc eu...”

— Ce faci, mă lași singur? îl muștră Dragoste. Unde ești plecat?

— Departe, surîse vag căpitanul.

*

Locotenentul Palade îl găsi pe căpitan singur, abătut, lângă ceașca de cafea goală. Încântat, ca și cum ar fi deținut un mare secret, scoase din mapă niște fotografii, le arătă căpitanului și vorbi plin de importanță:

— Surducă, de la laborator, zice să vă uitați atent la astea două fotografii. În praful de pe o comodă și de pe masă a rămas urma unei mâini stîngi la care-i lipsesc două degete: arătătorul și degetul mare. Amprente nu au fost, ceea ce înseamnă că omul a lucrat cu mânuși. Interesant este că lipsesc două degete, cînd, normal, urma lor ar trebui să apară. Sau e un truc, să ne inducă în eroare?!

Dragomir se uită minute în șir la fotografii, din diverse unghiuri, apoi spuse:

— Nu e un truc, mai degrabă o greșeală. Altceva mai ai să-mi raportezi?

— Da. Ne așteaptă maiorul Spînu la Oradea. Cei de acolo au fost informați. Ordinul este ca să supraveghem casa Laurei pînă dimineață cel mai tîrziu. Cei de acolo o țin sub urmărire de azi-dimineață.

— Ai armă?

— Am. A dat ordin șeful să ne ducem înarmați. E supărat foc pe tine.

— A aflat?

— Firește, de la nu știu ce medic de la urgență...

— Nenorocit tîrg, totul se aude! Nu poți tuși, că știe toată lumea. Ce-a mai zis?

— Că buruiana rea nu piere niciodată!
— Bine că șeful nu și-a pierdut umorul.
— Mai am să vă raportez ceva: Pericle vă roagă să-i trimiteți o ilustrată, o felicitare din Oradea. Zice că lui nu-i scrie nimeni, niciodată. Vin sărbătorile...

— Adu-mi tu aminte, Palade, să-i scriu o ilustrată.
După ce se urcară în mașină și porniră, Palade întrebă cu oarecare rețineră:

— De ce a tras în dumneavoastră, tovarășe căpitan? De unde atîta curaj?

— Nu știu. Sper să aflu.

— Are armă?!

— Asta știu! Și că a fost cu mașina lui știu.

— Serios?! se miră Palade. De unde știți?

— După ce m-a pansat doctorul, îți închipui și tu, că nu am mai avut somn. Am băut un coniac mare, iar spre miezul nopții, m-am dus la Tedy acasă.

— Iar în gura lupului, rîse Palade.

— Mașina lui era, ca de obicei, parcată în stradă. Asta m-a bucurat. Motorul era cald, nu se răcise. Am măsurat distanțele dintre roți și dintre cureaua aia care spînzură. Nu mai am nici un dubiu: a fost cu mașina lui. Cît privește arma, faptele îmi sînt și mai clare. El a avut o armă de vînătoare Saint-Etienne... O are de zeci de ani. Ei bine, cu ea a tras, apoi a aruncat-o într-o groapă cu apă. Am găsit-o acolo azi-dimineață. Nici n-a trebuit să caut prea mult...

— Ce ați simțit cînd ați văzut-o?

— Nimic.

La douăzeci de metri de casa medicului Laura Atanasiu, staționa un autoturism Dacia 1100. În mașină, așteptau trei oameni: căpitanul Dragomir la volan, maiorul Spînu, în dreapta, iar locotenentul Palade în spate. Afară ninge. Strada era albă și pustie. Odată cu zăpada, peste oraș cădea grea seara. O seară de sfîrșit de decembrie, cînd oamenii preferă intimitatea căminelor și așteaptă sărbătorile. Dragomir stătea rezemat cu fruntea de geamul ușii și privea oamenii care treceau rar și gîrbovi prin ninsoarea somnolentă. Plictisit de așteptare, maiorul fuma. Pe bancheta din spate, Palade moțăia...

— Dacă știam că avem de așteptat atît de mult, luam un tranzistor mic, spuse maiorul. Ne trecea timpul mai ușor... Se uită pe geam: alături se afla clădirea școlii sportive, cufundată în întuneric. Elevii erau în vacanță.

— S-ar putea să nu fie acasă Laura și Tedy? întrebă abia auzit Dragomir.

— Nu există! În mod cert, sînt acasă.

— Se poate, numai că... Nu e nici o mișcare, nici un semn că ar fi!?

— De cînd au intrat, nu m-am mișcat de aici! Poate dorm!?

— La ora asta?! Ați verificat bine, vila nu mai are o altă ieșire, tovarășe maior? Nu vă supărați că insist.

— Exclus. E singura. Mie mi-e frică de altceva! O să vină? Ceilalți, vreau să zic, pe care-i așteptăm, vor veni?

— Vor veni negreșit... întări Dragomir.

— Aveți ceva la mînă?!

— Din cînd în cînd, mă supără reumatismul.

— Și pe mine mă chinuie de ani de zile o lombo-sciatică. E tare păcătoasă...

— Mare, băi, aveți Felixul aici, de ce nu profitați?

— Nu-mi face bine... Prefer Herculaneele...

— Sînt acasă! Priviți!

Dragomir făcu un gest vag cu mîna. La geamurile dinspre stradă ale locuinței Laurei, se aprinsese lumina. Palade auzind parcă prin somn cuvintele căpitanului, se foi pe bancheta din spate. În aceeași clipă, lumina se stinse și vila rămase iar cufundată în întuneric și mister. Se întunecase de-a binelea. Neonul pe străzi nu se aprinsese. Zăpada răspîndea o lumină blîndă, firavă, sub ferestrele caselor.

— Loc liniștit, stradă retrasă, puțin circulată, vorbi Dragomir. Bine ales locul pentru o întîlnire de afaceri. După o pauză continuă: cîți ani de serviciu aveți, tovarășe maior?

— Eu? Mulți, oftă Spînu. Un sfert de veac, la anul, 25 de ani. Nici nu știu cum au trecut. Parcă-s și prea mulți. Dumneata? Oricum, ești mai tînăr!

— Vreo cincisprezece.

— Mulți înainte.

— Uneori, parcă-mi ajung și mie, răspunse melancolic Dragomir. De adunat se adună ei și încă prea repede.

Maiorul scoase la iveală un termos. Deșurubă capacul cu grijă și turnă cafea.

— Strașnică idee, zise căpitanul încîntat că avea la îndemîină o cafea.

— O cafea și o țigară fac cît o masă bună, adăugă maiorul, în timp ce Dragomir îi întinse două pahare din plastic, precizînd:

— Sînt din dotarea mașinii! Cît despre țigări, nu mă dau în vînt, cum se spune, după ele...

Aroma cafelei inundă interiorul mașinii. Băură pe întuneric, în tăcere. Căpitanul porni ștergătoarele parbrizului; se așezase zăpada și nu se mai vedea afară.

— Ies porumbeii, mai mult silabisii cuvintele Dragomir, derutat de întorsătura lucrurilor. În mod normal, Tedy trebuia să-l aștepte pe Gigi Varga, doar el promisese că îi aduce un pachet?!

— Înseamnă că am fost păcăliți, zise îngîndurat maiorul.

Macarov și Laura se îndepărtau. El purta pălărie, haina din piele, ea o blană neagră, de astrahan. Laura îl luă de braț și se strînse parcă lîngă umărul lui.

— Propun să plecăm în urma lor, fu de părere maiorul.

Dragomir își freca nervos bărbia. Ce trebuia să facă?! Să rămîină sau să plece? Trebuia să decidă rapid.

— Dacă ei pleacă, ceilalți nu mai vin aici, își continuă ideea maiorul. Sau se întîlnesc în altă parte!? E o idee, nu?!

— Palade, fă o plimbare discretă și vezi ce fac dumnealor, unde se duc...

— Dacă intră undeva, într-o casă, într-un restaurant, la un film?!

— Iei un taxi și vii înapoi. Fuga, să nu-i pierzi...

Locotenentul bău cafeaua și ieși. Îl văzură apoi depărtîndu-se. O mașină mică se apropie neauzit pe zăpada moale, afînată și trecu încet, fără zgomot, aproape fără să lase nici o urmă.

— Ce dracu nu se mai aprinde lumina în stradă? se plînsese maiorul.

— Întunericul e, uneori, un cadru prielnic infracțiunilor. E o invitație făcută infractorului să ne dea de lucru . . . Aveți copii?

— Am trei, doi băieți și o fată. Dumneata?

— Sînt burlac.

— În ce mă privește, sînt neapărat pentru viața de familie. Ai alte bucurii, alte satisfacții, nu-i vorbă și alte greutăți.

— Știți cum e? Căsătoria rezolvă o problemă de viață, pe care însă celibatul nu ți-o pune!

Dragomir privea impacientat întunericul străzii. Nu știa dacă hotărîrea de a rămîne era cea mai bună. „Și totuși, încerca el să se autoconvingă, am procedat bine. Palade e cu ei, eu aici, să văd ce se întîmplă. Și dacă stau de pomană?!“ Întrebările îl enervau. Se apropia o mașină: în faza mare a farurilor ei se vedea aproape toată strada, pustie. Nu mai treceau nici pietoni, era liniște și zăpadă. Mașina trecu pe lîngă ei, nu era Opelul alb pe care-l așteptau.

— Mi se pare că stăm degeaba, zise maiorul nerăbdător.

Dragomir nu răspunse. Continuă să privească urmele lăsate de mașină pe zăpadă și care dispăreau încet și sigur. După o lungă perioadă de tăcere, Dragomir îl întrebă pe maior, care-și aprinsese o altă țigară:

— Întotdeauna fumați atît de mult?

— Din păcate da, recunoscui mîhnit Spînu. Tot vreau să mă las, dar nu reușesc, n-am voință. Dumneata nu prea ești mare fumător . . .

Peste drum, vila Laurei rămînea cufundată în întuneric. Farurile unei mașini care se apropia din sens opus brăzdau întunericul străzii. Nu mai ninge. Deodată, farurile se stinseră și rămaseră aprinse doar lămpile de

poziție. Mașina venea încet. Se opri cam la o sută de pași de locul unde se aflau ei.

Dragomir observă un bărbat coborînd și venind pe lîngă pereți. Nu distingea marca mașinii. Cînd trecu prin fața unor geamuri luminate, el observă că necunoscutul purta o șapcă neagră, cu cozoroc și un palton scurt, îmblănit, tip Alain Delon. Necunoscutul traversă strada. Cei doi îl urmăreau în tăcere. Se opri o clipă în fața vilei în care locuia Laura. Apoi intră. Dragomir se uită la ceas: era opt și un sfert.

— Credeți că e unul din cei pe care-i așteptăm?!

— Nu știu, răspunse Dragomir. Mă întreb de ce a oprit atît de departe?! Oprirea asta e suspectă.

— O fi vreo rudă a lui Tedy sau a vecinilor...

— O să vedem. Mai întîi vreau să cercetez mașina, să văd ce marcă e! Facem o plimbare, eu pe partea aceea, dumneavoastră pe asta. O să rămîneți în poarta vilei. Sînteți militar și dacă iese individul îl legitimați. Pentru orice eventualitate. Dacă e Opelul lui Varga îl legitimați neapărat!

Coborîseră. Era plăcut afară și pașii lor mureau în zăpadă. Dragomir își ridică gulerul paltonului. Traversă strada. Mergea încet, scrutînd întunericul și liniștea. Sub o poartă, doi îndrăgostiți formau o umbră compactă. „Pe ăștia cum de nu i-am văzut?!“ Spînu se opri lîngă vila Laurei. Fuma, ascuns în stînga intrării. Dragomir își continuă drumul și recunoscu după cîțiva pași Opelul alb, cel așteptat. O emoție ușoară puse stăpînire pe el. Pe cealaltă parte, se apropia un om. Parcă fugea. Era Palade. Dragomir pocni ușor din degete și trecu pe celălalt trotuar. Întrebă:

— Ce fac? Cum se simt?

— Cinează împreună la restaurantul Orient, răspunse Palade. Par prea bine dispuși. Cel puțin Laura e de

o veselie de-a dreptul caraghioasă. Pe drum, făcea pe copila. A luat zăpadă și a aruncat în el.

— Veselia de adio!

— Săracii!

— Altceva n-ai mai observat?

— Nu. Ce anume?

— Alte persoane cunoscute?

— Nu.

— Pe cine trebuia să văd? întrebă locotenentul.

— Pe Carlo și pe Mario. Sau cel puțin mașina lor!

Se opriă în fața casei cu mezanin. Spînu aștepta lipit de perete. Îi spuse în șoaptă căpitanului:

— Nu observați? La Laura în locuință, într-una din camere, e lumină!!

Dragomir se trase doi pași spre carosabil și văzu lumina. Tăceau încurcați. Maiorul își stinse țigara.

— Uite cheile, îi spuse căpitanul locotenentului. Ia mașina, te duci, vezi ce fac, dacă a mai apărut cineva la masa lor și te întorci. Ne găsești, sper, pe aici pe undeva...

Cîteva clipe mai târziu, Dacia 1100 dispăru pe strada pustie. Dragomir și Spînu așteptau în tăcere. Pe stradă s-a aprins apoi lumina fluorescentă!

XXXIII

În întunericul blînd al serii de decembrie se auzeau streșinile murmurînd sub zăpezi. Cei doi ezitau: să intre sau nu? O detunătură voilentă fulgeră liniștea. Dragomir se lipi de perete, vrînd parcă să se ferească de următorul foc. Indiscutabil, cineva trăsese cu o armă. Se așternu liniștea, o liniște neverosimilă: nici o ușă,

nici un țipăt, nici o mișcare nu se auzea, ca și cum toată vila, cu parter și etaj, ar fi fost pustie.

— Mergem, zise Dragomir și porni cu mîna încheștată pe pistol. N-ar trebui să veniți, nu aveți armă, adăugă în șoaptă, întorcîndu-se către maior.

— Ajunge una. Luați-o înainte, vă urmez.

Poarta scîrțîi încet. În gang, era întuneric. Dragomir se furișă pe lîngă perete, în vîrfurile picioarelor; urcă trei trepte în stînga și ajunse pe un palier; ardea doar becul de la etaj, care răspîndea pînă jos o umbră de lumină. Dragomir trecu în dreapta scărilor. Spînu în stînga, acolo unde scările coborau spre o curte interioară sau o grădină. Răzbătea vag muzica unui casetofon. Apoi, sus, la etaj, se auzi un zgomot metalic, urmat de zgomotul slab al unor pași. Cineva cobora încet, cu pași aproape neauziți. Dragomir își reținu respirația și se lipi de perete. Pașii erau foarte aproape, rari, reținuți, trădînd un om nehotărît, un om care asculta și el să se convingă dacă nu-l aude sau nu-l vede cineva. Deodată, pe palierul parterului apărură un om slab, potrivit de statură, cu un palton cam uzat și cam mototolit, în capul gol. Dragomir ascunse pistolul în buzunar, apăsă întrerupătorul și holul se lumină brusc. Spuse tare „Bună-seara“ în clipa în care necunoscutul încercă să fugă. Spînu îi tăie calea. Cuprins de spaimă, necunoscutul ridică mîinile, apoi se sprijini de balustradă. Era palid și avea fruntea plină de broboane de sudoare.

— Ai vreo armă, vreun cuțit? întrebă Dragomir.

— Armă? Eu? N-am nimic.

— Ridică mîinile și întoarce-te cu fața la perete.

Necunoscutul se întoarse tremurînd. Dragomir îl percheziționează cu grijă; apoi îi ceru să prezinte buletinul.

— Nu-l am, îngăimă necunoscutul. Lăsați-mă să dau un telefon . . . Se întoarse rapid, ca împins de un resort, vrînd să fugă, pe scări, în sus, Dragomir îi reținu brațul și-l trase înapoi.

— Ce aveți cu mine? se plînze necunoscutul. Am venit aici, la un prieten, și i-am găsit apartamentul prădat de hoți . . . Vreau să anunț miliția!

— Și noi sîntem de la miliție.

— Îngrozitor, gemu el și se prăvăli iar peste balustradă. E și un cadavru, duceți-vă și vedeți . . .

— Mergem împreună, zise căpitanul și-i făcu semn să urce.

— Eu nu vreau să-l mai văd! protestă necunoscutul și se opri.

— Nu ne face greutate, îi ceru Dragomir. Te rog foarte mult!

Grupul urcă la etaj. Necunoscutul în față, aruncînd la fiecare treaptă priviri deznădăjduite în urmă, spre Dragomir și Spînu.

— Nu cumva să faci o mișcare greșită, că e de rău, spuse Dragomir, ținînd pistolul în mînă, făcîndu-i semn ca el să urce.

„Aseară am avut o surpriză — gîndi căpitanul. Așa încît, e bine să mă feresc! A doua oară . . . Prea multe și prea dese surprize din astea pot dăuna omului“. Necunoscutul se opri în fața unei uși; avea nasul coroiat, buzele vinete, sprîncene groase și aproape unite și respira sacadat și greoi, ca un om care nu are suficient aer.

— E cineva în apartament? întrebă Dragomir.

Necunoscutul negă, făcînd doar semn cu capul.

— Ești sigur?

— Da. Nu e decît un cadavru.

Căpitanul deschise ușa și aprinse lumina. Era un hol mare, plăcut, cu o masă și trei scaune de nuiele, cu o oglindă venețiană încadrată într-o frumoasă ramă din fier, cu o mochetă albastră pe jos. Ușile erau vopsite în alb, trei, în fiecare perete câte una. Necunoscutul se opri și arătă cu privirea ușa din stînga. „Acolo!” preciză el abia auzit. Și rămase pe loc, încremenit. Dragomir deschise ușa cu grijă, apăsînd clanța doar cu un deget, să nu deterioreze eventualele amprente. Pe un covor imens, de culoarea muștarului, zăcea trupul fără viață al unui bărbat. Era căzut pe spate, cu gura căscată, plină de sînge, cu țeasta dreaptă zdrobită. Șapca se rostogolise sub masă. În mîna dreaptă, avea un pistol, pe care degetele nu-l țineau cu prea multă convingere.

Dragomir rămase mut în fața priveliștii. Cercetă cadavrul și încăperea. Spînu privea din hol, avîndu-l alături pe individul care voise să fugă. Căpitanul reveni în hol și-l întrebă pe necunoscut:

— N-ai nici un act la dumneata, nici o legitimație? Cum te numești?

— Horia Duca. Am doar un carnet C.E.C. Îl scoase din buzunar și i-l întinse căpitanului. Apoi continuă: — cînd am intrat aici și l-am văzut împușcat, am înlemnit. Tocmai voiam să fug la miliție, cînd am dat peste dumneavoastră.

— Era mai simplu să fi dat un telefon. Uite-l, era la doi pași de dumneata.

— De zăpăcit ce eram, am și uitat de el... L-am văzut doar de atîtea ori, ba chiar am vorbit de aici...

— De ce ai coborît atît de încet scările?

— Îmi era frică. Tremuram...

— De cine? Și de ce?

— Cînd am intrat și am ajuns în hol, am auzit în grădină pașii unui om care fugea...

— Spune-mi, acum, tot de frică minți? Nu te-am poftit să șezi.

— Mă rog, sînt amețit . . . mi-e . . .

— Cine e individul împușcat, cum îl cheamă?

— Nu știu, nu-l cunosc.

— Gîndește-te bine, poate îți amintești, zise căpitanul cu o amenințare sau poate numai cu silă în voce și trecu în sufragerie. Cu un genunchi așezat pe covor, aplecat deasupra cadavrului, îl cercetă atent. Observă mai întîi că degetele de la mîna stîngă erau vizibil îngălbenite de tutun. La picioare, se făcuse o pată cît palma de apă topită din zăpada de pe pantofi. Pe obrazul drept, victima avea o cicatrice. Căută în buzunarele paltonului, cu grijă, să nu miște cadavrul; în cel stîng, găsi un pachet de țigări, bricheta și cheile de la mașină. Din buzunarul interior al vestonului, scoase un port-act albastru din plastic. În el se afla un buletin șifonat și soios. Citi numele posesorului, era al lui Gheorghe Varga. Privi cadavrul cu o tristețe amestecată cu uimire și regret. „Dacă-l arestam, scăpa cu viață. Ghinionul lui . . .” Se gîndi dezamăgit la Nicolae Panduru. „Ce curios a sfîrșit-o și Varga, exact ca bătrînul Panduru . . .”

— Aș vrea să plec, se rugă Horia Duca, cînd căpitanul reveni în hol. Sînt grăbit . . . Eu n-am nimic cu . . . povestea asta.

— Poate mai avem totuși nevoie de dumneata . . . Așa că trebuie să rămîi. Cel puțin să nu ne fie urît singuri!

— Mă puteți chema mîine, poimîine, oricînd . . .

— Pe cine să chem?

— Pe mine!

— Dar știu eu cine sînteți? Nu aveți acte!

— Nu pot să suport, insistă Duca, rugător, alarmat, privind cu groază în jur. Mi-e rău... Cadavrul... Nu-s obișnuit...

— Treceți, tovarășe maior în cameră, și o arăta pe aceea în care se afla cadavrul. Poate își aduce aminte mai ușor ce s-a petrecut între ei. Să stea însă pe un scaun, după ușă, să nu avem prea multe urme pe covor.

Dragomir ieși pe palier. Îl străbătu cu pași rari. Se vedeau câteva urme de apă pînă la ușa Laurei. Cei ce veniseră, avuseseră zăpadă pe încălțăminte. Urmele ude, care se uscau, se vedeau rare și pe scări. Urcă spre pod. Pe treapta a patra, văzu o urmă de călcîi, zimțată, care se usca. „Deci, încă o urmă a unei persoane care a urcat“. Instinctiv, duse mîna în buzunar, la pistol. Urcă precaut. Ușa de la pod era închisă. Se întoarse. La jumătatea scărilor, se afla o platformă și o fereastră cu geam mat. Pe palier, sub fereastră, descoperi o urmă mare, semn că acolo stătuse cineva mai mult. Cercetă geamul care închidea casa scărilor. „Cine și de ce s-a oprit aici? A privit undeva?“ Trase închizătorul și deschise geamul. Se uită afară, dar din pricina întunericului nu văzu nimic. Observă doar un grilaj de fier, cam la două palme distanță de geamul mat. Un grilaj de protecție. Sub geam, pe palier, urma era clară încă și tot aceeași, adică una zimțată. Din nou își scoase capul în afară, prin fereastra deschisă, peste grilaj. Observă ceva alb în dreapta. Crezu că e zăpadă. Pipăi și descoperi o pungă de nylon. O apucă doar cu două degete și o aduse în casa scărilor, la lumină. O pungă de plastic. Înăuntru se aflau trei cutii de Alba-lux. Își aminti cum, în urmă cu mai bine de o săptămînă, urmărindu-l pe Mario, în biserică, descoperise și atunci o pungă! Mario intrase în biserică cu mîinile în buzunare, se rugase atît de fierbinte, îngenunchease într-o bancă, lîngă Eva,

iar la plecare, ducea cu el o pungă de nylon. „Deci, acesta e misterul! Atunci, ingenios și sigur, Mario și Eva m-au dus. Cine își putea imagina că în biserică, atât de neașteptat și de simplu, între credincioși care erau mai mult în cer decît pe pămînt, ei și-au schimbat marfa în deplină siguranță și sub nasul meu? E adevărat, nu m-am prins, dar Eva a murit... Victoria ei subtilă, de atunci, a fost, de fapt, o înfrîngere definitivă al cărei tribut a fost propria-i viață. N-a bănuir ce-o așteaptă! Fugind de noi, s-a aruncat în brațele morții. Dacă Macarov joacă aceeași carte?! Italienii au venit și ei? Sau altcineva va prelua inofensivele pungi, cutii cu Alba-lux, încercînd să treacă peste graniță în noaptea asta? Iar Macarov îl va urma mîine dimineată!?” Dragomir reveni în apartament. Puse punga pe măsuta de nuiete din hol și o deschise; scoase cutiile de Alba-lux și odată cu ele două mănuși din piele. Spre surprinderea lui, în fundul pungii rămase o grămăjoară de bijuterii: inele, cercei, lăncișoare de aur cu cruciulițe, broșe și brățări. Îi era cald. Își dezbracă haina îmblănită și-o puse în cuier. Trecu pistolul în buzunarul din interior al vestonului, apoi intră în camera unde aștepta Horia Duca și Spînu.

— Domnule Horia, te-ai liniștit?!

— Eu? N-am de ce. Sînt foarte liniștit. Extrem de liniștit, încerca Horia Duca să pară cît mai calm și cît mai indiferent.

— Înainte de cîteva clipe erai cam palid, tremurai, domnule Duca!

— V-am spus: nu suport sîngele, cadavrele. Cînd le văd mi se face rău. De felul meu sînt un om sensibil, fin...

— Uite ce e, zise Dragomir încrucișîndu-și brațele pe piept și fixîndu-l cu privirea: trebuie să fim scurți

și exacti, adică să discutăm cinstit și deschis. Ce ai căutat aici?

— Am venit să-l văd pe Tedy.

— De unde îl cunoști?!

— De mult, am lucrat împreună.

— Și de ce-l cauți aici și nu acasă?

— Știam că-i face curte doamnei doctor Laura. L-am văzut de dimineață prin oraș, și-am venit să-l întreb dacă nu mă duce acasă. Pe vremea asta, nu e prea plăcut să aștepti o ocazie. Horia Duca se opri mulțumit că a găsit niște explicații cât de cât logice, plauzibile. Vru să-și aprindă o țigară.

— Te rog foarte mult să nu fumezi, îl opri căpitanul. Apoi se adresă maiorului care stătea la fereastră: fi-ți amabil tovarășe maior și aruncați o privire prin apartament pînă cînd noi stăm de vorbă. Poate găsiți o sacoșă verde, cu o emblemă Adidas pe ea.

Maiorul trecu în hol. Un camion se auzi în stradă înaintînd greoi. Dragomir se așează pe un scaun, aproape de Horia Duca. Îl rugă politicos:

— Povestește-mi tot ce s-a întîmplat de cînd ești aici!

— Dacă nu-mi amintesc? replică cu o neașteptată impertinență Duca.

— Te rog să-ți amintești, să nu mă obligi să-ți amintesc eu!

— Am venit ca într-o plimbare, am văzut lumină din stradă și-am urcat. Ușa era deschisă, întredeschisă; am intrat. Cadavrul era jos, în sînge, așa cum îl vedeți, spuse precipitat Duca.

— De unde ai văzut cadavrul?

— Din hol.

— Ușa acestei camere era deschisă?

— Evident.

— Dar noi, adineaori, cînd am intrat, am găsit-o închisă. După cîte îmi amintesc, eu am deschis-o! Cum îți explici nepotrivirea?

Horia Duca înghiți în gol. Făcu ochii mari. Încercă să pareze atacul:

— Eu, poate, nu știu... de spaimă... am închis ușa. În clipele acelea, eram pierdut.

— Dacă găsim amprente duminale pe ușa, înseamnă că ai dreptate! Altfel... Să trecem peste acest amănunt. Ai întîlnit pe cineva ieșind, coborînd din acest imobil?

— Nu. Pe nimeni.

— Ziceai că a fugit cineva prin grădină?!

— Mi s-a părut. Așa am avut impresia... În spaima aceea...

— Pare să fie o sinucidere și nu o crimă, zise căpitanul, acceptînd, tacit, varianta preferată de Duca.

— Mă rog... Eu... nu mă pricep.... Dar e cu pistolul în mînă!

— Tocmai asta mă determină să cred altceva: că nu s-a împușcat, ci că a fost împușcat!

Horia Duca își scărpină nasul, abătut și nemulțumit.

— Omul ăsta, reluă Dragomir, arătînd spre victimă, e stîngaci. Toate lucrurile lui sînt în buzunarele de pe partea stîngă, degetele îngălbenite de tutun, de asemenea, sînt tot la mîna stîngă. Mă întreb, de ce a tras cu dreapta?!

Horia Duca încercă să-și părăsească locul, ca și cum ar fi vrut să se convingă. Căuta un argument să-l combată pe ofițer.

— Nu putea trage cu mîna stîngă în tîmpla dreaptă! Exclus!

— Așa e, aveți dreptate... O fi tras cineva... Cineva care a fugit poate prin grădină, înainte de a sosi eu...

— De acord. E și asta o variantă. Firesc este să căutăm mobilul, să ne întrebăm de ce a tras? De ce a vrut criminalul să-l omoare? Nici un criminal nu ucide așa, din pură plictiseală sau ca să se distreze! În afară de cazul că e un bolnav psihic. Ce zici?

— De ce mă interogați dumneavoastră pe mine? Eu nu știu nimic. Mă țineți aici, lângă un cadavru, într-o tensiune...

— La începutul acestei discuții, ziceai că ești liniștit?!

— Într-un fel... Horia Duca începu să-și frece mâinile surescitat.

— Care să fi fost mobilul? Ce crezi, amice?

— Nu mă pricep, am altă meserie...

— Te ajut eu: mobilul a fost jefuirea. Poate bani, poate aur, bijuterii...

Horia Duca transpira și respira din ce în ce mai greu. Privea mut în pământ. Dragomir ieși în hol și se întoarse cu punga de nylon în care se aflau bijuterii. Întrebă calm:

— Le recunoști?

— Eu? Nu le-am văzut în viața mea.

— Te rog să le mai privești! Poate le recunoști!

— Mă jigniți.

— Am anchetat foarte mulți criminali. Să știi că sînt unii care-și recunosc imediat fapta, o regretă și suferă. Sînt și din acei fără pic de obraz, care o tăgăduiesc, care te mint cu nerușinare, deși tu, ca anchetator, ai în mînă toate dovezile faptei lor. Nu-mi plac lașii, meschinii, care plîng. Cerșind o pedeapsă mai ușoară. Nici cei ce mint ca niște copii, atunci cînd văd că nu mai au nici o șansă. Se amăgesc, își prelungesc agonia.

Dragomir lăsă dinadins cîteva momente de tăcere. Se auzea cum Spînu căuta în camera vecină. În acea tăcere grea, bănuitoare, martorul ridică privirea. Parcă ar fi vrut să recunoască, să mărturisească adevărul. Nu mă așteptam, reluă căpitanul, ca dumneata să fii dintre aștia din urmă. Te ascunzi pur și simplu și după umbra dumitale. Ca un iepure! Să trecem în hol, să poți fuma.

Paralizat de neputință și teamă, Horia Duca ieși în hol, aprinse o țigară și se așeză pe un scaun din nuiele. Fumul îl răcorea, îl liniștea.

— Domnule căpitan, începu el, cu o voce tărăgănată și umilă, altul este adevărul. Am venit cu Gigi Varga. Sîntem prieteni. Aici, ne-am certat, a vrut să tragă în mine, l-am lovit cu genunchiul jos, i-am luat pistolul și am tras eu, în timp ce el încă se mai împotrivea. M-am apărat, n-am avut încotro.

— De ce v-ați certat? întrebă răbdător Dragomir.

— E vorba de un șantaj. Macarov ne-a luat pe un preț de nimic bijuterii, aur, ne-a promis că ne plătește. Am descoperit ieri, că dumnealui vrea să fugă în străinătate. Indignați, am hotărît să ne răzbunăm. Mișelia lui n-are margini. Cînd am ajuns să împărțim prada, cum se întîmplă de foarte multe ori, între noi s-a ivit divergențe. Ne-am luat la harță, gata să ne ucidem.

— Ați și ucis!

— Asta e adevărul. Numai că am fost silit s-o fac.

— Deci, cu alte cuvinte, ne-am apropiat binișor de legitima apărare.

— Asta a și fost. Nimic mai mult. Horia Duca vorbea mai ușor, mai cursiv, doar fața i se roșise tare și roșeața urcă pînă sub perciunii groși și lați pînă în vârful nasului său coroiat.

— Ați intrat deodată în clădire?

— Bineînțeles. Nici acum nu mă credeți?!

— Nu!

— Cum? Horia Duca tremura, privirea lui implora îngăduință.

— Nu te cred, pentru că nu e bine, faptele nu se potrivesc.

— Adică?!

— Dumneata n-ai intrat odată cu Varga în clădire. Ați venit pe rînd!

— Nu. Deodată! Pe cinstea mea . . .

Dragomir îl fixă brutal cu privirea. Apoi, spuse scîrbit:

— Minți. Minți fără pic de rușine. Varga a intrat singur. Iar dacă zici că te-ai apărat, că a fost o legitimă apărare, de ce ai pus pistolul în mîna lui? Să simulezi o sinucidere?

— Păi . . . Știți . . .

— Știu tot! Îmi peird vremea, fiindcă vreau să te conving că ești vinovat, că ai împușcat un om.

— Dacă e o legitimă apărare și mă acuzați pe nedrept?! Poate că am lăsat pistolul în mîna lui de frică, de groază . . .

— Ai o singură șansă, domnule Horia Duca: să găsec pe pistol amprente dumatiale!

— Da. E normal . . .

— Ar fi normal! Mă tem însă că dumneata ai șters amprente cu mînușa sau cu batista, ba mai mult, le-ai fixat pe cele ale lui Varga. Am dreptate?

— Nu știu, zise răutăcios celălalt privind în pămînt.

— Pantofii dumatiale zimțați au lăsat urme frumoase, reluă Dragomir. Ele m-au dus la locul unde ai ascuns punga cu bijuterii și niște pachete cu Alba-lux.

Horia Duca sări brusc în picioare.

— Stai jos, ajunge cu teatru. Ai simulat totul, dar noi eram prea aproape ca să ne păcălești. Mobilul crimei

a fost jaful. Sper că ai reținut faptul că avem o crimă, un cadavru, autorul crimei și mobilul ei. Alte nelămuriri le vom limpezi mai târziu.

Dragomir aprinse o țigară și începu să se plimbe prin hol, cu mâinile la spate. În răstimpuri, se auzea în depărtare uruitul monoton al tramvaielor. Horia Duca plîngea. Lacrimi mari îi curgeau pe obraji. Și le ștergea cu batista și icnea.

— Ești un om în toată firea, ce dracu! îl apostrofă jenat, Dragomir. Plîngi ca o muiere... Tragi cu arma și apoi plîngi!

— Domnule ofițer, vă spun totul așa cum a fost.

— De-o oră pierdem vremea, e și timpul... Unde lucrezi?

— Nicăieri!

— De ce?

— Am fost dat afară de la fabrică. Am avut absențe, multe întârzieri, nu-mi plăcea munca...

— Ce meserie ai?

— Nici una. Am ocupat tot felul de posturi. Lucram cîte două-trei luni și un an, doi, eram pe liber.

— Din ce trăiai?

— Din mici afaceri.

— Afaceri! Crime, șantaj, furt, afaceri!

— Asta putea fi mare de tot!

— De unde știi adresa asta?

— Mi-a dat-o Eva!

— Cînd?!

— Sîmbătă seara!

— Îți mai amintești unde și la ce oră ai întîlnit-o pe Eva?!

— După ora șapte seara, la bar la Bega. Îmi amintesc exact. Întrebați-mă orice. Îmi vine mai ușor, acum, în situația asta, să vă răspund la întrebări, decît să povestesc.

tesc eu tot ce știu. N-aș putea păstra un fir logic în povestire . . .

Horia Duca își șterse fața cu batista încet și calm, ca un om care și-a luat o greutate de pe inimă. Se simțea mai ușurat. Presimțise ani de zile că va ajunge aici, dar, de fiecare dată, refuzase să accepte un asemenea deznodământ. Aprinse o altă țigară. Dragomir îl asculta absent. Se gândea la șeful său, la colonel, omul care simțise de la început faptul că era vorba de o gașcă, de o bandă. Căpitanul avea în față al doilea personaj și-l privea cu silă și regret. Dorise atât de mult să afle adevărul dar acum, când infractorii ieșeau unul câte unul din culise, pocăiți și resemnați, el încerca un amar dezgust. Dezgustul și scârba, umbreau satisfacția că descoperise niște infractori periculoși.

— Ai copii? întrebă Dragomir.

— Am.

— Câți?

— Doi. Duca răspundea încet, rușinat, găsind anevoie cuvintele.

— Unde sînt?

— La mama lor. Am divorțat . . . Sînt singur . . .

— Le plătești pensie?

— Cînd am de unde. Fosta soție e o femeie tare de treabă . . . Nu-mi cere bani cînd n-am . . .

— Sînt mari copiii?

— Băiatul are doisprezece ani, fetița opt.

— Cînd i-ai văzut ultima dată?

În încăpere se făcu din nou liniște. Duca stinse țigara dezamăgit, încurcat. Spuse trist privind în pământ:

— Nu țin minte de cînd nu i-am văzut. În orice caz, prin vară . . .

— Ce știi copiii despre dumneata? Ce faci, cine ești, cu ce te ocupi?

— Că sînt bolnav...

Dragomir se așază pe un scaun din nuiele și întreabă cu reținere și compătimire în voce:

— Ce-ai vrut Horia să faci din viața ta?

Bărbatul cu nas coroiat și mâini roșii ridică neputincios din umeri și tăcu multă vreme.

— Bine, să revenim la ale noastre. Sîmbătă seara, zici că ai văzut-o pe Eva. După ora șapte. Precis!?

— Sută la sută.

— Cum arăta?

— Foarte supărată, întoarsă pe dos...

— De ce?

— Mi-a spus că a avut un scandal cu Tedy, că a vrut să-și bată joc de ea...

— Pe Eva unde ai cunoscut-o?

— În verile trecute, la ștrand.

— I-ai făcut curte?

— Sincer să fiu, am intenționat, dar ea m-a refuzat cu politețe. Era femeie frumoasă, roiau bărbații în jurul ei...

— Cum ai ajuns să intri în afaceri cu Eva?

— Acum un an, ea mi-a oferit niște aur. Îmi ceruse să i-l vînd.

— Ea nu-l putea vinde?

— Avea mult și nu se putea expune mereu. A fost o afacere bănoasă, din care ne-am luat partea toți, pe rînd... Nu știu de ce, n-am probe, dar sînt convins că a lucrat și atunci pentru Tedy.

— Să revenim la scandal. De ce zici că a vrut Tedy să-și bată joc de Eva? Cum!?

— A amăgit-o, a făcut-o să lucreze pentru el, promițîndu-i că se vor căsători. A mințit-o. În săptămîna tre-

cută, nu știu de la cine, nu mi-a dezvăluit sursa, Eva a aflat că el pleacă în străinătate, să-și petreacă revolutionul, într-o excursie la Viena. El îi spusese Evei că a depus actele lui și ale ei pentru o excursie la Erevan. Cu un ceas mai devreme, Eva a aflat adevărul. Furi-oasă, lovită în orgoliul ei de femeie, l-a șantajat. Îl avea în mână.

— Cum anume?

— I-a cerut să-i înapoieze 25.000 lei, bani care, zicea Eva, au fost ai ei și să-și retragă actele de la O.J.T., adică să renunțe la excursie. Eva putea să-l denunțe oricând la miliție...

— De ce n-a făcut-o?

— Era un om bun, un om pe care te puteai bizui. Mi-a spus mie, că așa cum el și-a bătut joc de fericirea ei, și ea vrea să-l vadă nefericit, să nu aibă parte de fericire cu Laura. De asta a și otrăvit-o Tedy. Să scape de ea.

— Ești sigur?

— Tedy e o canalie. Și acum, în ultimul moment, a folosit-o pe Eva în afacerile lui murdare!

— Așa e, făcu pe atotștiutorul Dragomir. Cum s-a ajuns la ele?!

— Într-o zi, Eva m-a oprit pe stradă și m-a întrebat dacă nu-i pot face rost de morfină. Știam că nu ea are nevoie, ci el, Tedy. El îmi vorbise odată, în vară, pe lac. Mă invitase așa, din senin, să facem o plimbare cu barca. Pe urmă, m-am prins: în barcă, puteam discuta orice, fără să ne audă cineva. Nu știa că o cunosc pe Eva. Mi-a spus că o femeie bine mă va căuta la timpul potrivit, dându-se drept verișoara mea. Și m-a căutat Eva, acum, în decembrie. Noi, în oraș, ne făceam că nu ne cunoaștem. Asta din motive strategice, de precauție...

- Sîmbătă seara cît ai stat cu Eva?
- Pînă aproape la ora opt și jumătate.
- A avut ea vreo întîlnire?
- Nu ea. Eu am avut!
- Unde, cu cine?
- Cu o prietenă.
- Ai plecat împreună cu Eva de la bar?
- Nu. Eva a oprit un taxi, eu am rămas . . .
- Se grăbea undeva?
- Acasă. A zis că nu vrea să scape serialul. Era sîmbătă seara . . .
- Ați băut ceva?
- Da. Vodcă. Vreo trei vodci mari. Mai exact . . . O clipă . . . 250 de grame.
- Bea așa mult, Eva?!
- În ultima vreme, da; bea mult. Atunci seara, tot timpul avea lacrimi în ochi. A vrut chiar să mai bea. Eu am oprit-o.
- S-a întîlnit în seara aceea cu Macarov?
- Da. Cel puțin așa mi-a spus.
- Avea o sacoșă la ea?
- Nu. Doar o poșetă mică neagră.
- Cum era îmbrăcată? Ce purta?
- Haina din blană de jder.
- „Așa e bine“, acceptă Dragomir, amintindu-și declarația doamnei Diaconu, care precizase că Eva sosise acasă după șase și era în haină maro din piele și avea o sacoșă . . . „didas“. Pe fața lui se furișă un zîmbet scurt. Horia Duca tăcu stînjenit. Căpitanul continuă, înmuind încet, între degete, o țigară:
- Aici, cum ați ajuns?
- E ceva mai complicat. Trebuie să vă spun că eu îi făcusem rost de ceva marfă Evei, la începutul acestei luni.

— De unde?
— De la Gigi Varga.
— El de unde o avea?
— Asta nu mai știu. El ne-ar fi putut spune...
dacă...

Reveni maiorul Spînu care spuse dezolat:

— În toată casa, nu e nici urmă de sacoșă. Nici un fel de sacoșă. Am să merg, dincolo, poate ne sună cineva la telefon. Ce număr are telefonul? Se uită și-l citi cu voce tare: 22601. Dacă e ceva vă sun. Maiorul ieși.

— Câți bani ați luat pe morfina aceea? reluă Drago-mir discuția.

— Nimic. M-a anunțat Eva că italienii, cărora le-a plasat-o, n-au vrut să onoreze marfa, pînă n-o supun unor probe de laborator, fiindcă au mai fost păcăliți.

— Și? Au supus-o?

— Nu știu. Cert e că n-am primit nici un ban.

— Ați mai continuat afacerea?

— Ei da, eu nu!

— De ce? Ai renunțat așa de ușor?

— Da de unde, m-au pus ei pe liber. Gigi Varga m-a urmărit, a văzut cui plasez marfa, e vorba de Eva, și, într-o zi, a acostat-o pe stradă. S-au înțeles să renunțe la mine. Și eu am ieșit, astfel, din combinație fără să vreau. M-a supărat lucrătura, dar frica m-a făcut s-o accept. Să tac.

— Când ai aflat că te-au lucrat?

— Sîmbătă cînd mi-a șoptit Eva adevărul.

— Cum ai ajuns aici?

— Simplu. Am aflat că a murit Eva. Asta m-a revoltat cumplit. Știam cine a asasinul. L-am căutat pe Gigi Varga și i-am explicat că din ceea ce i-a promis Tedy, nu va lua nici un leu. I-au ieșit ochii din orbite și m-a înjurat. I-am spus ce s-a întîmplat cu Eva, ce

plan avea Macarov. L-am aruncat pe un bandit asupra celuilalt. Din încăierarea lor, voiam să câștig eu. Gigi Varga, ca un dulău leneș, dar gata de harță, a prins mo-meala, mai ales că pierdea niște bani . . .

— Ce bani, cam câți?

— Cincizeci de mii de lei. Adică, zece mii de lei pe kilogram. În străinătate, el lua cinci mii de dolari. E o sumă?

— Bun preț. Mă întreb de unde avea Macarov atî-ția bani?!

— Aiurea; avea!? Aici vine escrocheria. Tedy voia să-i dea un libret C.E.C. la purtător cu 50.000 de lei.

— Asta e doar o presupunere!?

— Nu. O certitudine. Cel puțin așa susținea Eva. C.E.C.-ul era ușor de manevrat, nu bătea la ochi, nu aducea nimănui nici un risc. Dar vine bomba: C.E.C.-ul era fals.

— Fals?!

— E greu de crezut. Tedy a vrut să joace ca un mișel: lua marfa pe un libret C.E.C. falsificat, pleca la Viena unde o vindea pe bani buni și mulți, iar noi rămîneam cu buzele umflate.

— Deci, Gigi Varga, aflînd toate acestea — reluă mai mult pentru sine căpitanul — a avut o criză, un acces de furie, de ură și s-a repezit pe urmele lui Tedy Macarov.

— Eu pregătisem din umbră această vînătoare. Vă supără dacă vă rog o țigară?!

— Nu, de ce . . . mormăi Dragomir și-i întinse pachetul.

Horia Duca o aprinse și trase cu sete. Era mai relaxat, mai indiferent.

— Te-a crezut Gigi Varga, cînd i-ai povestit toate amănuntele astea?

- Firește.
- Așa pe cuvînt?
- Nu. Am avut un argument hotărîtor. În fața lui n-a mai șovăit deloc.
- Care anume?
- Nu vă dați seama? Nu bănuți? Imposibil!
- Moartea Evei?
- Dacă știți de ce mă chinuiți cu întrebări?
- Iartă-mă, dar e o deformare profesională.
- E clar că i-am servit argumente prea tari ca el să reziste. I-am și spus: „Voi m-ați scos pe mine din afecere cam fără jenă. Eu, tăcînd acum, te lăsam și fără bani și cu libretul fals, cu care intrai la închisoare!“ L-am dat gata.
- În cutiile de Alba-lux e morfină?
- Da.
- Cine a adus-o?
- Varga. Gigi Varga! Macarov, precaut, l-a trimis pe el s-o aducă, fără să bănuiască, să viseze, că omul lui de încredere va afla adevărul și va veni să-și plătească polița.
- Ce frumos și precis discutăm, observă Dragomir, oarecum surprins de ceea ce afla. Nu înțeleg de ce ai venit și dumneata? Să ai o parte din pradă? Ar fi o explicație logică. Rămîne însă fără sens crima?
- Horia Duca își îndreaptă ținuta și tuși ușor. Tăcu. Își adună gîndurile. Răspunse apoi cu aceeași surprinzătoare sinceritate și liniște:
- Aveam și eu de plătit niște polițe. Una lui Varga și una lui Tedy. N-am fost suficient de inspirat, de inteligent și, de aceea, iată-mă în mîinile dumneavoastră. I-am aruncat pe ei, unul asupra celuilalt, să mă răzbun. Bănuiam că Macarov e urmărit, nu mi-am închipuit

însă că și Varga e urmărit! Dacă știam, era el viu și în mâinile dumneavoastră, iar eu liber, nevinovat.

— De ce voiai să te răzbuni?

— Pe Macarov pentru crimă, pentru că a luat viața acelei fete minunate, pentru că m-a exclus din combinație și m-a mințit. Tăcu. Își privi îndelung și contrariat mâinile cu care săvârșise crima.

— Cu Varga ce ai avut?

Horia Duca ridică privirea zăpăcit.

— Ce ați întrebat?

— Pe Varga de ce ai vrut să te răzbuni?

— Interesează și asta?!

— Firește. Chiar te rog!

— Ciudat, domnule căpitan. N-am mai întâlnit un asemenea om...

— Ce e atât de ciudat?

— Că vă interesează și lucrurile care țin de om, de inima lui și mai puțin de dosarul faptelor sale. Lucru rar...

— Infractor ești abia de o oră. Pînă aici, ai străbătut un drum lung. Drumul de la om la infractor. Mă interesează cine ți-a deschis și de ce acest drum? Cum l-ai străbătut?

Horia Duca oftă îndurerat. Își frămînta batista în mîini.

— În mine mai există oare ceva, o fărîmă din ceea ce se cheamă om?! întrebă tulburat criminalul. Mi-am lăsat soția, copiii, părinții... Am devenit un fel de pasăre răpitoare, care stă ziua ascunsă, speriată de lumină, iar seara, iese să-și caute prada. De ani de zile, trăiesc din afaceri murdare, în lene și singurătate. De asta am venit aici, să mă răzbun pe Varga. Într-un fel, el a făcut din mine, un infractor. El m-a vîndut ca un Iuda. Acum opt ani, după ce mi s-a născut fetița, lucram la

un laborator ca tehnician. Gigi Varga era pe liber. Mă lua mereu cu el, seara, la cîte o țuică, la un coniac, la o bere. Așa încep mai toate relele... Într-o zi mi-a dat să vînd un inel din aur. Am cîștigat vreo trei sute. După vreo două săptămîni, mi-a dat patru verighete. Cîștigam ceva bani, soția nu știa de ei, îi cheltuiam prin restaurante. Nu știam că Varga cumpăra verighete de la magazin, le primea pe sub mînă, avea oameni, și-mi cerea mie să le vînd mai scump. N-am știut asta. Pe urmă, a intrat în afaceri cu un turc. El aducea aur, eu și Varga îl vindeam. Într-o vară, l-am așteptat împreună pe turc la aeroport. Mi-a spus că e un amic al lui, că s-au cunoscut la mare și că turcul vine în interes de serviciu la noi în țară. Pînă cînd a venit avionul, am băut cîte o cafea. Eram omul cel mai liniștit de pe pămînt. Habar nu aveam ce urma. A sosit turcul, Gigi Varga a vorbit ceva cu el în italiană, n-am înțeles ce. Turcului îi fusese cam rău, vomase în avion și s-a dus la toaletă. Pînă cînd s-a reîntors, Gigi mi-a șoptit să mă duc și eu la toaletă, după ce ei pleacă și, după ce mă asigur că nu-s urmărit, să caut în rezervorul cu apă, unde voi găsi o pungă de nylon cu o franzeală. Am găsit punga acolo, am pus-o în sacoșă și-am pornit spre casă cu autobuzul. El cu turcul au luat un taxi. Am trecut de cîteva ori podurile de peste rîu, apoi m-am dus — după cum mi-a cerut el — acasă și am pus franzela într-o oală de pămînt, în care făcea nevastă-mea sarmale. L-am văzut eu că era cam neliniștit, dar nu mi-am dat seama că am fost urmăriți. Cei de la vamă l-au lăsat prea ușor pe turc, dinadins. Gigi s-a dus direct la miliție și m-a turnat. Au găsit aurul în oala aceea. M-au arestat. Eu am fost condamnat la cinci ani, am făcut aproape doi, iar el a... scăpat!

— Ai ieșit din pușcărie, zise Dragomir cu amărăciune în glas și te-ai reîmprietenit cu cel ce te-a vîndut. Cu trădătorul tău. Asta nu o mai pot pricepe...

— Ce nu fac oamenii pătați, vicioși, bolnavi, ca noi?! Iată de ce am vrut să mă răzbun pe Varga. Nici eu nu-s mai om, nu mai am familie, el e mort. Ce-am făcut?

— Bine, dar ce ai vrut?

— Plănuisem eu ceva mai frumos. Aș fi dorit ca Varga să dea peste Tedy, să se răfuiască între ei. Din păcate, laș ori poate prevăzător, Gigi Varga a așteptat pînă cînd Tedy a plecat de acasă.

— Bine, și?

— Am fost nevoit să-l împușc eu. Nu puteam să-l las să plece bogat și vesel. Am mizat pe ceva și am greșit. Am greșit nu din vina mea, ci din aceea a lui Macarov.

— De ce?

— Dacă el nu-și făcea acte pentru Viena, nu era urmărit, iar dumneavoastră nu-i supravegheați locuința. Mă ascunsesem de dimineață în pivniță. Știam că Gigi va veni.

— Așa e, zîmbi trist Dragomir. N-ai putut să dispari la timp, să-l lași pe Macarov cu un cadavru în casă!

— Ăsta a fost jocul meu care m-a trădat.

— O să stai poate cu Macarov împreună, o să vă țineți de urît...

— Nu, nu, n-aș vrea pentru nimic în lume. E o canalie. Îl urăsc... Aș fi vrut să-l văd cum scăpa de cadavru!

Dragomir se uită la ceas. Spuse:

— Mîine seară ar fi fost la Viena, iar cadavrul rămînea aici!

— Vă înșelați amarnic, ripostă cu nonșalanță Horia Duca. Anunțam miliția de la un telefon public, că am auzit focuri de armă în timp ce treceam pe sub geam . . . Luam eu marfa și aurul . . .

— Bogățiile-s amăgitoare, Horia. Lenea și fraudă nu te pot duce decît în pușcărie.

— N-am avut noroc.

— Ca să ai noroc, trebuie mai întîi să ai minte!

Sună telefonul. Căpitanul ridică receptorul. Auzi vocea lui Spînu, reținută, sigură. Locotenentul îi raportase că Macarov a ieșit numai în haină și a urcat într-un taxi. Taxiul a plecat spre vila Laurei, cel puțin așa părea. Închise telefonul și-l întrebă pe Horia Duca:

— Unde se aflau cutiile cu Alba-lux?

— În camera de baie, e un dulăpior din lemn, într-o nișă, chiar deasupra vanei.

Dragomir duse cutiile cu Alba-lux, în baie, unde-i indicase infractorul. Punga de nylon cu aurul o luă și o trecu în camera unde se afla cadavrul. Horia Duca îl urmă. Ocupă locul arătat pe același scaun, după ușă, unde mai șezuse. Dragomir stinse lumina.

— Ce faceți? se sperie Duca.

— Ți-e frică?

— Nu e deloc plăcut pe întuneric, cu un cadavru în casă.

— E prietenul dumitale, zise răutăcios căpitanul. Și deschise ușa de la hol, unde rămăsese lumina aprinsă.

— De ce ați stins-o?

— Mi se pare că vine Macarov. Nu cumva să faci prostii, că ajungi lîngă Gigi Varga. Mai rămîne însă un lucru nelămurit.

— Care? Acum, nu mai am absolut nimic de ascuns.

— Pistolul!

— Ce-i cu el?

— De unde îl ai?

— E o mică poveste și cu el... Un Browning vechi, nenorocit...

— Da, da, dar ucide!

— La țară, am avut o casă, în care au trăit bătrânii. Casa am vîndut-o. În curte, mai era și o bucătărie de vară, pe care am demolat-o. Am vîndut lemnăria unuia care și-a făcut o cabană. Ei bine, în podul bucătăriei de vară, sub o grindă, într-o pîslă, în hîrtie cerată, am găsit acest pistol cu un singur cartuș pe țeavă. Tata îl găsisese după război și-l ascunsese.

— Ar fi trebuit să-l anunți!

— Cum? Cine mă credea? Am fost condamnat și mi-a fost frică. De mult, voiam să folosesc cartușul de pe țeavă, dar nu mi s-a ivit o ocazie bună...

Reveni maiorul Spînu. Fugise și respira greu.

— Rămîneți cu Horia Duca, îi e frică pe întuneric, deși cadavrele nu fac nimănui nici un rău. Nu cumva să aprindeți lumina. Dragomir trecu în hol, închise ușa ce dădea pe palier răsucind butonul yalei și intră în bucătărie.

XXXIV

Miroșea plăcut a coniac fin și a cafea. Rămase în picioare, lîngă fereastră. Privea de-a lungul străzii pustii, luminată doar de cîteva lămpi fluorescente. Îl durea stomacul. În ziua aceea, băuse doar o ceașcă cu lapte și mîncase două felii de franzelă cu unt, la micul dejun. Se văzu lumina farurilor unei mașini ce se apropia. Pe partea opusă, la vreo zece metri depărtare,

opri un Moskvici. Nu era taxiul pe care-l aștepta. „Să fi greșit Palade?! Imposibil!“ Din vechiul Moskvici nu coborî nimeni. Lămpile de poziție rămaseră aprinse, iar șoferul nemișcat la volan. Dragomir încercă zadarnic să distingă chipul omului de la volan. Era ora zece și zece. Stînjeniți de mașina care se oprise prea aproape de ei, niște îndrăgostiți se îndepărtară spre colțul străzii, aranjîndu-și hainele, fularele, părul... „Îl aștept pe omul care a tras în mine!“ De data aceasta avea pistolul la el, îl ținea strîns în mînă și aștepta. Răzbătea vag în noapte zgomotul monoton al unui avion care zbura la mare înălțime. Din cealaltă parte a străzii, se apropie o altă mașină. Apăru un taxi care se opri chiar sub fereastră. Cîteva secunde mai tîrziu, cineva coborî și trînti ușa cu zgomot. Dragomir se duse lîngă ușă. Un nod i se împotmoli în gît. Auzi apoi, din ce în ce mai clar, mai aproape, pașii lui Macarov. Yala se răsuci de două ori, țacăni metalic, ușa se deschise, auzi întrerupătorul electric din hol; pași grăbiți pieriră pe covoarele moi, groase din dormitor. „Macarov se grăbește!“ Dragomir ieși în hol și se așeză pe un scaun din nuiele, într-o poziție comodă, ca un om care așteaptă de mult și în liniște. Mîna dreaptă o ținea în buzunar, pe pistol.

De data aceasta era precaut; își luase toate măsurile de apărare. Ușa de la baie fu trîntită cu zgomot. Cu o pungă de plastic în mînă Macarov pătrunse în hol. Se opri brusc ca și cum s-ar fi lovit de un perete imaginar. Chipul lui se transfigură; ochii i se măriră caraghios, gata să iasă din orbite, sprîncenele i se arcuiră brutal, pînă sub fruntea încordată, ridată, pe care apărea sudoarea rece a groazei.

— Bună seara, domnule Macarov! Aveți un privilegiu unic pentru un inuritor: vă întîlniți și puteți sta chiar de vorbă cu un om care a murit!

Incapabil să se reculeagă, Macarov tăcea, străduindu-se să-și mascheze uimirea și tremurul bărbiei.

— Vă rog să ședeți, poate vă veți simți ceva mai bine.

Spaima, uluirea lui Macarov se transformau încet în ură, în revoltă, în groază. Strânse pumnii, căută ceva în jur, gemu, ar fi vrut să se repeadă asupra omului din fața sa, să-l lovească în cap, să-l distrugă... Înțelese că e prea târziu, că momentul nu era prielnic. Îl durea și mai mult ca înainte faptul că bărbatul din fața lui trăia. Totuși trăia. Spuse cu gura încleștată de ură, printre dinți:

— Ce noroc ai tinere... Puțini au și vor avea asemenea noroc. Negăsind altceva mai bun de făcut, trânti furios ușa de la dormitor, de unde venise, rămânând cu sacoșa în mână. Apoi zbieră:

— Ce cauți aici?!

— Propun să discutăm în liniște, civilizat. Vă voi răspunde atunci la orice întrebare.

— N-am ce să discut cu haimanale care violează domiciliul oamenilor. Cu ce drept ai intrat aici? Cum? Cine te-a adus?

— Vă enervează, vă surprinde prezența mea?! Ce să fac? Am înviat puțin! N-am avut încotro.

— Glumă de prost gust.

— Vina e numai a dumneavoastră, observă malițios căpitanul.

— De ce? Ce vină am? se bîlbîi Tedy.

— Ați tras prost cu arma Saint-Etienne! Așa e când faci o muncă de mîntuială: se răzbună!

— Domnule, eu am treabă, vă rog să părăsiți imediat această casă, îi ceru energic și sigur Tedy, încercînd să pară stăpîn pe situație. Mă puteți căuta mîine, acasă,

nu aici. Deschise larg ușa de la hol, invitându-l brutal pe ofițer să plece.

— Inutil. Închideți ușa și luați loc, vă rog. Simțiți-vă ca acasă! Îi împinse un scaun din nuiele. Apoi se ridică și închise ușa, spre stupefacția lui Macarov, care începu să țipe:

— La această oră și aici nu stau de vorbă cu dumneata . . .

— O să ne audă lumea de pe stradă, zise moale Dragomir și observă că Macarov privește fix o scrumieră de fontă de pe masă, scoase pistolul și se jucă încet, aproape plictisit cu el. Acum eu am armă, dar nu voi trage. Dacă voi fi silit, atunci . . .

— Mă ameninți, mă ameninți! urlă Macarov, vrînd dinadins să facă zgomot.

Dragomir se apropie de Macarov surîzînd, în timp ce Spînu deschise ușa camerei în care aștepta și veni și el în hol.

Macarov se sprijini de spătarul unui scaun din nuiele. Înțelese că n-are nici o șansă de scăpare. Să fugă? Cum? Să rămînă, înseamnă ani de închisoare, o bătrînețe după gratii. Gîndul acesta îl cutremură. Hotărî să se apere, să încerce totul, să găsească o soluție, o porțiță de scăpare.

— Am și cutiile astea, nu știu ce e în ele, spuse Dragomir, apropiindu-se de Macarov; îi luă punga doar cu două degete. Oricum pe cutii, se află amprentele dumneavoastră.

Macarov își aprinse un trabuc, foindu-se prin hol. Dragomir își relua locul pe scaun.

— Mă agasezi, stimate domn, vorbi infatuat Tedy. N-am să-ți mai răspund nici unei întrebări. Trebuie să plec, sînt așteptat, așa că îmi pare rău.

— Opriți-vă, spuse poruncitor căpitanul. Nu înțelegeți chiar nimic?

— Ce să înțeleg?

— Că nu puteți pleca!?

— De ce? Am să plec. Porni vijelios spre ușă.

— Casa e păzită. Sînteți arestat. Mi s-a telefonat cînd ați plecat de la bar. De ce a-ți părăsit-o pe Laura?!

— Mă privește!

— Vă rog să ședeți.

— Nu stau și nu accept nici un interogatoriu. Nu ai nici un drept . . .

— Nici acum nu recunoașteți nimic, după ce ați tras în mine și am scăpat ca prin minune?

— Aiurezi tinere! Ești nelegal intrat în această casă. E un abuz . . .

— Liniștiți-vă, vine imediat procuratura!

— De ce?

— Să legalizăm toată povestea asta, să nu trăiți cumva cu impresia că e un abuz, că vi se face o nedreptate. Ședeți, vă rog, să discutăm ca oamenii, măcar în acest ultim ceas, în care mai purtați haine de om, nu de infractor.

O paloare crudă schimonosea chipul lui Macarov. Își deschise haina, își scoase cravata și o atîrnă în cuiarul din spatele ușii. Cu pași grei, șovăitori, reveni la masă și se așeză pe scaunul oferit. Stinse trabucul în scrumieră.

— Sper că am voie să beau ceva tare?

— Desigur, dar să văd și eu ce beți, de unde!

Macarov se ridică și trecu în bucătărie. Aprinse lumina. Dragomir îl urmă. Afară, se auzi un claxon, abia atins. Tedy se învîrți prin mica bucătărie nehotărît. De două ori, se apropie de geam.

— Cum ați intrat aici?

— Foarte simplu. Ușa era deschisă. Despre asta vom vorbi însă mai târziu . . .

— De fapt, pentru ce mă urmăriți? Pentru ce mă cercetați? Pot să știu și eu? Am acest drept, nu?!

— Bineînțeles!

— Atunci, răspundeți, gemu Macarov, ca un animal rănit.

— E vorba de o crimă de omor, de o tentativă de crimă de omor și, probabil, de un anume trafic.

— Mă faceți să rîd . . . Mă faceți să rîd . . . Astea sînt visuri, aberații, născociri de om bolnav . . . Vă dați seama ce afirmați, domnule căpitan? Vă dați seama? E o copilărie, o nebunie toată chestia asta. E ceva inexplicabil, sinistru.

— Răspund pentru tot ceea ce fac.

— Da, da, da, s-ar putea s-o încurci, ești grăbit, te joci prea ușor cu viața oamenilor, cu crimele și cu acuzațiile. Nu uita, îți trebuie probe . . . Mi se pare că te joci de-a ancheta. Probe, e nevoie de probe.

— Le am!

— Le ai?! De unde?

— Le-am adunat. Cu grijă. Am multe și convingătoare probe pentru toate faptele dumitale. De unde le am? Unele mi le-ai furnizat chiar dumneata, fără să vrei!

— O să fie oricum greu să-mi dovedești vinovăția, chiar dacă eu să zicem, din prostie sau de teamă, aș recunoaște. Dar, deocamdată, nu recunosc nimic.

— Domnule Macarov, apărarea dumneavoastră nu mai are nici un temei, nici un sens. E atît de greu să înțelegeți acest lucru? Dintr-o crimă, o tentativă, plus traficul . . . e destul să dovedesc una. Acum! Dar, în cîteva săptămîni, amîndoi, facem ordine în toate. Sincer să fiu, am fost convins că sînteți un om mult, mult mai

inteligent, mai rațional, mai matur. Ați procedat însă ca un borfaș de rînd, atunci cînd ați tras asupra mea . . .

— N-am tras asupra nimănui. Dumneata mă în-sulți . . .

— Dacă sînteți amabil, nu mă întrerupeți, vă rog! Mă întreb cum, un om ca dumneata n-a priceput un lucru elementar: că nu eu vă urmăream, vă amenințam, vă puneam probleme, nu eu, ci propriile fapte?! Eu, ca om, n-am nimic cu dumneata. Dacă n-aș fi fost eu, era un altul. Mă ucideai pe mine, rămîneau însă faptele și în locul meu urma pe firul anchetei un alt ofițer.

— N-am tras asupra dumitale! deveni mai politicoș și mai înțelegător Macarov. Jur! Jur pe ce am mai sfînt.

— Ce ai dumneata mai sfînt?

Macarov îl privi descumpănit. Încercă o salvare de moment:

— Jur pe lumnia ochilor!

— Tentativa de crimă o voi dovedi mai greu. Și dacă ar fi după mine, aș lăsa-o baltă. Dar nu pot. N-am cum.

— Cine nu vă lasă?

— Legea!

— Nici măcar nu știți cine a tras . . .

— Ei, asta știu: dumneavoastră!

— Am martori, am fost într-o societate! . . .

— Și eu am un martor. Înseamnă că ori martorul meu, ori al dumitale minte sau mint!?

— Ai mei nu!

— Vedeți, nici eu n-am știut acum cîteva seri că sînteți urmărit, că vă este supravegheată casa. Am plecat liniștit. Colegul pus acolo de către șeful nostru, fără ca eu să știu, v-a urmărit.

— Dacă a fost așa, de ce m-a lăsat să trag, de ce nu v-a apărat viața? Întrebă viclean Macarov.

— Nu știa că sînteți un om atît de laș, că trageți pe la spate ca un tîlhar de drumul mare.

— Dacă era deștept, putea bănuî! Tedy rînji satisfăcut, arătîndu-și dinții înnegriți de tutun.

— Tentativa asta n-are prea mare importanță. Să vorbim mai bine despre Eva.

— De acord, sublinie Macarov, cu o oarecare satisfacție, sperînd că „dracul nu va fi chiar atît de negru!”

— Ziceați deunăzi că aveți o memorie bună!?

— Foarte bună.

— Din menu-ul pe care mi l-ați spus în ultima noastră discuție, a lipsit un fel! Puteți preciza care?

Macarov își mușcă încordat buza de sus, încercînd să iasă din încurcătură.

— Memoria trebuie să vă ajute!

— Așa e, aveți dreptate: un fel a lipsit. Cert este că memoria nu mă înșală niciodată, vorbi foarte sigur pe sine.

Afară, în stradă, se auzi din nou un claxon, ceva mai nervos, mai strident. Pesemne, cineva aștepta nerăbdător!

— Ce anume a lipsit? insistă căpitanul.

— Niște momițe, răspunse sigur, după o pauză, Tedy.

— Nu vă mai amintiți cum au fost gătite?

— Ba da: pané!

— Cît de sînguincios ați fost în strîngerea probelor pentru a vă putea apăra. Sînteți de admirat. Ați încercat să reparați totul, să vă puneți la punct apărarea. Din păcate, prea tîrziu. Mult prea tîrziu.

— Ce vreți să spuneți?

— În perioada în care s-au servit momițele, ați lip-

sit. Și exact la ora aceea, Eva era otrăvită. Ce coincidență!

— Regret foarte mult. Au fost niște momițe pané excelente.

— Excelente — da! Pané însă — nu! Ați consultat menu-ul după ce am vorbit noi doi și ați luat de bun ceea ce scria acolo. Dar, în seara aceea, la bal, s-au servit momițe la tavă. Iar dumneavoastră ați lipsit. Unde ați fost în acel timp? De ce ați lipsit?

— Oi fi fost ieșit pînă afară.

— Soția tovarășului maior Tache, zicea că, la un moment dat, a observat că sînteți ud pe haină. I-ați spus că ați ieșit la aer. Dar, la Melody, în partea aceea a orașului, n-a nins, n-a plouat sîmbătă noaptea. A plouat doar în cartierul în care locuia Eva... Altă coincidență.

— Mai trebuie un singur lucru, interveni Macarov: să găsiți sacoșa!

— O s-o găsim împreună! Cu puțină bunăvoință și sinceritate.

— Nu consimt. Dumneavoastră sînteți plătit pentru asta, eu nu! De ce să colaborez! Căutați-o singur.

Se auziră pași grei pe scări, pe coridor, apoi cineva bătu la ușă. Căpitanul îi făcu semn afirmativ lui Macarov, care strigă scîrbit:

— Intră!

În ușă apăru un bărbat mic, dar solid, cu o mutră de bețiv: purta cizme și un cojoc de miel. Necunoscutul vorbi nițel supărat, privindu-l numai pe Macarov.

— Mă țineți de-o oră, don' șef! Se poate? Să-mi fi spus să nu vă mai aștept, ori să-mi fi aruncat pachetul pe geam. Pe vremea asta, să stai în mașină, nu e prea plăcut, nici prea sănătos. Aici, la căldură, lîngă coniac...

— Tovarășe, vă rog să prezentați buletinul, interve-
ni Dragomir.

— Eu?!

— Dumneata!

— Da' pentru ce?

— Mă interesează cine sînteți, unde locuiți, cu ce vă
ocupați...

— Dar dumneavoastră cine sînteți? Omul se strîmbă
și vru să scoată o țigară.

În ușa apăru maiorul Spînu. Necunoscutul luă pozi-
ție de drepti și aproape strigă:

— Să trăiți tovarășe Spînu. Nu știam că...

— Rugați-l să treacă și dumnealui acolo, se adresă
căpitanul maiorului.

Străinul nu așteaptă altă invitație și trecu imediat su-
pus și tăcut. Nu bănuia unde intrase!

— Încet, încet ne strîngem cu toții, spuse împăcat
Dragomir. Dînsul cine e?

— Nu știu, nu-l cunosc.

— De ce a venit?

— Îl rugase Laura. Au ceva combinații.

— Vi s-a adresat cu don' șef?

— Am auzit. Credea că eu sînt stăpîn... M-a tot
văzut aici și... Domnule, eu sînt arestat sau nu?

— Aproape!

— Cum vine asta?

— Trist, dezgustător, dar adevărat. Va veni imediat
procurorul cu mandatele de arestare.

— Ce mai așteptăm? Să vină odată!

— Încă nu sîntem toți! În camera unde Eva a fost
otrăvită, am găsit o bulină mică, o conțetti, roșie. Cri-
minalul a mers acolo, de la un bal!

— La balul acela am fost vreo mie de oameni!

— Da, dar numai dumneata ai cunoscut adresa și locuința Evei și ai lipsit exact în timpul în care s-a comis crima.

— N-aveți decît să dovediți.

— O să demonstrez totul cu argumente, cu probe, în cel mai scurt timp.

— Aș vrăa s-o văd și pe asta, zise cu răutate Macarov, foindu-se pe scaunul de nuiele.

— Îmi pare rău, oftă adînc căpitanul.

— De ce?!

— Nu mi-am închipuit că sînteți un individ — căci om nu vă pot spune! — atît de murdar, atît de odios. Ați omorît oameni, iar pe alții i-ați făcut să se omoare. Ar trebui măcar să aveți cel puțin curajul recunoașterii!

— Ce vreți să spuneți? N-ar strica, dacă se poate, să fiți ceva mai explicit, ripostă neașteptat de vehement Macarov.

Căpitanul îl fixă lung cu privirea, apoi deschise larg ușa sufrageriei și spuse:

— Poftiți, intrați, să vă vedeți colaboratorii. Opera dumneavoastră!

Macarov se ridică neîncrezător de la masă și o înconjură cu pași șovăitori. Își îndreptă ținuta, vrînd să rămînă dîrz și hotărît. Cînd ajunse în ușa, se clătină, ca un om beat. Se sprijini de rama ușii. De data aceasta, surpriza era și mai mare. Părul din perciuni și de pe cap i se zburlea văzînd cu ochii, de parcă ar fi fost aruncat într-o flacăra. Închise ochii și rămase nemișcat. Întrebă cu o voce sugrumată de emoție:

— Ce s-a întîmplat aici? Ce e? Nu știu... Zău că nu știu...

Deschise ochii și privi din nou cadavrul de pe covorul de culoarea muștarului și se retrase clătinîndu-se în hol, apoi se lăsă pe scaunul din nuiele care scîrțîi ascuțit.

— Ce zici? Crîncen deznodămînt?
— Ce a fost aici?
— Dumneata ştii mai bine, eşti doar autorul moral şi material a acestor crime . . .

— Care crime?
— E vorba de Eva şi de Gigi Varga. Nu sînt două?!
— Din cauza ta s-a întîmplat totul! răcni Macarov. Dacă nu erai atît de scrupulos, de conştiincios în meserie, această crimă n-ar fi existat. Conştiinciozitatea, în ziua de azi, e cea mai teribilă prostie!

— Pentru dumneata, observă ironic Dragomir, poate aşa e. Pentru mine — nu. Iar rezultatul unei asemenea concepţii e clar, tragic şi revoltător. Iată unde ai ajuns. Îmi pare nespus de rău că v-am stricat şi revelionul.

— Ce revelion? Ce tot vorbeşti?

— Revelionul de la Viena. Cel pe care aţi vrut să-l petreceţi împreună cu Laura, la Viena.

— Ştiţi totul, chiar totul?!

— Asta îmi cere meseria: să ştiu totul despre răufăcători.

— Şi să nu-i cruţaţi?

— Dumneata ai cruţat pe cineva? Pînă şi pe mine ai vrut să mă lichidezi.

Faţa lui Macarov deveni verzuie, palidă, aproape cadaverică. Buzele vinete îi tremurau. Era convins că pierduse orice şansă. În pragul bătrîneţii, în loc să trăiască liniştit şi liber, îl aşteptau ani grei şi lungi de închisoare. „Poate nici n-am să mai ies . . . Chiar dacă o să am zile, ies sfîrşit, bătrîn şi singur. Ies să mor. Atunci?” Ceru voie umil:

— Pot să beau un pahar cu apă şi să iau un antinevralgic. Mă doare îngrozitor capul.

— Puteţi. Antinevralgicul însă vi-l dau eu! Şi scoase din buzunar o pastilă şi i-o întinse.

Macarov trecu greoi în bucătărie. Dragomir îl urmă. Îi turnă apă într-un pahar. Macarov luă paharul. Mîinile mari și păroase căutau nesigure. Tremurau. Macarov întrebă:

— Ce se va întîmpla cu Laura, domnule căpitan?

— Nu știu. Rămîne de văzut.

Macarov ceru voie, din nou, plin de respect:

— Pot să fumez o țigară de foi?

Căpitanul încuviință din cap. Îl lăsa dinadins să fumeze!

Macarov luă o țigară și începu s-o pipăie încet, așa cum fac fumătorii cînd înmoaie între degete țigările obișnuite. Numai că el, Macarov, o ținea vertical și aproape deasupra paharului. Căpitanul sesiză lașitatea. Prinse brațul lui Macarov și-l suci violent, încît acesta răcni și gemu de durere. Țigara de foi căzu pe tapet. Imobilizat, Macarov gîfîia, cu nasul turtit de bufet. Maiorul Spînu intră grăbit în bucătărie.

— Aveți cătușele aici? întrebă Dragomir.

— Le am. O clipă, vă rog.

Reveni cu cătușele și le puse infractorului. Căpitanul ridică de jos țigara de foi și zise:

— A vrut să se sinucidă dumnealui.

Desfăcu cu răbdare, foile țigării și găsi o pipetă cu un lichid alb.

— Vezi, domnule Macarov, bănuiam că ești laș, nu însă într-o asemenea măsură. În mod normal, ar fi trebuit eu să vă dau o țigară... Am vrut să văd ce aveți de gînd. Nutream totuși o foarte vagă speranță...

— Ce speranță, gemu Tedy, roșu la față și transfigurat.

— Că măcar în ceasul al doisprezecelea o să aveți puțină luciditate, puțin curaj, puțină demnitate!

— La ce-mi folosea? zise fierbînd de mînie Tedy, strîngînd cu putere pumnii.

— Asta e viața, dumneata ai tras în mine, ai vrut cu orice preț să mă omori. Acum, eu ți-am salvat viața, așa monstruos cum ești. Pentru că ești monstruos, domnule Macarov. Îi arată țigara de foi, în care fusese ascunsă o pipetă cu ceva lichid, o ținu aproape de ochii lui Tedy pînă cînd el ridică privirea, apoi întrebă: E otravă, nu-i așa?

Macarov plecă privirea. I se auziră dinții scrișnind.

— Laboratorul va preciza ce e în pipetă!

— Nicotină în stare pură, răspunse rece Tedy și se întoarse cu spatele.

XXXV

— Urmezi, îl chemă în hol căpitanul pe omul mic, cu umeri largi și solizi, cu chelie și cisme, care aștepta în sufragerie. Cum te numești?

— Dumitru Secărică, și întinse supus buletinul.

— Cîți ani ai?

— 56.

— Lucrezi undeva?

— Da. Electrician auto la un atelier al cooperației meșteșugărești.

— Ce ai căutat aici?

— Păi, mă chemase don'sef Macarov. Trebuia să-i fac un mic serviciu.

— Ce anume? Spune tot ce știi, n-are rost să ascunzi, nu câștigi nimic, dimpotrivă, îți complici situația.

— Trebuia să duc la Budapesta, la un prieten al lui, zicea că-mi dă o adresă, trei cutii cu Alba-lux. Zicea

că ungurii nu au așa Alba-lux, că-l rugase prietenul dînsului să-i trimită. Eu, ca omu, am zis că de ce să nu i-l duc? Mare lucru trei pachete cu Alba-lux?

— Cînd pleci la Budapesta?

— Dimineață.

— De ce?

— E o excursie cu A.C.R.-ul. Mă duc cu mașina să văd și eu lumea.

— Știi ce este în cutii?

— Alba-lux. Zicea dumnealui că pot să le las chiar la vedere, pe bancheta din spate, că la vamă n-are nimeni nimic cu ele. E voie să fumez?

— O singură țigară!

XXXVI

Laura intră vijelioasă în hol. În ochii ei sticlea mînia. Mînia femeii mîndre, tratată nepoliticos într-o anume situație, care se întoarce iritată, orgolioasă, să ceară socoteală celui apropiat. Grăbită și înțepată, nici nu-l băgă în seamă pe Dragomir, trecu pe lîngă el și deschise larg ușa sufrageriei. Duse brusc mîna la ochi, într-un gest de apărare și scoase un țipăt. Traversă holul în fugă, intră în dormitor și se aruncă îmbrăcată în pat, lăsîndu-se pradă plînsului și deznădejdiei. Dragomir o lăsa să se liniștească. Rămase rezemat de ușa dormitorului. O privea cum plînge. Într-un tîrziu, femeia se ridică. Avea un obraz măsliniu, oval, curat și delicat, ușor veștejit de crețurile ce se adunau în jurul gurii și al ochilor. Era încă o femeie frumoasă.

— De ce, de ce l-a împușcat! suspină deznădăjduită, femeia. Doamne cum am putut sta lîngă o brută, lîngă un

criminal? De ce l-am suportat în casa mea? De ce? De ce?

— Întrebarea asta, ar trebui să mi-o pun eu, doamnă.

— E o brută, o brută . . .

— Bruta avea bani! ‘

Laura se ridică de pe pat, își strînse părul și-și șterse ochii cu batista. În sinea ei, socotea că nu era nici locul și nici cazul să plîngă ca o țăță. Trebuia să se apere. Spuse:

— În fond, de ce să mă frămînt eu pentru el, pentru un om de nimic . . . Dumneavoastră cine sînteți, ce căutați, ce doriți?

— Vă e greu să înțelegeți, doamnă? Dincolo e un cadavru, doi oameni în cătușe . . . E oare de mirare că mă aflu aici?

— Ce s-a întîmplat?

— O crimă. Ați văzut și dumneavoastră . . .

— Ce grad aveți?

— Credeți că asta mai contează acum?

— Cel puțin să știu cum să vă spun!

— Sînt căpitan, doamnă. Alexandru Dragomir.

— Vă mulțumesc.

Femeia se întoarse cu spatele și începu iar să plîngă. Umerii îi erau scuturați de plîns. Dragomir aprinse lumina și în dormitor. Sub fereastră erau pregătite patru valize mari, din piele. Valizele pentru excursie. Viena! Zîmbi amar, mirîndu-se oarecum că asemenea oameni puteau să și viseze!

— Pe Ted îl arestați?

— E arestat. N-am avut încotro . . . Îi cunoașteți pe cei de dincolo?

— Numai pe Ted și pe Secărică.

— Pe cel mort?

— Nici nu l-am văzut.

— Îl cheamă Gigi Varga. Vă spune ceva acest nume?
— Nu. Habar n-am cine e. Nu înțeleg nimic, domnule căpitan. Nu pricep . . .

— Ce anume, doamnă? Ce nu pricepeți?

— Ce s-a petrecut aici!? Ted a fost cu mine la restaurant, ne-am distrat foarte bine, nu era supărat, îngrijorat . . . Iar acum, îl găsesc în postură de criminal. Incredibil, incredibil. Sînt stupefiată, domnule!

— De ce v-a lăsat la restaurant și a plecat?

— Mi-a spus că are de dat niște bani împrumut unui amic, să-l scuz un sfert de oră. Nu bănuiam că Ted e o asemenea fiară.

— Nu vă cred, stimată doamnă. Nu pot să vă cred. Nici dumneavoastră nu credeți ceea ce spuneți!

— De ce? Femeia căută poșeta, își aprinse nervoasă o țigară și-și acoperi pudică genunchii. Ce interes aș avea să mint?

— Unii mint din vocație!

— Mă jignești, tovarășe, aici, în casa mea!? Jigniți o femeie. E o bădărănie . . .

— Liniștiți-vă, avem multe de discutat. N-are rost să vă enervați. Mai bine povestiți-mi cum a fost cu Eva!

— Care Eva?

— Cea pe care a ucis-o Macarov! Dumneavoastră l-ați ajutat!

— Minte! M-a și turnat ca un ticălos de rînd, a pus totul pe seama mea, dar nu ține. Despre Eva eu habar n-am avut!

— Vă amintiți bine, doamnă? Poate ați uitat!

— Nu aveam ce uita. Scurt și cuprinzător. Degeaba v-a spus el fel de fel de minciuni . . .

— Nu, nu mi-a spus nimic.

— Atunci?

— De unde știu de amestecul dumneavoastră în suprimarea Evei? Foarte simplu. Pe o casetă, am găsit imprimată vocea dumneavoastră. Vă dădeți drept telefonistă. Banda e dincolo. Nu ați șters-o ca lumea, spuse șiret Dragomir.

— Totul e pierdut? întrebă Laura, stingînd țigara și frecîndu-și nervoasă mîinile.

— Cred că da.

— Domnule ofițer am bani, am aur, am de toate...

— Regret foarte mult doamnă, dar nu sînt de vînzare.

— Viața te obligă uneori la compromisuri. Fă și dumneata unul și te asigur, nu vei regreta. Dimpotrivă!

— Nu pot, doamnă. Imposibil. Nu sînt omul cu care să vă tocmiți, să vă tîrguiți...

— Ce ideal stupid ai și dumneata, iartă-mă, zise agasată Laura. Să prinzi hoți, criminali... Merți de așa ideal.

— Asta e o meserie, o profesie doamnă. Idealul meu e să trăiesc într-o lume fără infractori, într-o lume care să mă oblige să-mi schimb meseria. Eventual cu o alta, care să-mi dea satisfacții mai mari. Mult mai mari, mai frumoase.

Laura rămase răvășită, descumpănită pe marginea patului. Dispăruse tot aerul ei grav și distins, de femeie energică și frumoasă, care știe ce vrea.

— Tovarășe căpitan, nu știu, mai aveți nevoie de mine? E insuportabilă situația, atmosfera... spuse femeia.

— De acord! Dar ce putem face?

— M-aș duce la sora mea să mă liniștesc, să mă odihnesc, zise rugător Laura, încercînd o ultimă șansă. Mîine oricum o să stăm de vorbă, vă voi spune totul... Nu?!

- Nu. Trebuie să ne lămurim în noaptea asta.
- De ce atîta grabă?!
- Nu eu mă grăbesc, doamna Laura!
- Dar cine?
- Dumneavoastră!
- Eu? De ce? Nu văd sensul acestei afirmații!?
- Mîine trebuie să plecați la Viena!
- Sînteți sadic . . .

Laura fuma dezolată. Părea acum o vampă oarecare. Începu să vorbească, liniștită ca și cum și-ar fi povestit sieși totul încercînd să găsească greșeala acestui joc care n-a ieșit, i-a pierdut:

— Eu l-am împins, i-am sugerat să scape de Eva. L-am aprobat, l-am ajutat. Tîrfa aia ne stătea în cale. Dacă n-ar fi fost ea, mîine seară eram la Viena.

— Vă înșelați amarnic. Nu Eva e vinovată. A avut și ea păcatele ei, dar nu ea v-a adus aici. Faptele dumneavoastră v-au jucat festa.

— Așa e, recunosc Laura, luînd de pe buze un fir de tutun cu unghia. Aici ajung oamenii care aleargă după himere, care n-au nimic sfînt, nimic adevărat în ei, care n-au nici un ideal. De ce am avut atîta încredere în escrocul ăsta? Părerea mea este, tovarășe căpitan, că omul nu e decît o maimuță unilateral dezvoltată, că are nevoie încă de mii de ani pentru a uita maimuța, pentru a fi om adevărat. Eu . . .

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu pot să fiu de acord cu ceea ce ați spus. Poate Tedy, poate Gigi Varga, Horia Duca, poate că ei sînt încă niște maimuțe în drum spre om. A-i face pe toți oamenii niște biete maimuțe e prea mult. Ar fi trebuit să vă temeți de indivizi ca Macarov, Varga, Secărică.

Laura aruncă fumul gros pe nas și sublinie în silă:

— Ar fi trebuit să mi-o spuneți mai demult.

— Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit. V-o spuneam în mod cert!

— Poate ar fi fost mai bine!

— Poate.

— Deci, nu pot pleca?

— Nu. Vom pleca toți, imediat.

— Mă rog . . . Vreți să mai știți ceva?!

— De ce nu?! Secărică mai conducea uneori și mașina dumneavoastră?

— Foarte rar.

— De ce ați vrut să plecați cu Macarov? După câte îmi dau seama, nu-l iubiți!?

— O femeie singură se descurcă mai greu; e mai neplăcut singură. Cu un bărbat e altceva, ai o anume siguranță, o liniște, are cine să te . . . apere!

— Numai astea au fost motivele?

— Îmi promisese bani, o situație materială bună, sigură . . .

— Ați putea preciza unde e sacoșa pe care Macarov a luat-o din apartamentul Evei?

— Zicea că a aruncat-o din mașină, într-un șanț, pe șosea . . .

Femeia își aprinse o altă țigară. Fuma cu gesturi le-neșe. În ochii ei verzi se citea blazarea. Își freca fruntea și tâmplele. Deodată, îl fixă brusc:

— M-ați mințit!

— Cu ce anume?

— Cu banda. Era imposibil să găsiți banda aici.

— E adevărat. Aveam nevoie de o confirmare. În consecință, v-am întins o cursă, iar dumneavoastră v-ați prins . . . pentru că acesta e adevărul: sîmbătă seara ați jucat rolul unei telefoniste! Ce avea de gînd Ted cu morfina?

— S-o ducă dincolo, să facem rost de bani. Zicea că are acolo un preț bun. Lăcomia l-a pierdut... Era prea ahtiat după bani!

— Numai el?!

În ușa camerei apăru maiorul Spînu. Dragomir se îndreaptă de spate și spuse:

— Tovarășe maior, puteți chema procurorul, medicul legist. Și două mașini. Sîntem cam mulți!

Spînu trecu în hol și începu să formeze numărul. Laura se ridică brusc în picioare și întrebă speriată:

— Va fi mare pedeapsa? Ce credeți, tovarășe căpitan?!

— Nu știu, doamnă. Eu fac doar ancheta. Pedeapsa o va hotărî instanța!

XXXVII

— Ce facem? Ce așteptăm? Pînă cînd păzim cadavrul ăsta? Eu nu sînt vinovat, n-am făcut nimic! țipă Macarov, căzut pradă unei isterii.

— Lepră, zise printre dinți Horia Duca și în încăperea se făcu o liniște de mormînt.

— Nu înțeleg de ce vă grăbiți, zise Dragomir. O să stați destul de mult și acolo! Abia acum m-am lămurit, abia acum știu exact cum a fost Eva otrăvită și de ce. Sîmbătă seara, Laura a venit cu mașina și a parcat undeva lîngă barul Melody, după care s-a dus acasă și și-a jucat rolul de telefonistă. Eva trebuia prevenită, într-un fel, de moartea mamei sale, ca atunci cînd apari dumneata și-i spui aceeași poveste să te creadă și să nu-i fie frică. Ai urcat pe scara de serviciu, unde se găsesc amprentele mutilate, și ai așteptat pînă doamna

Drăgan a intrat în apartamentul ei. Ai calculat exact: nu putea să se întoarcă imediat din moment ce avea de dat telefon la gară, deci aveai la dispoziție cincisprezece-douăzeci de minute. Punându-vă masca mării tristeți ați intrat și cred că i-ați spus cât de mult v-a plictisit atmosfera de la petrecere...

— Să știi că m-am plictisit. Aia era petrecere? Cu tot cuconetul acela și toți burtoșii ăia care mîncau și spuneau bancuri?! Să fim serioși!

— Da. Pentru ei era o petrecere, era un prilej de-a se întâlni și de-a uita de micile lor necazuri zilnice. Pentru dumneata nu conta balul ca bal, ci doar alibiul pe care ți-l dădea; toți burtoșii ăia, cum îi numești, erau martorii pe care mizai. Să revenim, însă, în apartamentul Evei. Ai mințit-o deci că te-ai plictisit și ai plecat acasă, unde ai primit și dumneata un telefon de la tatăl Evei, care te-a rugat, chipurile, să o duci, dacă poți, cu mașina la Topoloveni.

— Simple presupuneri, spuse moale Macarov.

— Presupunerile mele se bazează pe cunoașterea comportamentului dumneavoastră. Nu puteai să-i spui altceva, pentru că Eva s-ar fi speriat, ar fi țipat, și totul era zadarnic.

În timp ce Eva se îmbrăca, la adăpostul vorbelor mari pe care i le spuneți și profitînd de zăpăceala ei, ați turnat neobservat nicotina în pahar, și i-ați dat să bea ca să se liniștească. La cîteva secunde după ce a băut s-a liniștit de tot. Cunoscîndu-vă, cred că nu i-ați mai aruncat nici o privire, și ați început să căutați sacoșa. Așa a ajuns bulina de confetti între lenjerie. Apoi ați plecat. Pe coridor nu era nimeni, toată lumea stătea la televizor. Afară burnița, dar nu ați dat importanță faptului cînd v-ați urcat în mașină, ci numai cînd ați fost întrebat de soția colegului meu. Cu un zîmbet,

un dans, un compliment ați crezut că ștergeți totul, dar femeia n-a uitat.

— Nici nu știu de ce am luat-o la dans, că se mișca de parcă ar fi fost făcută dintr-un butuc.

— Acum numai are nici o importanță. Mașina, parcată în același loc, a luat-o Laura și a plecat la Oradea, fericită că a scăpat de instrusă. Toate astea au fost simplu de dedus, mai greu a fost cu amprente trunchiate, deși acum mi se pare un fleac. În cameră la Eva nu puteați sta cu mânușile în mână, deci v-ați lipit ceva pe degete ca să nu lăsați amprente, dar ce? Leucoplast? Nu. Și el putea fi văzut.

— Dacă nici atât nu te-a dus mintea, atunci pe celelalte cum dracu le-ai descoperit?! Trebuie să-ți spun eu ce-am pus?

— Nu, nu trebuie să-mi spuneți, știu deja. Bandă de lipit! E transparentă și aplicată pe ceva se lipește perfect și preia culoarea lucrului pe care a fost pusă. Aplicată pe degete a luat culoarea pielii și nu se vedea. Am înțeles, după cum vedeți totul, un singur lucru nu am înțeles: de ce ați luat bijuteriile Evei, erau mici, nu reprezentau o valoare?

— Ei la ce-i mai trebuiau? Era soția lui Tutankamon ca să fie înmormântată cu bijuterii?

— Ești odios!

— Tovarășe căpitan, dacă ați terminat putem pleca, au sosit mașinile, spuse Spînu.

— Aici am terminat, zise Dragomir privind la cei din jur cu o imensă tristețe.

EPILOG

Orașul visa sub un soare de primăvară. Vremea amintea de un început de aprilie. Streșinile curgeau violent, zăpezile se mistuiau deși era doar începutul lui ianuarie. În braseria Continental, căpitanul Dragomir stătea singur la o masă. Lenevea, în sfârșit, o oră, cu picioarele întinse sub masă, fără nici o grijă, așteptând o cafea. I-o aduse o ospătară grasă, dar cu o fustă mini, care-i dezvelea bine genunchii mari și rotunzi. „Are picioare groaznice și le mai și arată” observă Dragomir, urmărind-o cum se îndepărta. Tocmai rupea colțul plicului cu zahăr, când, la masa lui, se așeză, fără să ceară voie, un bărbat care venise din restaurant. Era șeful lui, colonelul Albu. Căpitanul ridică ochii spre tavan și zise:

— Vreau să beau și eu o cafea în liniște, dar parcă pot?!

— Lasă, lasă, nu juca teatru, îl întrerupse colonelul. Stau două minute și... scapi.

— Am glumit, tovarășe colonel. Dumneavoastră la ora asta, aici? Imposibil.

— Dragomire, e posibil. Beau un coniac dincolo și plec la slujbă. Întâi însă trebuie să-ți spun de ce mă

aflu aici, să nu te fac prea curios: de azi sînt bunic. Am un nepoțel!

— Bravo, să vă trăiască! Sînteți bun de plată.

— Fac și cînte într-o seară, cînd avem timp mai mult. Venisem, de fapt, pentru altceva. Știi că oamenii tăi n-au avut morfină în pungi? Ce zici de asta?

— Nu cred!

— Ba să crezi. Azi-dimineață am primit expertiza de la laborator. E lapte praf!

— Lapte praf! exclamă aiurit Dragomir.

— Exact.

— Tîmpiții! S-au ucis între ei pentru lapte praf. Care a trișat?

— Varga!

— De unde știți?

— Am găsit la el în baie încă o jumătate de kilogram de lapte praf. Nenorocitul a căzut pradă propriei curse.

Dragomir bău din cafea oarecum indispus și repetă uimit:

— Deci, Horia Duca l-a împușcat pentru lapte praf pe Varga. Dacă ar fi știut și unul și altul ce fac...

— Nu numai pentru asta. Din investigațiile noastre, reiese că în timp ce Duca se afla în închisoare, soția lui a trăit cu Varga.

— Sînt odioși, oftă Dragomir.

— Au fost, ce să mai vorbim. Te las, mă așteaptă dincolo ginerele. Iartă-mă.

— Noroc ăluia mic și fericire.

Dragomir își bău cafeaua și vodca. Apoi, cu haina pe braț ieși în stradă. Trecea nepăsător și fără țel pe trotuar. Era obosit. S-ar fi dus undeva la munte, vreo zece zile să se odihnească, să respire aer curat... În fața lui, apăru Melania. Venea repede, cu privirea în pămînt. Dragomir se opri. Femeia mai făcu doi pași,

simți că e cineva în fața ei și ridică privirea. Se sprijini de el, de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Nici nu pot să vorbesc, zise speriată Melania. Știam că ești mort. Că ai fost împușcat. Așa vorbește toată lumea!?

Căpitanul rîse ușor și cu o anumă plăcere. Adăugă ca un reproș:

— Dacă te iei după ce spune lumea...

Fata îl luă de braț și porniră pe bulevard. Curioasă, strîngîndu-i tare brațul, întrebă:

— Ce-a fost? Ce-ai pățit?

— Meseria, zîmbi cald Dragomir. Uneori, meseria mea îmi cere și sacrificii mai mari. Bunăoară să mor! Și atunci, n-am încotro: mor puțin!

Lei 7,50

